inkeriläisten VIESTI

1-2/2003

Inkeriläisten viesti

Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset,
jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1,
00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo.
Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.

Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €

Tilaushinta 2003
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr,
muualle 30 €/v (300 kr/v)

Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
17 38 88-9

Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761

Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎0405783894
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎0415191250
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki,
puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet **http://www.inkeri.com**
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden
15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Raudintie 7 H, 02130 Espoo
puh (09) 455 78 38

Kansainväliselle seurakunnalle uudet toimitilat

Helsingissä Ruoholahdenkadulla oli 22. tammikuuta Kansainvälisen Kristillisen Keskuksen vihkimistilaisuus. Toimitilojen siunaamisen toimitti Helsingin hiippakunnan piispa Eero Huovinen. Avustajina toimivat rovasti Orlando Molina, pastori Timo Keskitalo, pastori Agnes Liang, pastori Erkki Jokinen ja pastori Mark Saba. Hyvin juhlava tilaisuus keräsi kappelin täyteen väkeä. Koko seremonia oli englannin kielellä, mutta välissä luettiin otteita evankeliumista suomen, venäjän ja kiinan kielillä.

Kansainvälinen Kristillinen Keskus on kansainvälisen seurakunnan, joka on maahanmuuttajia palveleva toimintamuoto, toimipaikka. Keskuksessa kappelin, toimistojen ja keittiön lisäksi on kirjasto ja kirjakauppa, jossa on 1 600 englanninkielistä teosta. Se on Suomen laajin englanninkielisen kristillisen kirjallisuuden myymälä. Sieltä löytyy opetusmateriaalia rippikouluopetukseen myös muillakin kielillä. Kirjastossakin on osastoja monille kielille. Pieni kuhvila avataan myöhemmin. Alakerrassa on myös toimitilat kansainvälisen seurakunnan (IEC:n), kiinankielisen kristillisen ryhmän ja Etiopian evankelisen seurakunnan papeille. Evankelis-luterilaisten seurakuntien venäjänkielisen työn papin toimisto ja muut tilat venäjänkielistä työtä varten ovat pihan toisella puolella.

Helsingin seurakuntien venäjänkielisen työn uusissa toimitiloissa järjestettiin 12. helmikuuta avoimien ovien päivä. Vieraita ottivat vastaan pastori Erkki Jokinen ja hänen avustajansa Olga Russkih. Kello 12.00 alkaen aina iltaan asti vierailijat viettivät aikaa musiikin, keskustelun ja pienen purtavan kera.

Izabella Sihvola

Mukana yhteiskunnan elämässä

Lehtemme on lainehtinut elämän aaltoja jo neljäkymmentäneljä vuotta ja tällä aikaa kertonut lukijoilleen kaikesta siitä, mitä inkerinsuomalaisten elämässä on tapahtunut ja ollut merkittävää, osa tapahtumista on jo historiaa, mutta osa elää ja kehittyy nykypäivänäkin.

Tänä vuonna Suomen Inkeri-liiton Inkerikuoro täyttää neljäkymmentä vuotta. Se on suuri tapahtuma ja suuri ilo, että näin pitkällä taipaleellaan kuoro on säilyttänyt elinvoimansa ja ilahduttanut meitä monessa tilaisuudessa. Nytkin kuoro valmistelee juhlakonserttiaan, joka esitetään huhtikuun 27. päivänä Karjalatalolla. Juhlavuotenaan kuoro julkistaa myös äänittämänsä levyn. Tämä on merkittävä tapahtuma inkeriläisen kulttuurin saralla.

Inkeriläinen kulttuuri ja kulttuurihenkilöt ovat vähitellen tulossa yleiseen kuvaan Suomessa ja inkeriläisistä on viime aikoina puhuttu jo paljon rauhallisempaan ja myönteisempään sävyyn, mitä viime vuonna. Alueuutiset kertoivat Espoossa asuvasta paluumuuttajasta runoilija Toivo Kempistä, tosiaan toimittaja oli jutussaan sekoittanut inkeriläiset ja inkerikot, mutta muuten sävy oli myönteinen. Esitellessään omilla sivuillaan tunnetun suomalaisen taiteilija-filosofin Aleksanteri Ahola-Valon (1900–1997) elämäntarinaa Helsingin Sanomat mainitsi, että hän oli inkeriläissyntyinen ja pakeni Suomeen 1930-luvulla. Helmikuun lopulla samat Helsingin Sanomat omisti koko Ruokatorstai-sivun inkeriläisille ruoille kertoen tutkija Aira Kurosen laatimasta ja SKS:n julkaisemasta kirjasta Inkerin keittiö. Lehden sivulle pääsivät myös piirakoiden leipojat Tyyne Tuhkanen ja Helvi Lavrentjeva, jotka ovat myös aktiivisia inkeriläisten paluumuuttajatoiminnassa Helsingissä.

Eduskuntavaaleissa ehdokkaina tänä keväänä ovat tietääksemme ainakin kaksi inkeriläistä paluumuuttajataiteilijaa – taidemaalari Viktoria Nikkari Lohjalta ja tanssitaiteilija ja -opettaja Andrei Neuvonen Helsingistä. Suotavaa olisi myös sekin, että muista piireistä kansanedustajaksi pyrkivät ja sellaiset, joita tullaan valitsemaan eduskuntaan, käsittäisivät sen yksinkertaisen asian, että maahanmuuttajista Suomelle on paljonkin hyötyä, koska he ovat se suuri tähän asti vielä paljolti käyttämätön voimavara, joka voi antaa oman panoksensa maan kehittymiseen, maan, josta heillekin on tullut oma kotimaansa.

27. tammikuuta Suomessa vietettiin ensimmäistä kertaa Vainojen uhrien muistopäivää. Tilaisuuden järjesti Jad vashem Suomen osasto, joka toimii antisemitismin ja rasismin vastustamiseksi. Tilaisuudessa oli puhumassa pääministeri Paavo Lipponen ja Israelin suurlähettiläs Miryam Shomrat. Siinä muisteltiin ja rukoiltiin marttyyrien sielujen puolesta, jotka on kuolleet kidutettuina, murhattuina, ammuttuina ja teurastettuina natsien käden kautta. Tuhansien inkeriläisten ja suomalaisten kohtalo neuvostoliittolaisissa stalinilaisissa leireissä on ollut yhtä karmea samankaltaisen järjestelmän ansiosta. Meidänkin on syytä muistaa Vainojen uhrien muistopäivänä syyttömästi kuolleita marttyyrejä.

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Inkeriläinen taiteilija ehdokkaana eduskuntaan

Pietarissa syntynyt inkeriläinen taiteilija Viktoria Nikkari asuu nykyään ja tekee taulujaan Lohjalla.

Viktoria Nikkari on 39-vuotias taiteilija Lohjalta. Tämän vuoden eduskuntavaaleissa hän on Uudenmaan kristillisdemokraattien ehdokkaana.

Tavatessamme Rautatientorilla häntä valokuvattiin venäjänkieliseen sanomalehteen muiden venäjää puhuvien maahanmuuttajaehdokkaiden kanssa. Hän hymyili ja näytti hyvin nuorekkaalta ja hyväntuuliselta.

Entisen Neuvostoliiton alueelta Suomeen muuttaneiden joukossa on jo sen verran pitkään maassa asuneita ja Suomen kansalaisiksi tulleita, että tulevissa eduskuntavaaleissa heistä kuusi on jo ehdokkaana eri puolueiden listoilla – kristillisdemokraattien, liberaalien, vihreiden ja perussuomalaisten. Mielenkiintoista, etteivät isot hallituspuolueet ole ottaneet omille listoilleen yhtäkään venäjänkielistä maahanmuuttajaa, ehkä se puhuu niiden asenteistaan.

Ehdokkaiden joukossa on kaksi inkeriläistä paluumuuttajaa, toinen on 30-vuotias helsinkiläinen nuorisotyöntekijä ja tanssinopettaja Andrei Neuvonen ja toinen on lohjalainen taidemaalari, lasi- ja keramiikkataiteilija Viktoria Nikkari. Molemmat he ovat kristillisdemokraattien ehdokkaina. Tämän puolueen vaaliohjelmassa on oma lukunsa: Suomi ja maahanmuuttajat, jossa paluumuuttajista on mainittu mm. seuraavaa:

Suomalaista syntyperää olevat ***paluumuuttajat*** *kaikkialta entisen Neuvostoliiton alueilta, Virosta jne. ovat suurin maahanmuuttajaryhmä. Heitä on nyt lähes 20 000 henkilöä. Vuonna 1990 alkaneen paluumuuton kriteeriksi riitti alkuun se, että yksi isovanhemmista oli suomalainen, vuonna 1996 kriteeriksi muutettiin kaksi isovanhempaa tai toinen vanhempi.*

Suomalaista syntyperää olevia paluumuuttajia on useampia ryhmiä: Ruotsin valtio edisti suomalaisen väestön muuttoa valtaansa saamalleen Inkerinmaalle vuoden 1617 Stolbovan rauhan jälkeen. Suomalaiset perustivat omia kyliä, joissa he elivät luterilaisissa seurakunnissaan käyden suomenkielistä koulua ja lukien suomenkielisiä lehtiä aina Stalinin vainoihin asti,

jotka suuressa mitassa alkoivat 1930-luvun lopulla. Viimeisetkin kylät tyhjennettiin ja asukkaat hajotettiin ympäri Neuvostoliittoa sodan aikana 1940-luvun alkuvuosina. Eteläisen Inkerinmaan asukkaat, jotka olivat jääneet Saksan valtaamille alueille, siirrettiin sodan aikana Suomeen. Valtaosa heistä palautettiin sodan jälkeen Neuvostoliittoon, jossa heidät vietiin karkotuspaikoille.

Autonomian aikana 1809 – 1917 tuhannet suomalaiset siirtyivät töihin Pietariin, osa heistä jäi sinne rajan sulkeuduttua vallankumouksen jälkeen. Suomessa vuonna 1918 käydyn kansalaissodan jälkeen siirtyi suomalaisia Neuvostoliittoon, samoin 1930-luvun pulavuosien aikana. Osa suomalaisista tuli Amerikasta, josta heitä aktiivisesti värvättiin sosialismia rakentamaan.

Kaikki nämä ryhmät joutuivat kärsimään Stalinin vainoissa. Omaa kieltä ja kulttuuria oli vaikea ylläpitää. Tämän johdosta kaikki paluumuuttajat, varsinkaan nuoremmat henkilöt eivät osaa kovin hyvin suomea. Vainoihin asti virkeästi toiminut Inkerin kirkko tuhottiin kovakouraisesti, mutta uskoa ja tietoisuutta suomalaisuudesta ei pystytty kitkemään pois. Isovanhempien työ kantaa nyt satoa. Moni paluumuuttaja joutuu aluksi käyttämään venäjän kieltä. Paluumuuttajat ovat sitoutuneet esiisiensä kansallisuuteen, ja ansaitsevat tulla kutsutuiksi suomalaisiksi.

On ilahduttavaa, että asiaan on perehdytty näinkin perusteellisesti ja tämä taitaa selittää myös sen, että mukaan vaalikampanjaan on otettu paluumuuttajia. Viktoria Nikkari on yksi heistä, hän on ollut aktiivisesti mukana muussakin kristillisessä toiminnassa, mm. osallistunut Kansan Raamattuseuran puhelinpäivystyksen rukouspalveluun ja on jäsenenä Kristittyjen taiteilijoiden liitossa CAF (Christian Artists Finland). Viktoria on myös Länsi-Uudenmaan taiteilijaseuran ja Inkerin Kulttuuriseuran jäsen. Hän opettaa tadetta ja maalaa itse tauluja, on osallistunut moneen yhteiseen taidenäyttelyyn ja järjestänyt omia henkilökohtaisia näyttelyjä taidegallerioissa.

Taiteilija, opettaja ja äiti

Vuonna 1991 Suomeen paluumuuttajana miehensä Pavelin ja vanhimman poikansa kanssa tullut Viktoria kertoo itsestään seuraavaa:

– Olen naimisissa ja kolmen lapsen äiti. Synnyin Pietarissa vuonna 1963. Jo lapsesta asti halusin taiteilijaksi. Opiskelin Pietarin kuvataideopistossa vuosina 1978 – 1982 ja sain hyvät taiteen perusteet.

Öljymaalaus "Syksy" on Viktoria Nikkarille ominaista tyyliä.

Romanttisesta maalauksesta "Lahti" löytyy yhdennäköisyyttä taiteilijan omakuvan kanssa.

– Vuosina 1992 – 2002 olen toiminut kuvataideopettajana erilaisilla kuvataidekursseilla, kuten: Kanneljärven Opiston taidelinjalla, Lohjan työväenopistossa, Hiidenopistossa, Karjaan Suomenkielisessä kansalaisopistossa, Kansan Raamattuseuran Vivamossa ja Lohjan taideyhdistyksessä.

– Maalauksen opettajani O. M. Matvejevin vaikutuksesta halusin jatkaa opintojani eteenpäin taidemaalariksi. Mutta Neuvostoliitossa taiteilijan ainoa virallinen mahdollisuus oli sosialistinen realismi, joka ei tuntunut sopivan minulle ja ilmaisutavalleni. Niin päätin tulla käsityötaiteilijaksi. Siihen aikaan käsityöala oli ideologisesti paljon vapaampi kuin neuvostoimperiumin kuvataide.

Opiskelin Pietarin V. I. Muhinalle nimetyssä taideteollisessa korkeakoulussa lasi- ja keramiikkaosastolla vuosina 1983 – 1990 ja valmistuin maisteriksi. Lempiaineitani olivat lasimaalaus ja veistostyö. Rakkain opettajani ja esikuvani oli ja on edelleen veistonopettaja D. M. Nikitin. Valmistumisen jälkeen haaveilin suurista lasimaalauksista. Paluumuutto Suomeen v. 1991 muutti suunnitelmiani ja on avannut uusia mahdollisuuksia.

– Kaikkien vaiheiden jälkeen olen viihtynyt hyvin taidemaalarina, keramiikkaveistosten tekijänä, kuvataideopettajana sekä kolmen pojan äitinä.

– Ihmisen, erikoisesti naisen, tunnemaailma on inspiroinut minua jatkuvasti. Kun maalaan taulujani, haluan, että värit olisivat puhtaat, kirkkaat ja loistaisivat valoa kuin lasimaalaus.

– Olen lähtenyt mukaan ehdokkaaksi vaaleihin teemalla: Sillanrakentaja, toivossa rakentaa ymmärryssillan kantasuomalaisten ja maahanmuuttajien välille.

– Haluan lapsillemme turvallista elämää, kotimaan, jossa toimivat kristilliset perusarvot, perhe-elämää kunnioitetaan ja lapset saavat kunnon kotikasvatuksen. Suomen menestys on meidän kaikkien menestys.

Teksti Toivo Tupin

Kansikuvassa eduskuntaehdokas taidemaalari Viktoria Nikkari omassa ateljeessaan.

Kuvat Esa Erävalo ja Pavel Korneev

Mikä SEDU on ja miksi se syntyi?

Eläkeläisten kohtelu Suomessa on ollut sietämätöntä koko 90-luvun ajan. Valtiovalta asetti tavoitteeksi eläkemenojen alentamisen. Heikennykset kohdistettiin sekä maksussa oleviin että tuleviin eläkeläisiin. Eläkeleikkausten ja veronkiristysten johdosta eläkeläisten tulotaso on jäänyt kauas jälkeen muiden väestöryhmien tulotasosta. Eläkeläiset eivät ole päässeet osallisiksi yleisestä elintason noususta ja talouskasvusta.

Laman varjolla eläkkeitä heikennettiin indeksileikkausten avulla vuosina 1993 – 1995 noin 3,5 %. Tämä aiheutti pysyvän alentuman ansioeläkkeisiin.

Vuoden 1996 alusta säädettiin ns. taitettu eläkeindeksi, mikä käytännössä tarkoittaa sitä, että 65 vuotta täyttäneiden eläkettä korotetaan pienemmällä indeksillä kuin alle 65-vuotiaan eläkettä.

Eläkeläisiä on kuritettu myös palkansaajia korkeammalla verotuksella.

SEDU:n synty

Eläkeläisten kohtelu on edellä mainitun mukaan ollut julkisen vallan taholta erityisen syrjivää, epätasa-arvoista ja eläkeläisten perusoikeuksia loukkaavaa.

Tällaisessa tilanteessa katsottiin välttämättömäksi eläkeläisten oman valtakunnallisen etujärjestön aikaan saaminen. Hanke sai paljon kannatusta.

Suomen Eläkeläisten Edunvalvontayhdistys SEDU ry. perustettiin Helsingissä 25.1.2000 ja se merkittiin yhdistysrekisteriin 23.3.2000. SEDU:n toiminta-alueena on koko maa.

SEDU on vaihtoehto poliittisten puolueiden eläkeläisjärjestöille ja se on eläkeläisten puolesta puhuja. SEDU eroaa poliittis-taustaisista eläkeläisjärjestöistä erityisesti siinä, että se on tarkoitettu eläkeläisten etujärjestöksi ja se on puolueista riippumaton.

Sääntöjensä mukaisesti SEDU toimii eläkeläisten ja vanhusväestön yleisten ja yhteisen sosiaalisten ja taloudellisten etujen parantamiseksi sekä heidän asemassaan olevien epäkohtien korjaamiseksi. Se ajaa eläkeläisten oikeudenmukaisen ja yhdenvertaisen kohtelun toteuttamista yhteiskunnassa.

Miten jäseneksi?

SEDU:n jäseneksi voi liittyä henkilö, toinen yhdistys tai yhteisö, joka hyväksyy SEDU:n tarkoituksen.

Käytännössä henkilöjäseneksi liittyminen tapahtuu maksamalla jäsenmaksu, joka on 9 euroa. Toisen yhdistyksen tai yhteisön jäsenmaksusta sovitaan erikseen.

Pankkiyhteys on: OKOPANKKI OYJ tilinumero 572115-257907. Suomen Eläkeläisten Edunvalvontayhdistys SEDU ry. Tilisiirron viestiosaan tulee maksajan nimi ja osoite.

SEDU toivottaa eläkeläiset tervetulleeksi yhdistyksen jäseneksi ja mukaan yhteiseen edunvalvontatyöhön.

Jouko Forss
Sosionomi
Kelan sisäinen tarkastaja
Eläkeläinen
SEDU:n varapuheenjohtaja
ja perustajajäsen
Helsingin sosiaalipoliittisen
yhdistyksen puheenjohtaja
Kansanedustajaehdokas.

Helsinki

Kuva: Aki Paavola
Keskustan kuvapankki

Ruotsin inkeriläisten Ukkokerho vieraili Helsingissä

Ruotsalaiset vieraamme olivat erittäin kiitollisia lämpimästä vastaanotosta Suomen Inkeri-liitossa.

Ruotsin inkerinsuomalaisten tammikuun Suomen matkoista on tullut jo perinne. Matkoja järjestävät Ruotsin inkeriläisten Ukkokerhot. Matkanjohtajana tällä kertaa oli Göteborgin Ukkokerhon vetäjä Kalervo Hippeläinen ja mukana oli Ingria-lehden toimittaja Viktor Suomalainen. Tänä vuonna tapaaminen järjestettiin Karjala-talon Inkerikodissa. Helsingin seudun Inkeri-seuran vieraanvaraiset emännät Irma Rautio ja Hilma Saarelainen kestittivät vieraitamme perinteisillä inkeriläisillä kaalipiirakoilla ja kahvilla. Tilaisuuden isäntänä Suomen Inkeri-liiton puheenjohtaja Toivo Iho kertoi kuulumisia Suomesta. Keskusteluun osallistuivat mm. Inkeri-liiton sihteeri Anne Tuohimäki ja hallituksen jäsenet Vihtori Hyyrönen ja Toivo Tupin. Isäntäväen joukossa paikalla oli myös Inkeriläisten ja Karjalaisten Heimoveteraanien puheenjohtaja Aleksanteri Dubbelman. Inkerikeskuksesta laulutervehdyksen vieraillemme toivat Mummonkammarin kuorolaiset.

Vieraamme Ruotsista olivat erittäin kiinnostuneita siitä, miten sujuvat asiat inkeriläisillä täällä Suomessa, onko tietoa, mitä Inkerinmaalle kuuluu, mikä tulevaisuus inkerinsuomalaisilla on siellä ja meneekö perille se apu, jota Ruotsista ja Suomesta toimitetaan.

Tammikuinen vinha tuuli lisäsi pakkasen tuntumaa, kun tulimme satamasta. Inkerikodissa odotti lämmin vastaanotto. Matkalla jo ehdin tutustua matkanjohtajaan Kalervo Hippeläiseen, hän ehtikin kertoa, että itsekin urheilua harrastavana ja kieliä osaavana on ollut mukana Ruotsin urheilujoukkueen kanssa Montrealin 1976 ja Moskovan 1980 olympialaisissa. Viktor Suomalaisen tuomasta Ingria-lehdestä sainkin lisää tietoa Kalervon elämänvaiheista, kerron niistä teillekin.

Kalervo Hippeläinen syntyi 21. lokakuuta 1932 Montilan kylässä Inkerissä. Hippeläisen perhe evakuoitiin Suomeen ja sodan jälkeen he pääsivät Ruotsiin 1948. Ruotsissa perhe päätyi Mölnlyckeen, niin kuin monet muutkin inkeriläiset. Tekstiilitehdas tarvitsi työväkeä ja silloin Kalervo alkoi työuransa 15-vuotiaana. Hän auttoi koneenkäyttäjää, joka käytti suurta kankaita esikutistavaa konetta. Hänen vanhemmat kuitenkin olivat sitä mieltä, että pojan piti saada kunnollinen ammatti, ja Kalervo aloitti iltaopiskelun kaksivuotisessa ammattikoulussa Göteborgissa. Kun hänestä valmistui verstasmekaanikko, se johti myös monelle työpaikalle.

Hänen inkeriläinen maamiehensä Viktor Meronen piti liikettään Göteborgis

Matkan vetäjä Kalervo Hippeläisellä ja Suomen Inkeri-liiton puheenjohtajalla oli paljon puhuttavaa.

sa, jossa myi TV- ja radiovastaanottimia ja kodinkoneita. Hän tarvitsi luotettavan miehen avukseen ja Kalervo vaihtoi alaa. He tulivat keskenään hyvin toimeen ja Kalervo olikin alalla neljä vuotta, jonka jälkeen hän siirtyi työnjohtajaksi kuulalaakereita valmistavaan firmaan.

Kalervolla oli toveri, joka teki ammattiopettajan työtä Hissingenissä. Siellä tarvittiin sijaista, Kalervo alkoi työt ja jäikin AMU-keskukseen, jossa ollessaan kahden vuoden sisällä kouluttautui opettajaksi. Metalliopettajana Kalervo opasti monia aikuisia ja nuoria työelämään, samalla myös hänellä oli monta rautaa tulessa, hän oli matkanjohtajana Ruotsin turistiyhdistyksessä ja monessa muussa matkatoimistossa vetäen myös hiihtomatkoja ruotsalaisiin ja norjalaisiin hiihtokeskuksiin.

Urheilu oli aina hänen harrastuksenaan, jalkapalloura alkoi jo Suomessa Valkeakosken Hakan poikajoukkueessa, mutta varsinaisen kokemuksen hän sai Mölnlyckessä. Vuonna 1948 inkeriläiset perustivat oman jalkapallojoukkueen ja urheilukerhon, Kalervosta tuli sen kapteeni sekä klubin johtaja vuosina 1950-53. Kalervo harrasti myös painia keskiraskaassa sarjassa. Göteborgin atleettiklubin tilat olivat ahtaita ja Kalervo sai ajatuksen rakentaa uuden urheiluhallin, hän tutustui moniin halleihin ja itse teki piirustukset. Monien raskaiden vaiheiden jälkeen Kalervon energialla ja jäsenien vapaaehtoistyöllä 1000-neliömetrinen halli vihittiinkin käyttöön vuonna 1980 Göteborgin Atleettiklubiksi. Kalervon kielitaito auttoi luomaan kontakteja eri maihin, hän oli avainhenkilönä suhteissa Suomeen, Norjaan, Tanskaan ja Venäjälle, eräs neuvostoliittolainen urheilutoimittaja sanoi kerran TV-lähetyksessä, että Kalervo Hippeläinen on tunnetuin suomalainen Urho Kekkosen jälkeen. Hän osallistui lukuisiin kansainvälisiin harjoitus- ja painileireihin Pohjoismaiden ja Venäjän lisäksi Puolassa ja Bulgariassa ja oli aloitteentekijänä vuoden 1977 painin mestaruuskilpailujen järjestämiselle Göteborgissa, josta sai FILA:n kultamitalin.

Vuosien 1976 ja 1980 olympiakisojen lisäksi Kalervo toimi tulkkina ja asiantuntijana Ruotsissa 1991 EM jalkapallo- ja 1995 EM yleisurheilukilpailuissa ja avusti ukrainalaista jääkiekkojoukkuetta viime vuoden MM-kisoissa Ruotsissa.

Nykyään Kalervo harjoittaa liikuntaa pelaamalla poppia Ruotsin Inkerinsuomalaisten Göteborgin kerhon poppijoukkueessa ja on tämän sekä eläkeläisten Ukkokerhon puheenjohtajana.

Teksti ja kuvat Toivo Tupin

Inkerikeskuksen kuorolaiset Mummonkammarin vetäjän Eeva Kososen johdolla esittivät laulua.

Kyrillisen kirjaimiston pakkokäyttölaki astunut voimaan

Se, mikä vaikutti epäonnistuneelta vitsiltä, kävi joulukuussa toteen. Presidentti Putin on allekirjoittanut lain, jonka mukaan Venäjän kaikki viralliset kielet on kirjoitettava kyrillisellä kirjaimistolla! Vastaus Tatarstanin "separatisteille" (siellä on päätetty kielen siirtyvän latinalaisiin kirjaimiin) oli nopea, protesteja Karjalasta ei kuultu eikä vähälukuisten inkerinsuomalaisten mielipide Moskovaa kiinnostanut. Uusi laki osoittaa parhaiten, että kansallisuuspolitiikka puuttuu maasta kokonaan.

Martyrologin 5. kirja ilmestyi

Sankarityö – saada poliittisten vainojen uhrien kaikki nimet tallennetuksi – jatkuu Pietarissa. Varoja Leningradin martyrologi -nimisen kirjasarjan julkaisuun ei ole helppo saada, mutta toimittajat uskovat kaikkien suunniteltujen 12 kirjan ilmestyvän. Martyrologi tulee säilyttämään historiaan yli 46 tuhatta traagista ihmiskohtaloa. Toimituksen mukaan on aikomus tehdä myös yleiskäyttöön tarkoitettu sarjan sähköinen versio.

Siitä se on alkanut

Pushkinin seurakunta juhli 15. joulukuuta omaa 25. vuosijuhlaansa. Se olikin toinen maa ja toinen yhteiskunta silloin vuonna 1977, kun inkeriläisistä rohkeimmat ja suomalaisimmat saivat sekä luterilaisen seurakunnan rekisteröidyksi että kirkkorakennuksen omaan käyttöönsä. Seurakunnan aloittelijoiden, tuonaikaisen "dvadtsatkan", nimiä muisteltiin vuosijuhlissa kiitollisuudella niin kuin Viron luterilaisen kirkon pappeja Harri Metsnikiä ja Tiit Salumäeä, jotka hoitivat seurakuntaa alkuvaiheessa.

Pushkinin kirkon roolia inkerinsuomalaisten kansallisliikkeen elpymisessä on vaikea yliarvioida. Siitä on heti tullut kohtaamispaikka, johon tultiin eri puolilta Inkerinmaata kuuntelemaan suomea, rukoilemaan ja tapaaman tuttuja. Moni Inkerin Liitonkin perustaja tapasi toisensa Pushkinin kirkossa, kun siellä palveli nuori ja tarmokas Arvo Survo. 12 vuotta Pushkinin kirkko oli ainoana luterilaisena kirkkona koko Inkerissä, siitä on alkanut Inkerin kirkon ihmeellinen uusi kasvu kotimaassa.

Nykyinen Pushkinin (Saaren) seurakunta sijaitsee Inkerin sydämessä ja kirkkoon on hyvin helppo päästä. Se käytännössä korvaa vanhat Venjoen ja Inkereen seurakunnat eikä sen takia Inkerin kirkolla ole tarvetta vaatia takaisin pystyssä olevaa vanhaa Venjoen kirkkoa. Kirkkoherrana Pushkinissa toimii pastori Vladimir Batuhtin. Juhlimiseen osallistuivat piispa Aarre Kuukauppi ja monet kutsuvieraat. Juhlat päätyivät konserttiin, jossa laulettiin suomeksi, viroksi ja venäjäksi.

Kansallisuus – pietarilaisia

Pietarissa isona kirjana ilmestyi viime vuoden lopulla professori Tamara Smirnovan kirjoittama tutkimus, jonka nimi venäjän kielestä käännettynä on "Kansallisuus – pietarilaisia". 580 sivun kirja on

täynnä uusia ainutlaatuisia materiaaleja vähemmistökansojen elämästä Leningradissa neuvostoaikana. Inkeriläisten historiasta kiinnostunut saa siitä tietää paljon uutta, esim. 20–30-luvun Leningradin suomenkielisestä lehdistöstä, kaupungin suomalaisesta teatterista jne.

Työvoimatoimistomme uusi johtaja

Jos Inkerin Liitolla on aktiivi, joka tunnetaan parhaiten ulkonäöltä, niin se on Pietarin osaston sihteeri Natalja Troshina. Jos Inkerin Liitolla on aktiivi, joka tuntee henkilökohtaisesti eniten yhdistyksen jäseniä, niin sekin on Natalja Troshina. Hänhän nostaa toimistossa luurin, ottaa kävijöitä vastaan ja hoitaa mansikkakampanjaa. 1.1.2003 alkaen Natalja on saanut lisätyötä ja vastuuta, hänet nimettiin Inkerin Liiton työllistämiskeskuksen johtajaksi.

40-vuotias Natalja Troshina (os. Kemppinen) on syntynyt Inkerinmaan ulkopuolella Trubnikovon kylässä Tusinan piirikunnassa, "101:lla kilometrillä" kuten hän itse sanoo. Nuorena hän harrasti piirtämistä ja haaveili pääsevänsä muotoilukorkeakouluun, mutteivät kaikki unelmat toteudu, akateemista koulutusta Natalja ei ole saanut. Inkerin Liitosta hän sai kuulla vuonna 1994, kun oli mansikanpoiminnassa Suomessa. Vuonna 1996 hän valmistui Pietarissa Helsingin kauppakorkeakoulun pienyrityskeskuksen kurssilta ja seuraavana vuonna sai sihteerin työpaikan IL:n Pietarin paikallisosastosta. Sihteerinä ja mansikkakampanjan järjestäjänä hän on osoittautunut erittäin työteliääksi ja ahkeraksi. Inkerinsuomalaisten tukiprojektin alettua koulutuksen jälkeen Natalja valittiin ensin työvoimatoimiston henkilöstöön ja nyt hänestä on tullut johtaja. Natalja Troshina on naimisissa, hänellä on poika, perhe asuu Pietarissa.

Kieliryhmät täyteen

Suomen opetuksen uuden jakson ilmoittautumispäivä oli 5. tammikuuta. Eniten suomen opiskelijoita on Pietarissa, jossa koulukausi alkaa kahdessatoista aikuisten ryhmässä ja kahdessa lasten ryhmässä. IL:n Pietarin osasto tarjoaa kolme eri tasoista kielikurssia. Hatsinassa on 4 kieliryhmää, niistä yksi on tarkoitettu lapsille. Yhdistyksemme järjestämä kieliopetus on saatavissa myös Keltossa, Sosnovy Borissa, Terijoella, Tusinassa, Tyrössä ja Viipurissa, joissa on 1 ryhmä kullekin paikkakunnalle. Inkerin Liiton kursseilla suomea opiskelee tällä opintokaudella yli 500 henkilöä, mikään muu kansallisjärjestö Pietarissa ja Leningradin alueella ei pysty tarjoamaan laajempaa kieliopetusta. IL:n kieliopetusta tukee Suomen työministeriö.

OTS muuttui OTC:ksi

Georg Ots -laiva herättää nostalgisia tunteita monessa suomalaisessa ja virolaisessa, neuvostoaikanahan tämä laiva oli ainoa, joka kulki reitillä Tallinna – Helsinki. Mutta vuonna 1980 rakennettu hidas Ots neuvostoajan mukavuuksineen ei pärjännyt kilpailussa modernien laivojen kanssa ja se myytiin Venäjälle.

27. joulukuuta Venäjä avasi uuden säännöllisen laivareitin Pietarista Kaliningradiin. Lähtevän laivan valkoisessa kyljessä luki venäjäksi OTC. Linja symboloi Venäjän pyrkimyksiä ratkaista Kaliningradin viisumiongelman ja on enemmän poliittinen kuin taloudellinen päätös. Laivan ensimmäiseen vuoroon on lähtenyt vain 30 matkustajaa ja tuskin linja tulee joskus kannattavaksi sillä liput halutaan myydä junalippujen hintaan.

Wladimir Kokko
Pietari

UUTISIA KARJALASTA

Juho Mullonen täyttää 75 vuotta

Spankkovan seurakunnan Toivarin kylässä syntynyt Juho Mullonen oli pitkään toiminut Karjalan suomalaisten Inkeri-liiton puheenjohtajana. Juho Mullosen ansioksi voi sanoa että yli 2 000 ihmistä ovat saaneet rehabilitointitodistuksen ja että Petroskoihin perustettiin suomalais-ugrilainen koulu sekä avattiin kaksi palvelutaloa.

Suomalaista klassista kirjallisuutta SKS:lta

Meidän liittomme on saanut Suomen kirjallisuuden seuralta lahjaksi yli 100 kirjaa. Tunnetuimpien suomalaisten kirjailijoiden kuten Maiju Lassilan, Minna Canthin, Joel Lehtosen, Juhani Ahon, Aleksis Kiven ja muiden teoksia voi lainata kirjastostamme. Olemme erittäin kiitollisia tästä lahjasta SKS:n Jussi Nuortevalle, Suomen Pietarin pääkonsulaatin Petroskoin toimipisteen varakonsulille Marjut Rantakarille sekä liittomme varapuheenjohtajalle Eino Kiurulle.

Karjalassa pohditaan omaa kielilakia

Kansallisuusasioiden komiteassa keskusteltiin 3. helmikuuta Karjalan alueen kielilain luonnoksesta. Sellaista lakia tasavallassamme odotetaan jo pitkään. Sen käyttöönotto vahvistaisi karjalan-, vepsän- ja suomen kielten asemaa, kehitystä sekä virallista käyttöä. Keskusteluun osallistuneet näiden kansojen edustajat, kielitutkijat sekä komitean edustajat ovat esittäneet valtavan määrän huomautuksia lakiluonnokseen. Lopulta päätettiin että lain uudempi versio valmistetaan helmikuun loppuun mennessä.

Suomi odottaa Karjalasta virallista avunpyyntöä

Suomi on valmis toimittamaan aineellista apua Karjalan pakkasista kärsiville Kostamuksen ja Värtsilän rajanylityspaikkojen kautta, mutta esteenä ovat Venäjän tullimuodollisuudet. Kirkon ulkomaanapu, SPR:n ja Oulun lääni ovat lähettäneet Karjalan tasavallan päämiehelle Sergei Katanandoville tiedonannon, jossa toivoivat Karjalan ryhtyvän toimiin avun pyytämiseksi ja vientilisenssien hankkimiseksi. Vaikka pakkaset ovat ainakin tilapäisesti lauhtuneet, kriisi ei hellittäne Karjalassa pitkään aikaan. Lämpöpatterit paukkuivat rikki, ja muutenkin umpijäässä olevat paikat olisi saatava pyörimään. Erityisesti sairaaloissa, vanhainkodeissa ja kouluissa on vaikeuksia. Karjalan työ- ja sosiaalikehityksen ministeriön kanssa yhteistyösopimuksen allekirjoittanut Karjalan Apu -järjestö on saanut tarvittavat lisenssit ja aikoo lähettää Karjalaan yli 100 m3 vaatekuormaa. Kuitenkin monessa paikassa tarvitaan lämpöpattereita ja muuta teknillistä apua. Seuratessa tilannetta syntyy erilaisia kysymyksiä. Esim. miksi sellaiselle kansainväliselle järjestölle kuin Punainen Risti ei anneta vihreää valoa avun toimittamiseksi pakkasista kärsiville, ja missä on se käytännön hyöty lukuisista energiatutkimusprojekteista (hakkeen, turpeen, pienjokien käyttö jne.), joiden hyvin palkatut asiantuntijat niin usein lensivät Finnairilla Petroskoihin?

Tshalnan palvelutalossa lämmintä kovista pakkasista huolimatta

Virtain seurakunnan rahalla, Villa Inkerin työvoimalla korjattu sekä Karjalan Inkeri-liiton avulla kodinkoneilla ja huonekaluilla varustetun Tshalnan palvelutalon asukkaat olivat lämpimässä kovien pakkasten aikana. Paikalla käynyt Prääsän piirin sosiaalityöosaston johtaja totesi että palvelutalo on ainoa sosiaalilaitos piirissä jonka huoneissa oli 20 astetta lämmintä pakkasista huolimatta. Toki sähkölaskut nousivat, mutta ihmiset oleskelivat paremmissa oloissa kuin kaikki muut kylän asukkaat. Yksi perhe, joka menetti talonsa tulipalossa, asuskeli palvelutalossa viikon. Viime lauantaina pienessä palaverissa, johon osallistuivat Tshalnan kylän ja Prääsän piirin viranomaiset, Inkeri-liiton edustajat, palvelutalon johto sekä joensuulainen arkkitehti Sakari Kokkonen, keskusteltiin rakennuksen lämmöneristämisen lisäämisestä. Kaikki läsnä olleet totesivat että pienistä ongelmista huolimatta laitos on saatu pystyyn, sen toimintaperiaate on oikea ja sitä on tuettava kaikin voimin.

Elias Lönnrotin lyhennetty Kalevala venäjäksi

Petroskoin kaupunkikirjastossa esitettiin 16. tammikuuta Eino Kiurun ja Armas Mishinin lyhennetyn Kalevalan venäjänkielinen käännös. Tämä Kalevalan lyhennetty laitos on itsensä Elias Lönnrotin tekemä (1862) kouluja varten. Se on 60 % lyhyempi kuin täysi Kalevala. Mutta se ei ollut mekaaninen lyhennelmä koska Elias Lönnrot oli muovaillut uudestaan monet säkeet ja henkilöhahmot. Pääjuoni on kuitenkin säilynyt ja se sisältää samat 50 runoa. Vuoden 1862 jälkeen tämä Kalevalan teksti ilmestyi nyt ensi kertaa sekä suomen että venäjän kielellä.

Stipendit suomea opiskeleville nuorille

Jo toista kertaa Inkeri-liitto jakoi 18. tammikuuta stipendit opiskelijoille ja koululaisille. Tilaisuudessa Tatjana Timofejeva kertoi Inkeri-liiton nuorisotoiminnasta ja oli kutsunut halukkaita mukaan. Stipendien suuruus oli opiskelijoille 17, ja koululaisille 8 euroa.

Suomen kielen kurssit päättyivät

Petroskoissa päättyivät 3,5 kuukautta kestäneet suomen kielen kurssit. Monet kurssilaiset kiittivät lämpimästi opettajia isosta työstä sekä Inkeri-liittoa kurssien järjestämisestä. Tilaisuudessa keskusteltiin myös liittomme toiminnasta sekä uusista toimintamuodoista.

Inkeri-liiton edustaja matkailumessuilla Helsingissä

Inkeri-liiton edustaja osallistui kansainvälisiin matkailumessuihin joita pidettiin 16. – 17. tammikuuta Helsingissä. Matka järjestettiin matkailualan koulutuksen yhteydessä. Viime vuoden marraskuussa Petroskoissa pidettiin SMAK Oy:n voimin heräteseminaari johon kutsuttiin lähinnä kiinnostuneita kylämatkailun kehityksestä. 25. – 26. tammikuuta keskustelua jatkettiin. Kaikki ovat samaa mieltä siitä, että Karjalan luonnolla ja kylillä on riittävästi vetovoimaa matkailun kehitykseen.

Vadim Byrkland

Lahden Inkeri-seuran kuulumisia

Heinolan Inkeri-kerhan vieraina. Etualalla Pentti Murto ja Marja Rämö.

Meillä oli kiva matka Heinolaan marraskuun 10 pnä. Pentti Murto ja Heinolan Inkeri-kerho ottivat meidät vastaan. Veimme lämpimäiset mennessämme koska meitä oli autollinen kerholaisia matkassa. Heinolasssa on hyvin aktiivisesti toimiva kerho, joka koostuu paluu- ja maahanmuuttajista. He saavat opiskella suomen kieltä 3 kuukautta niin paljon kuin jaksavat kertoi Markku Ojala. Hän on Heinolan puuhamiehiä Murron Pentin kanssa.

Pentti Murto kertoi Toronto – Keltto TV-ohjelmasta, jonka puuhamiehinä hän ja lehdistöattasea Mirja Volgodnin ovat olleet. Se tuli hirveän kalliiksi, mutta sen rahoitus tuli USA:sta. Rahaa tuli myös Pushkinin kirkon korjaukseen. Se vihittiin joulukuussa käyttöön. Myös Tuutarin kirkon korjaukset saadaan päätökseen ensi kesään mennessä.

Kerhomme teki pikkujoulu-matkan Helsinkiin 8. joulukuuta 2002. Linja-auto täyttyi kerholaisista ja Nastolan karjalaisista. Kohteena oli Helsingin Tuomiokirkko ja sen Jumalanpalvelus. Kirkossa lauloi liikuttavasti 40-henkinen poikakuoro. Kahvit nautimme kirkon kryptassa.

Väinö Lahti kertoi meille Senaatintoria reunustavien sekä Suomen pankin viereisten rakennusten historiasta. Väinö kehui olleensa Helsingin kundi ja asuneensa Tarja Halosen naapurikorttelissa, Kalliossa.

Talvipuutarha oli seuraava kohteemme. Siellä oli kauniit kasvit ja joulutähdet kukkivat. Tosin ruusutarha oli

Katselemme tsaarin ajan Helsinkiä Tuomiokirkon ylätasanteelta. Oppaana Väinö Lahti.

tähän vuodenaikaan lumen alla.

Sitten menimme Hakaniemen kauppahalliin, jossa vain yläkerran myymälät olivat avoinna. Teimme siellä pieniä jouluostoksia.

Jouluruokailu oli järjestetty Kurpitsa-Kuu ravintolassa. Siellä saimme mahtavan aterian. Vatsat täynnä emme enää muualle jaksaneetkaan kuin kotimatkalle kohti Lahtea ja Nastolaa. Joululaulut raikuivat matkalla autossa. Matkaamme tuettiin kerhon varoista.

Uuden vuoden puolella kerhomme kokoontuu SRK:n tiloissa Kirkkokatu 5 normaalisti joka kuukauden toinen maanantai. Poikkeuksista ilmoitamme jäsenkirjeellä.

Jäsenmaksumme on tänä vuonna 10 euroa. Olemme menettäneet monia jäseniämme paluumuuttajien omaan kerhoon. He eivät halua maksaa jäsenmaksua kahteen kerhoon. Näin väkemme vähenee. Kaikki ovat kuitenkin sydämellisesti tervetulleita kerhoomme. Tuokaa ystävännekin mukana. Lauletaan ja kuaskutaan sekä suunnitellaan tulevaa kevättä yhdessä. Olette kaikki tärkeitä meille. Taivaan isän siunausta toivomme toiminnallemme ja yhdessä olollemme tänäkin 2003 vuonna.

Rakkain terveisin

Marja Lahti,
Lahden seudun Inkeri-seura ry:n sihteeri

Mistä tietoa?

Hyvät ystävät!

Sain kesällä ystävältäni tämän kopion, kun hän oli lukenut vanhoja lehtiä, ja löytänyt Toivo Sorsan ilmoituksen. Minua kiinnostaa tämä Sorsa, jospa hän on meidän sukua. Meidän Sorsan sukututkija kertoi minulle vuosia sitten, että meiltä on yksi sukuhaara muuttanut Inkeriin. Meidän Sorsan suku on Kouvolan tienoilta, Valkealasta.

Haluaisin löytää näitä mahdollisia sukulaisiani Venäjältä. Miten saan yhteyden näihin Toksovan seudun Sorsiin? Voivatko he kertoa minkä nimisiä heidän esiisänsä olivat? Menisin kesällä käymäänkin.

Terveisin,

Eila Högberg, os. Sorsa
Nousiaistentie 3 A 14
00280 Helsinki 28
puh. 040 730 9258

PS Muuten rovasti Laurikkala vihki äitini ja isäni Hausjärvellä. Häälahjakirjassa Iankaikkinen elämä lukee: Onnittelut, allekirj: -44 Saimi-täti ja Jalmari-setä (äidille läheisiä).

Toimitukselta:

Ilmoitus Viljam Sorsasta oli julkaistu palstalla "Etsitään" mitä ilmeisemmin helmikuun numerossa vuonna 1991. Valitettavasti toimituksessa ei ole säilynyt hänen veljensä Toivo Sorsan yhteistietoja, onhan siitä vierinyt jo yli kymmenen vuotta. Julkaisemme kuitenkin tämän kirjeen ja lyhyet tiedot Viljam Sorsasta, jospa joku sattuisi tietämään:

Viljam Sorsa oli toisen maailmansodan aikana Neuvostoliiton armeijassa. Hän katosi vuonna 1941, jonka jälkeen veli ei ole kuullut hänestä mitään. Viljam Sorsa syntyi vuonna1921 tai 1922 Leningradin alueella Toksovan seurakunnassa, Lehtoin kylässä.

Paavo Pesosen muistoksi

Murheellisena suruviestinä tuli tieto, että Paavo Pesonen on siirtynyt ajasta ikuisuuteen. Hän syntyi Inkerinmaalla, Lempaalassa 24.05.1925 ja sai iäisyyskutsun 09.11.2002 Karinakodissa, Turussa.

Paavon lapsuus ja nuoruus ei ollut helppoa, sillä hänen isänsä kuoli jo ennen hänen syntymäänsä ja kun Lempaala vuonna 1936 tyhjennettiin suomalaisista, tuli myös Paavon osaksi muukalaisen vaellustie. Monien muiden tavoin heidän perheensä tuli sota-aikana 1943 Suomeen asettuen asumaan Turun seudulle. Kun suurin osa inkeriläisistä palasi Neuvostoliittoon toivossa päästä kotiseudulleen, niin Paavon äiti päätti jäädä perheineen Suomeen. Heidäthän oli jo aikaisemmin karkotettu pois asuinsijoiltaan Lempaalasta, eikä kotiin ollut mitään toiveita päästä.

Paavo avioitui Hilkan kanssa ja he asettuivat asumaan aluksi Turkuun ja myöhemmin Raisioon. Pisimmän ajan työelämästään Paavo toimi Raision kaupungin keskusvaraston hoitajana, josta jäi myös eläkkeelle.

Paavo oli luonteeltaan vilkas, päättäväinen ja aktiivinen toimien monissa aatteellisissa ja yhteiskunnallisissa luottamustehtävissä ollen tarmokkaasti hyviksi ja oikeiksi katsomiensa asioiden takana. Hän ei kätkenyt koskaan inkeriläistä syntymätaustaansa, vaan oli täysin rinnoin mukana eri inkeriläisjärjestöjen toiminnassa heti, kun ne sodan jälkeen pystyivät toimimaan. Hän toimi vuosikymmenien aikana Inkeriläisten yhdistyksen ja Turun paikallisosaston johtokunnassa, Suomen Inkeri-liiton johtokunnassa sekä Inkeriläisten sivistyssäätiön hallintoneuvostossa. Erityisen ansiokkaasti hän hoiti Turun inkeriläisjärjestöissä taloudenhoitajan tehtäviä vuosikymmenien ajan ja hänet valittiin yhdistyksemme syyskokouksessa Mikkelin-päivänä Turun seudun Inkeriseuran kunniajäseneksi. Paavo muistetaan inkeriläisten keskuudessa monien Turussa pidettyjen kesäjuhlien juontajana ja monien Inkeriin suuntautuvien matkojen matkanjohtajana. Inkeriläisten asiat ja hänen syntymäseutunsa Lempaala olivat lähtemättöminä hänen ajatuksissaan aina elämän iltaan asti.

Nyt hänen elämänsä pursi on irronnut tämän maailman laiturista ja suunnannut kohti ikuisuuden rantoja. Suremaan ovat jääneet puoliso ja lapset perheineen sekä sukulaiset ja suuri ystävien joukko. Paavoa muistellessa ajatuksiin nousevat virren 631 sanat:

"Oi Herra, jos mä matkamies maan
lopulla matkaa nähdä sen saan!
Oi, jos mä kerran
Näkisin Herran
Kunniassaan!

Oi saanhan joukkoo autuaitten
Kanss' ystäväini ja omaisten
Mä päästä kerran
Luo armon Herran.
Oi saanhan sen!"

Paavoa, heimoveljeä ja sukulaista kiitollisuudella ja kaipauksella muistaen,

Keijo Korkka

Vilho Mustosen muistoksi

Turun Martinseurakunnan pitkäaikainen kappalainen Vilho Jalmari Mustonen sai iäisyyskutsun pyhäinpäivän aattona 01.11.2002 Turussa.

Vilho syntyi Inkerinmaalla Järvisaaressa 10.01.1932 ja tuli sota-aikana vanhempiensa mukana Viron kautta Suomeen. He asettuivat asumaan Turkuun, jonne myös jäivät, eivätkä palanneet monien muiden tavoin takaisin. Vilho oli nuorena töissä puusepänverstaalla ja laivatelakalla suorittaen samalla iltukoulussa ylioppilastutkinnon. Hänellä oli jo nuoruudessaan päämääränä valmistua suuresti arvostamaansa papin ammattiin ja niin sitten tapahtuikin. Valmistuttuaan hänestä tuli Turun Martinseurukunnan nuorisopappi ja myöhemmin saman seurakunnan ensimmäinen kappalainen. Vilho piti papin ammattia kutsumustehtävänä ja oli puhtaan luterilaisen opin kannattaja, eikä ilahtunut lainkaan niistä monista muutoksista, joita kirkossamme on viime aikoina tapahtunut. Hän totesi usein kirkon nykytilanteesta, että kun ihmisiltä alkaa usko loppua, niin temput astuvat tilalle. Vilho oli uskollinen Martinseurakunnalle ollen seurakunnan palveluksessa lähes 40 vuoden ajan jääden eläkkeelle vasta 69-vuotiaana. Vilho oli nuorena innokas urheilija harrastaen menestyksellä erityisesti juoksua. Vielä viime vuosina hän kävi säännöllisesti juoksulenkeillä ja pelasi lentopalloa. Hän oli nuoruudestaan lähtien aina kuolemaansa asti aktiivisesti mukana eri inkeriläisjärjestöissä toimien pitkään Inkeriläisten yhdistyksen Turun paikallisosaston puheenjohtajana, Inkeriläisten yhdistyksen johtokunnan, Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallintoneuvoston ja Suomen Inkeri-liiton hallituksen jäsenenä. Vilho oli pohjimmiltaan varsin huumorintajuinen ja puhelias,

mutta monet vastoinkäymiset ja pettymykset tekivät hänestä joissakin asioissa sulkeutuneen ja yksinäisen oman tien kulkijan.

Nyt hän on poissa joukostamme ja häntä jäivät omaisten lisäksi kaipaamaan työtoverit ja ystävät.

Lopuksi Vilho Mustosen saarnavirrestä 301 ensimmäinen ja viimeinen säkeistö:

"Kirkasta, oi Kristus, meille
ristinuhri Golgatan,
josta meille langenneille
loistaa sydän Jumalan.
Uskon silmä kiinnitä
aina kohti ristiä.

Jeesus, sinun alkamasi
Usko on ja kilvoitus.
Myös on sinun hallussasi
Matkan päässä vapahdus.
Silloin minut uupuneen
Noudat kotiin taivaaseen."

Vilhoa, heimoveljeä kiitollisuudella ja kaipauksella muistellen,

Keijo Korkka

Sunnuntaina 2.3 Inkeri-pyhä Orimattilassa.
Arvo Survo saarnaa messussa sekä puhuu seurakuntakodissa. Mukana myös kirkkoherra Jorma Kaarna, Pertti Laaksonen, paluumuuttajia, Hopeakuoro.

RUNOJA

Lidia Soittu

Uskon Jumalaan,
Hän tuo ihmiselle rakkautta
iloa ja rauhaa.
Kun olen väsynyt elämästä,
rukoilen,
kun olen iloinen,
rukoilen,
kun olen tehnyt väärin,
rukoilen.
Jos ei ole voimaa uskoa
mihinkään,
usko Jumalaan.

* * *

Rakastan elämää.
Ei ole kauniimpaa, kuin nähdä
joka päivä sininen taivas
ja kirkas aurinko.
Joskus on huonoja päiviä, itken,
joskus on hyviä päiviä, nauran,
mutta rakastan elämää.
Se on lahja, jonka antoi meille Jamala.
Arvostan tätä lahjaa.

* * *

Haluan kysyä Jumalalta
mistä syntyy kateus?
Jos ihmisellä on ruokaa, työtä
ja kotona on kaikkea, mitä tarvitsee,
silloin toinen ihminen on kateellinen:
miksi hänellä ei ole mitään?
Täytyykö hänen joskus miettiä,
miksi hänellä ei ole mitään?
Useammin pitää mennä kirkkoon,
sieltä saa vastauksen.

* * *

Ei ole helppoa elää
tässä maailmassa,
niin paljon on vihaa ja kateutta.
Mutta on semmoinen sana
kun optimismi
ja jos ihminen on optimisti,
hän taistelee koko elämänsä
ja hän voittaa sataprosenttisesti.
Jos olisi enemmän optimisteja
kenelläkään ei olisi ollut tylsää elää
tässä maailmassa.

* * *

Elämä on kaunis sana.
Jokaisella ihmisellä
on oma tarinansa elämästä.
Mutta onko raha tärkeämpi
kuin ihmisen elämä?

Jyväskylä

Inkeriläisten sivistyssäätiö on päättänyt järjestää kansalaiskeräyksen muistomerkin saamiseksi Stalinin vainojen uhrien muistolle.

Muistomerkin paikaksi on valittu parikymmentä kilometriä Pietarista Kannakselle päin sijaitseva Levashova. Kysymyksessä ei ole varsinainen hautausmaa vaan synkkä teloituspaikka metsikössä, jonka joukkohautoihin on haudattu vv. 1937-54 kaikkiaan 46 771 uhria, heistä toista tuhatta inkerinsuomalaista.

Muistomerkin aikaansaamisesta vastaa Inkerin Kirkon ja Venäjän Inkeri-Liiton asettama työryhmä. Se hankkii viranomaisluvan, valitsee taiteilijan ja huolehtii muistomerkin pystyttämisestä.

Keräystä varten on avattu tili. jolle yhteisöt ja yksityishenkilöt voivat antaa osuutensa hankkeen toteuttamiseksi.

Inkeriläisuhrien muistomerkkitili: **Nordea 102530-222557, viite 1300.**

Etelä-suomen lääninhallitus on myöntänyt keräykselle luvan **Nro OKU1076A**

Tapahtumakalenteri

KOKOUSKUTSU

Suomen Inkeri-liitto ry:n sääntömääräinen kevätkokous pidetään maaliskuun 30. päivänä 2003 klo 14.00 Inkerikodissa, Käpylänkuja 1, 00610 HELSINKI.

Kokouksessa käsitellään säännöissä kevätkokoukselle määrätyt asiat.

Hallitus

Helsingin seudun Inkeri-seura ry
Käpylänkuja 1, Karjalatalo, Inkerikoti

23.02 – Helmikuun tilaisuus
28.02. **klo 11.00** – käynti
Larin Parasken patsaalla
23.03 – Kevätkokous
27.04 – Inkerikuoro täyttää 40 vuotta.
Juhlakonsertti Karjalatalon juhlasalissa.
Kaikki tilaisuudet pidetään klo 14.00

Seukot Inkerikodissa vuonna 2003

Aina torstaina:
13.03 ja 10.04 klo 13.00
Tiedustelut Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Inkerikuoro

Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45 – 18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Inkerikeskus ry
Hämeentie 103 A

27.02 – Kalevalan päivä
Lastenpiirustusten näyttely
Nina Lavonen kertoo Kalevalasta
Anja Wacklin lausuu Kalevalaa
Elvira Abramova soittaa kanteletta
Alkaa klo 12.00
24.03. – Kevätkokous.
Alkaa klo 18.00

Huhtikuussa vietetään Inkerin kulttuuriseuran 10-vuotisjuhlaa.
Tarkempi päivämäärä ilmoitetaan seuraavassa numerossa

Turun seudun Inkeri-seura ry

Besseda-hetket jatkuvat Palvelupisteessä Irma Kapasen vetämänä joka kuukauden 1. ja 3. perjantai kello 13. Tervetuloa viettämään teehetkeä vapaan keskustelun merkeissä.

23.02. – kevätkokous
21.04. – pääsiäisjuhla
08.06. – helluntaijuhla
05.10. – syyskokous ja Mikkelinpäivän juhla
01.11. – Pyhäinpäivän kunniakäynti Inkeriläisten muistomerkillä **klo 12** ja sen jälkeen kahvi- ja ohjelmatilaisuus Varissuon kirkolla
26.12. – joulujuhla

Tilaisuudet pidetään Kupittaan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4 alkaen kello 14.
Poikkeuksena on Pyhäinpäivän tilaisuus kuten yllä lukee.

Levitä Inkeri-tietoa.
SAATAVANA RUOTSISTA

Frimärksserie	**75 kr**
Nouse Inkeri, grammofonskiva	**25 kr**
Lauri Santtu. **grammofonskiva**	**25 kr**
Karta, von Köppen	**50 kr**
Vykort, Haparanda, tackplatta	**1 kr**
Vykort, Örebro, minnessten	**1 kr**
Vykort, Flicka i Tuutaridräkt	**2,50 kr**
Kavajnål, vapen	**10 kr**
Gratulationskort, stort	**10 kr**
Gratulationskort, litet	**10 kr**
Tuuli: **Inkeriläisten vaellus**	**75 kr**
Isien usko, muistojulkaisu	**10 kr**
Kemppi: **Fenno-Ingrian lauluja**	**5 kr**
Hammarström: **Ingermanländarna som flydde till Sverige**	**15 kr**
Lilja – flyktingflickan från Ingermanland	**30 kr**
Himiläinen: **Främmande fosterland**	**50 kr**
Hiiva: **Förvisningen**	**50 kr**
Ojala: **Suomi näkyy**	**75 kr**
Ojala: **Pitkä kotimatka**	**75 kr**
Kuortti: **Kirkossa, keskitysleirillä**	**75 kr**
Kuortti: **Veljeni sotavangit**	**75 kr**
Miettinen: **Inkeriläiset maaton kansa**	**75 kr**
Sihvo: **Inkerinmaalla**	**75 kr**
Kolomainen: **Inkerin toisinajattelijat**	**25 kr**
Survo: **Neljäs tuuli**	**50 kr**

Ronkonen: **Laps Inkerin**	**100 kr**
Nevalainen: **Inkeriläinen siirtoväki**	**100 kr**
Mesiäinen: **Maria Kajavan pitkä taival**	**110 kr**
Virtaranta: **Inkeriläisiä sananlaskuja**	**70 kr**
Mooses Pulron elämäkerta	**30 kr**
Iho: **Hietajyvä**	**40 kr**
Alexander Störgren: **Mulkainen lie vapauleen**	**150 kr**
Adressi	**40 kr**
Kavajnål Ingermanlands flagga	**20 kr**
Metiäinen: **Inkerin ev.lut. kirkon 350 v.**	**50 kr**
Tarra, Inkerin lippu	**5 kr**
Randefelt: **Inkeri, Tiekartta**	**100 kr**
Randefelt: **Keski-Inkeri, Kartta**	**100 kr**
Inkerin risliviiri	**225 kr**
Huovinen (**red.) Ingermanland**	**100 kr**
Kuusi: **Maria Luukan laulul**	**40 kr**
Sverigeingermanländarnas hisloria	**250 kr**
Savolainen: **En svensk l partisankrlgel**	**150 kr**
Savolainen: **Suomalainen sisslsodassa**	**150 kr**
Häkkinen: **Bort till del land**	**150 kr**

Kirjatilauksel oltaa vastaan:
Viktor Aitman
Linbanev. 6
43833 LANDVETTER
puh. ja fax 031-916 602
maksut RIL:n postisiirtotilille 173888-9

inkeriläisten VIESTI

3/2003

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo.
Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2003
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter, ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Merita 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎0405783894
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎0415191250
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki, puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi.
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 7 H, 02130 Espoo

Nina Lavosen (oik.) kertomusta Kalevalasta seurasi Anja Wacklinin (kesk.) esittämä katkelma ja Elvira Abramovan kanteleensoitto.

Kalevala tunnetaan

Inkerikeskuksessa vietettiin Kalevalan päivää aattona, 27. helmikuuta. Oppilaiden ja henkilökunnan vieraina olivat filosofian lisensiaatti Nina Lavonen ja kanteleensoittaja Elvira Abramova. Nina Lavonen kertoi Kalevalan synnystä ja Elias Lönnrotista. Inkerikeskuksen kulttuurisihteeri Anja Wacklin luki katkelman Kalevalasta. Esitystä säesti Elvira Abramova.

Kaikki kolme esiintyjää ovat entisiä Petroskoilaisia. Nina Lavonen työskenteli Karjalan tiedekeskuksen Kielen, kirjallisuuden ja historian tutkimuslaitoksessa kansanperinteen tutkijana melkein 40 vuotta, vuodesta 1967 vuoteen 1996, jolloin hän muutti Suomeen. Elvira Abramova on Petroskoin Kantele-orkesterin entinen kanteleensoittaja. Anja Wacklin, os. Myllylä, on entinen Petroskoin kansallisteatterin näyttelijä. Tämä kertoo siitä, että myös Itä-Karjalassa tunnetaan Kalevala ja arvostetaan sitä.

Izabella Sihvola

Kansikuvassa Elvira Abramova

Onko rauha näennäistä?

Suomessa sataa lunta.

Se ei ole mikään ihmeellinen asia, vaikka olikin jo kevättä ilmassa ja aurinkoisia iloisia päiviä. Takatalvi toi jälleen vitivalkoisen lumen, joka peitti maan, keväisesti mustuneet lumihanget ja harmaat kaupungin kadut, jotka olivat jo alkaneet pölyyntyä. Uusi lumi antaa valolle erikoista hohtoa, ja valo täyttää maailman, vaikka taivaalla olisikin harmaita pilviä.

Kadun toisella puolella, kerrostalomme vastakkaisella tontilla jyräävät kaivinkoneet ja maa jymähtelee aika ajoin. Välillä räjähdystä seuraava tärähdys säikäyttää kuitenkin, vaikka sitä edeltääkin inhottavan inisevällä huutavalla äänellä annettava varoitusmerkki. Tieto räjähdyksen tulosta ei sittenkään poista luonnollista reaktiota siihen, sävähdystä.

Uuden talon rakennustöiden alta parissa päivässä parturoitiin pois tieltä metsikkö, josta oli iloa silmälle joka aamu ja ilta, kun vaan katse osui siihen, raivattiin kannot ja nyt jo räjäytellään ja murskataan kalliotakin. Kesän alkuun jo on luvattu uuden talon rungon nousevan tälle paikalle.

Olen ihaillut monia vuosia tätä metsikköä, sen pitkiä huojuvia koivuja, synkkiä kuusia ja aurinkoisrunkoisia mäntyjä. Syksy koristeli sen aina palavin pihlajantertuin, jotka nuokkuivat hennoilla notkuvilla oksilla. Öisin omaa tuttua reittiään sieltä loikki yli tien jänis, päivisin oravat vilkkaasti kiipesivät puusta puuhun. Satuin näkemään kerran siilinkin kiiruhtavan siihen metsään, jota olin tottunut kutsumaan "meidän metsäksi".

Ja vaikka kaikki tämä nykyään tapahtuva mullistus on luonnon kannalta tuhoisaa puuha ja silmissäni vastenmielistä, mutta silti järjelläni ymmärrän että kaikkea sitä tehdään rakentamisen ja uuden luomisen tähden. Onhan meidänkin kerrostalomme, jossa on niin mukava asua, rakennettu metsän tilalle ja sen alta on myös murskattu kalliota.

Mutta on olemassa asioita, joita ei järjellä voi ymmärtää, eikä millään käsittää.

Viime päivien aikana, tekisi mitä vaan, tai ajattelisi mistä tahansa, niin mieleen tunkeutuu tahtomatta lyhyt ja kammottava sana: S O T A. Sille ei löydy järkevää selitystä, sillä sota on aina järjetön. Sota ei anna aikaa pysähtyä ajattelemaan, siinä puhuvat aseet ja sodassa räjäytellään varoittamatta. Sota ei ole koskaan rakentavaa. Se vain tuhoaa. Se tuhoaa taloja, ihmisten koteja ja uskoa, se kylvää vain vihaa. Sodan alkaminen tapahtuu hetkessä, mutta sen jälkiä joudutaan parantamaan useita vuosikymmeniä. Pahinta onkin se, että sota jättää henkisiä arpia, jotka jäävät ihmismieleen ikiajoiksi.

Ja vaikka tämä sota tuntuisikin olevan kaukana Irakissa, mutta sen räjähdykset vavisuttavat maailmaa eri puolilla ja ne ovat tuntuvampia, kuin naapuritontin rakennusmaan räjähdykset, jotka tuntuvat fyysisesti.

Monelle inkeriläiselle yhtä hyvin kuin maailman monelle muullekin ihmiselle sota on ollut rajapaaluna, joka erottaa kaksi eri maailmaa, kaksi eri elämää ja eri ajanlaskujakin. Kertoessa jostakin moni ajoittaa tapahtumia vain sanomalla: se oli ennen sotaa.

Olisiko meidän voimissamme tehdä jotain, ettei historiaa jaksotettaisi sotien mukaan?

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Inkerikuorossa laulaa 23 henkeä. Julia Hyyrönen (eturivissä, kolmas vasemmalta) on johtanut kuoroa vuodesta 1997.

Lauluperinteet elävät

Inkerikuoro juhlii huhtikuussa 40-vuotispäiväänsä

Ennen sotia Suomessa asui inkeriläisiä, jotka sijoittuivat Suomeen 1920–30-lukujen taitteessa ja toisen maailmansodan aikana vv. 1943–45 heitä tuli lisää. Sota-ajan päätyttyä inkeriläiset alkoivat kokoontua yhteen tapaamaan toisiaan ja näissä tilaisuuksissa aina laulettiin yhdessä. Niinpä vuoden 1963 kevätpuolella syntyi ajatus oman kuoron perustamisesta.

Tämä oli rohkea päätös. Eihän silloin ollut vielä tietoakaan Inkerikodista, ei johtajasta eikä siitä, missä harjoittelisimme. Heti alkuun ilmoittautui 15 henkeä, muutama mieskin joukossa, sillä oli tarkoitus perustaa sekakuoro. Allekirjoittanut valittiin yhdyshenkilöksi, joka hoitaisi tätä asiaa. Tämä oli suuri haaste! Mutta kun hätä on suuri, on apukin lähin. Avuksemme tuli ystävämme, hammaslääkäri ja hyvä pianisti Kaisa Räikkönen, hän kun tunsi "lukkarinrakkautta" inkeriläisiä kohtaan. Kaisa kutsui meidät kauniiseen kotiinsa, kokeili ääniämme ja suunnitteli ohjelman.

Ensin keskityimme kaksiäänisiin lauluihin. Vähitellen meiltä loppui kärsivällisyys ja niin me tytöt päätimme jatkaa taas kuorona. Rouva Räikkönen suostui meitä harjoittamaan, muttei johtamaan.

Samana kesänä vuonna 1963 suunnittelimme inkeriläisiä kesäjuhlia Helsinkiin. Tarkoitus oli esiintyä juhlissa ensimmäisen kerran. Koko kevään teimme ahkerasti töitä, harjoittelimme sunnuntaisinkin ja niinpä me lauloimmekin jo kesäjuhlissa Johanneksen kirkossa aamulla juhlajumalanpalveluksessa ja päiväjuhlassa Munkkiniemen yhteiskoululla. Ensiesityksessä kuoroa johti Kaija Vironmäki. Tästä toimintamme alkoi. Alkuvuosina toiminta oli vaikeaa pysyvien harjoitushuoneen ja johtajan puuttumisen takia. Näissä vaikeuksissa suurena apuna oli rovasti Vironmäen perhe.

Laulajia tuli pikkuhiljaa lisää. Vihdoin

Kuoronjohtaja Julia Hyyrösellä ja kuoron vanhimmalla laulajalla Kerttu Sudella löytyy puheenaihetta.

pääsimme harjoittelemaan Agricolan seurakuntasaliin ja johtajaksemme saimme opettaja Eino Vironsepän. Tilanne helpottui yhä kun 70-luvulla valmistui Karjalatalo ja sieltä Inkeri-liitto osti huoneiston. Kuoro sai oman harjoituspaikan. Opettaja Vironseppä johti kuoroa runsaat 10 vuotta. Hänen jälkeensä johtajaksi tuli Kerttu Hiltunen. Hän toi mukanaan uusia hyviä laulajia, "Inkerin ystäviä". 90-luvun alussa kuoroon tuli uusia laulajia, paluumuuttajia, ja laulajavahvuus nousi yli 20 henkeen. Kerttu Hiltunen johti kuoroa yli 20 vuotta.

Vuodesta 1997 alkaen kuoroa on johtanut kanttori, musiikkimaisteri Julia Hyyrönen. Hän on paluumuuttaja, asunut ja opiskellut Suomessa yli 10 vuotta. Hän on ammattitaitoinen hyvä kouluttaja ja erinomainen kuoronjohtaja. Hänen aikanaan kuoro on kovin edistynyt. Suuri saavutuksemme on cd-levyn valmistuminen, joka julkaistaan 40-vuotiskonsertissa kuluvan vuoden 27. helmikuuta. Kuorollamme on jo ilmestynyt yksi vinyylilevy, joka julkaistiin vuonna1969. Uutuuslevy sisältää Mooses Putron, Mika Piiparisen sekä Albert Pettisen sävellyksiä naiskuorolle, sekakuorolle sävelletty Paciuksen *Suomen laulu* ja Mooses Putron *Nouse Inkeri*, jotka kuoromme esitti Viipurin Lauluveikkojen kanssa, tästä sydämelliset kiitokset heille. Inkerikuorossa laulaa 23 henkeä, alkuperäisen koonpanon jäseniä on enää yksi, joka on ollut kuoron puheenjohtajana alusta asti.

Kuoro on tehnyt ulkomaanmatkojakin. Ruotsissa kuoro on vieraillut eri paikkakunnilla siellä asuvien inkeriläisten kesäjuhlissa. On tehty kaksi konserttimatkaa Inkeriin. Kotimaassa kuoro on esiintynyt joka kesä eri paikkakunnilla vietettävissä inkeriläisten kesäjuhlissa. Esiintymispyyntöjä saamme eri seurakuntatilaisuuksiin. Toiminta on vilkasta ja säännöllistä. Harjoitukset ovat joka keskiviikko klo 16.45 – 18.30, Inkerikodissa, Karjalatalo, Käpylänkuja 1. Uusia laulajia otetaan kuoroon koelaulun perusteella harjoitusiltoina. Tervetuloa!

Kerttu Susi
kuoron puheenjohtaja

Vuoden 2002 kevätmatineat-konsertissa Inkerinkuoro esiintyi Viipurin Lauluveikkojen kanssa Johanneksen srk-salissa.

Maahanmuuttajanuoret tervetulleita kirkolliseen toimintaan

Suomen evankelis-luterilaisen kirkko kiinnittää suurta huomiota työhön maahanmuuttajien parissa. Helsingin seurakuntayhtymän venäjänkielinen työ on tullut erittäin tärkeäksi paluu- ja maahanmuuton tuodessa Suomeen venäjää puhuvia evankelis-luterilaisia entisen Neuvostoliiton alueilta.

Mellunmäen seurakunnassa oli toiminut myös nuorisotyön venäjänkielinen projektityöntekijä. Hänen muuttaessaan Saksaan, aloitti työn viime vuoden elokuussa 21-vuotias Helsingin yliopistossa teologiaa opiskeleva Anna Haimi. Anna on aina ollut aktiivinen seurakunta-nuori, siksi tämä työ on hänen luonteelleen hyvin sopiva.

Anna on syntynyt perheessä, jossa isä on inkerinsuomalainen ja äiti venäläinen. Isän vanhemmat oli karkotettu Jakutiaan, mutta palasivat sieltä jo vuosia sitten ja Annan isä on syntynyt Razmetelevossa, joka kuuluu Kelton seurakuntaan. Annakin on syntynyt siellä ja kastettu Keltossa. Annan perhe muutti Suomeen vuonna 1992 Annan olleessa 11-vuotias. Konfirmaation hän on käynyt jo Suomessa.

Toiminta on vapaaehtoista

Itä-Helsingissä on paljon venäjänkielistä nuorisoa, jolle halutaan järjestää kirkollista toimintaa. Monet eivät puhu suomea hyvin ja heillä on korkea kynnys mennä suomenkieliseen kirkkoon. Siksi sellainen paikka, jossa voi puhua venäjää ja olla mukana kirkollisessa toiminnassa vetää nuoria.

Anna toivoo tervetulleiksi Itä-Helsingin nuoria kursseille ja yhteiseen ajanviettoon. Myös rippikoulun kesäleireihin voi hakea jo nyt.

Ketään ei värvätä eikä vedetä pakolla, nuoret itse löytävät tien nuorteniltoihin. Jotkut tulevat kavereiden kanssa katsomaan, minkälainen paikka se on. Toiset tulevat kerran tai pari ja sitten eivät enää ilmesty, mutta toiset jäävät. Nuortenilloissa tapahtuu erilaista, käydään elokuvissa tai keilaamassa, järjestetään teemailtoja – minä, maahanmuuttaja, mikä on synti? tai ihan vaan pizza-ilta.

Toista kertaa järjestettiin talvileiri. Tänä talvena se oli Jaulissa, Seitsemisen kansallispuistossa, joka on Tampereelta pohjoiseen. Leiriin osallistui 21 henkeä. Paikkoja oli kyllä 27, mutta sairastumisen

tai muun estymisen takia kaikki eivät päässeet mukaan. Leirin teemana oli Pyhiinvaeltajan rata, jonka tarkoituksena oli kiinteyttää ryhmä.

Nuoret auttavat pienempiä

Annan toiveena on jo jonkin aikaa ollut isoskoulutuksen järjestäminen, jossa koulutettaisiin apuohjaajia tai tukiohjaajia rippileirejä varten. Tämä toive on nyt toteutunut, vaikkakin vähän toisessa muodossa. Isoskoulutukseen hyväksytään nuoria, jotka ovat käyneet konfirmaation. Mutta kurssille oli myös paljon sellaisia hakijoita, vasta Suomeen muuttaneita nuoria tai ortodokseja tai sellaisia, jotka eivät muuten vaan ole vielä löytäneet tietään kirkkoon, jotka näin ollen eivät vastanneet kaikkiin vaatimuksiin. Siksi 5. maaliskuuta alkoi tukinuori-kurssi, jonka opiskelijat voivat koulutuksen päätyttyä työskennellä nuorempien kanssa. Aikuisille ja nuorille on jo järjestetty kirkollista toimintaa, mutta ihan pienet ovat toistaiseksi jääneet vaille vastaavaa. Tuki-nuoret voisivat järjestää vaikkapa pyhäkouluja pienemmille tai muuta puuhaa kerhoissa.

Kurssin käyneet saavat todistuksen, jonka voi myöhemmin liittää koulutushakemukseen jos mieli tekee nuorisotyön ohjaajaksi tai vaikkapa lähihoitajaksi tai joksikin muuksi ihmisten parissa työskenteleväksi.

Maahanmuuttajanuoret ovat vähän toisenlaisessa tilanteessa, kuin ne, jotka ovat syntyneet Suomessa tai asuneet täällä pitempään. Seurakunta ja koulut antavat nuorille enemmän valmiuksia aikuiseen elämään Suomessa. Siksi kirkollinen nuorisotyö on hyvin tärkeä maahanmuuttajanuorten kotoutumiseksi.

– Meidän toimintaamme mahtuu mukaan sekä kursseille, että yhteiseen ajanviettoon, Anna Haimi toivoo tervetulleiksi kaikkia kiinnostuneita. – Myös ensi kesän rippikoulun leirille voi ilmoittautua jo nyt.

Annaan voi ottaa yhteyttä puhelimitse: 0503801175 tai lähettää hänelle sähköpostia: anna.haimi@evl.fi.

Izabella Sihvola

Inkeriläisten sivistyssäätiö on päättänyt järjestää kansalaiskeräyksen muistomerkin saamiseksi Stalinin vainojen uhrien muistolle.

Muistomerkin paikaksi on valittu parikymmentä kilometriä Pietarista Kannakselle päin sijaitseva Levashova. Kysymyksessä ei ole varsinainen hautausmaa vaan synkkä teloituspaikka metsikössä, jonka joukkohautoihin on haudattu vv. 1937-54 kaikkiaan 46 771 uhria, heistä toista tuhatta inkerinsuomalaista.

Muistomerkin aikaansaamisesta vastaa Inkerin Kirkon ja Venäjän Inkeri-Liiton asettama työryhmä. Se hankkii viranomaisluvan, valitsee taiteilijan ja huolehtii muistomerkin pystyttämisestä.

Keräystä varten on avattu tili, jolle yhteisöt ja yksityishenkilöt voivat antaa osuutensa hankkeen toteuttamiseksi.

Inkeriläisuhrien muistomerkkitili: **Nordea 102530-222557, viite 1300.**

Etelä-suomen lääninhallitus on myöntänyt keräykselle luvan **Nro OKU1076A**

Lapsiryhmä Jyväskylässä

Suomi-koulumme lapsiryhmä (12 koululaista) vieraili 31.1. – 2.2.2003 Kuokkalan sosiaali- ja terveyspalvelukeskuksen kutsusta Jyväskylässä. Inkeri-läislapset tutustuivat keskukseen kuuluvan päiväkodin toimintaan, leikkivät suomalaisten ikätovereiden kanssa ja esiintyivät heille. Seuraavana päivänä ryhmän johtajat (Irina Ostonen, Irma Pennanen ja Linda Rähmönen) kävivät neuvotteluja ja sopivat Keltinmäen seurakunnan edustajien kanssa inkeriläislasten leirin järjestämisestä ensi kesänä Jyväskylässä.

Koulutusohjelmat jatkuvat

Kuusi IL:n tiedotustoiminnan aktiivia opiskeli Suomen opintomatkalla 23. – 26. helmikuuta Miten tiedot esitetään nykymediamaailmassa käyttäen internetti- ja digitalisia teknologioita. Mikkelissä ryhmä tutustui paikallisen nettiradio Mikaelin työhön ja Helsingissä kävi Yle:n Isolla Pajalla. Kouluttajina olivat kokenut lehtimies Kalle Fröjd, Päivi Kaipianen-Heiskanen nettiradio Mikaelista ja Jorma Pilke Yleisradiosta. Matkan aikana pidettiin kokous Helsingin Inkerikeskuksessa, jossa mm. tavattiin Suomen työministeriön edustajia ja Inkeriläisten viestin toimittajia. Opintomatkan tarkoitus oli tutustua uusiin tiedotusmahdollisuuksiin ja täsmentää jatkokoulutussuunnitelmia. Mikkelissä ehdittiin jo sopia konkreettisemmastakin yhteistyöstä. Koulutus järjestetään Inkerinsuomalaisten tukiprojektin rahoituksella. Saman projektin matkailualanyrittäjäkoulutuksen jakso pidettiin helmikuun 7. ja 8. päivinä Hatsinan suomalaisessa monitoimikeskuksessa.

Sosnovy Borissa uusi puheenjohtaja

Leningradin alueen ydinvoimalakaupungissa Sosnovy Borissa on toimelias Inkerin Liiton paikallisosasto, johon kuuluu yli sata jäsentä. Kaupungissa ja sen lähellä sijatsevassa Ojan kylässä järjestetään suomen kielen opetus (opettajana Lilja Petrovitsheva, os. Vunukainen), kirkollista toimintaa (pappi käy Tyröstä) sekä suhteita suomensuomalaisiin. Seura piti sunnuntaina 23. helmikuuta vuosikokouksen, jossa sen uudeksi puheenjohtajaksi valittiin opettaja Natalja Barilova (os. Saksa).

Inkeri-näyttely avattiin

Venäjän antropologisessa ja kansantieteellisessä museossa Pietarissa avattiin 25. helmikuuta ainutlaatuinen Inkeri-näyttely, iso tilaisuus kuuluu kaupungin 300-vuotisjuhlan ohjelmaan. Tämä näyttely on suurin kaupungissamme kautta aikojen Inkeriin ja inkerinsuomalaisten historialle omistetun aineiston esittely. Se toistaa osittain aikanaan Tampereella pidettyä samannimistä näyttelyä ja sen aloitteenpanijana onkin Tampereen Varpikki museo. Mutta aineelliset esineet ovat joko venäläisen museon tai Inkerin Liiton kokoelmista. IL:n museotoiminnasta vastaava Olga Konkova osallistui aktiivisesti näyttelyn valmisteluun. Näyttelytelineet ja vitriinit on sijoitettu mukavasti museon galleriaan.

Avajaisiin, joista ilmoitettiin radiossa,

tuli yllättävän paljon ihmisiä. Kansallispukujensa väreillä yleisöstä erosivat Pietarin inkerinsuomalaisten kuoron laulajat. Puheenvuoroja käyttivät museoiden johtajat, Tampereen varakaupunginjohtaja Lassi Saressalo ja Suomen Pietarin pääkonsuli Kauko Jämsén. Kuoro lauloi muutaman laulun. Iltapäivällä pääkonsulaatissa pidettiin vastaanotto. Inkeri-näyttely Pietarissa on auki 27. huhtikuuta asti ja odottaa kävijöitä.

Inkeriläisvanhustenhuolto 10 vuotta

10 vuotta on kulunut siitä, kun Inkerinmaalla alettiin vanhusten palvelutalojen verkoston luominen. Kelton vanhusten palvelutalo avasi ovensa asiakkaille 24. joulukuuta 1992. Kaikki Inkeri-projektin aikana rakennetut talot ovat rahoitusongelmistaan huolimatta menestyksellisesti toimineet tähän saakka antaen monissa asioissa esimerkkiä muille vastaaville laitoksille. Ihmeellistä, varsinkin ottaen huomioon sosiaalialan kurjan palkkatason, että alusta alkaen vanhusten huollossa on pysynyt 3 työntekijää Nina Nizova ja Lilja Shuvalova Pietarista sekä Natalja Jääskeläinen Keltosta. Jo vanhusten huollon projektin valmisteluaikana siihen on liittynyt Nadja Osmak.

IL:n uusi nettisivu

Tuntuu siltä, että nykymaailmassa järjestöä ei voi pitää vakavana, jollei sillä ole omaa nettisivuaan. Inkerin Liitto on joskus perustanut sen SIDA:n Inkeri 1999–2000-projektin aikana, mutta rahoituksen päätyttyä sivu kuoli hoitamattomana. Parasta aikaa liiton virtuaalielämä elpyy, uutta sivua johtaa ammattitaitoisesti Dmitri Guitor. Sivu kehittyy ja sitä täydennetään jatkuvasti, käykää katsomassa joskus osoitteella www.inkeri.spb.ru. Tähän osoitteeseen voi lähettää myös omaa aineistoa tai mielipiteitä.

Suomalaisohjelma juhlavuodelle

Juhlavuosi, jolloin Pietarin kaupunki täyttää 300 vuotta, on alkanut. Tyylikäs kirjanen kertoo juhlatilaisuuksista, joita suomalaiset pitävät suurkaupungissamme. Brosyyrissa lukee konserteista, näyttelyistä, seminaareista jne. Esimerkiksi toukokuussa avataan niin sanottu Helsinki-omenapuupuisto ja syyskuussa aamu-tv lähettää muutamana päivänä reportaasejaan Pietarista. Joissakin tilaisuuksissa ovat mukana joko Inkerin Liitto tai Pyhän Marian seurakunta. Kansantieteellisessä museossa pidetään helmi – huhtikuussa Inkeri-näyttely, jota valmistellaan yhdistyksemme avulla, kirkossa järjestetään kirjojen esittelytilaisuuksia ja konsertteja, Pushkinskajalla on syyskuussa workshop ja seminaari. Inkerin Liitto suunnittelee kunnianhimoisesti Juhannusjuhlien pitämistä tänä vuonna Pietarissa Jelagin saarella.

100 kansaa, 100 kulttuuria

Venäjän kansantieteellisessä museossa avattiin 25. tammikuuta Pietarin väestön kansalliskulttuureille omistettu lasten piirustusten näyttely, jonka nimi on "Kaupunkimme 100 kansaa ja 100 kulttuuria". Suomi-koulumme lapset esittivät monta piirustusta ja siitä Inkerin Liitto sai näyttelyn kunniakirjan. Alisa Lavrentjeva Hatsinan piiristä palkittiin henkilökohtaisella kunniakirjalla parhaasta piirustuksesta. Suomi-koulun yhtye lauloi avajaisissa.

Wladimir Kokko

Elämän kolme vaihetta

Joka ihmisen elämä jakautuu eri vaiheisiin, omassa elämässään Aarre Kuukauppi voi sanoa niitä ainakin kolme. Lapsuus oli Karjalassa, missä Aarre on syntynyt 14. helmikuuta 1953. Paljon kovia kokeneelta äidiltään hän sai uskonnollisen kasvatuksen ja äidinkieli on tullut luonnostaan, kotonahan puhuttiin suomea. Siperiassa ja Karjalassa Aarren vanhemmat kaipasivat aina kotiseudulle, Kuukaupin suku on Rääpyvän Kähystä peräisin. Vuonna 1960 perhe, jossa oli kaksi poikaa Aarre ja Eero, palasi vihdoinkin kotikonnuille. Matti Kuukauppi rakensi talonsa Kelton Vanhaankylään. Näin Aarrella alkoi uusi elämänvaihe Inkerissä.

Niin kuin kaikki muutkin, Aarre Kuukauppi kävi neuvostokoulua Keltossa, jossa innostui kovasti piirtämisestä ja harrasti koripalloa. Hän suoritti asevelvollisuuden neuvostoarmeijassa ja sen jälkeen pääsi Leningradin muotoilukorkeakouluun. Tutkinnon suoritettuaan hän työskenteli jonkin aikaa muotoilijana toimien silloin tällöin myös tulkkina. Hän rakastui ja avioitui kelttolaistytön Alina Parkkisen kanssa. Elämä sujui ilman yllätyksiä muistuttaen hidasta junan kulkua, aseman, mihin rata vie, tiesi vain yksin kommunistinen puolue.

Aarren kolmas elämänvaihe on alkanut perestroikavuosina, kun inkerinsuomalaiset Venäjällä heräsivät kansallisnousuun. Hän oli mukana kaikissa Inkerin Liiton perustamiskokouksissa, mutta kutsumuksena oli kirkollistyö – "Kuka, jos en minä?" – sanoi hän joskus. Hänellä oli huoli kaikesta, Kelton seurakunnan elpymisestä ja uuden kirkon rakentamisesta, diakonin viran toimittamisesta ja Inkerin kirkon sisäisestä rakenteesta, mutta ennen kaikkea omasta pappiskoulutuksestaan. Aarre Kuukauppi sai nopeutetun teologisen koulutuksen ja on usein valittanut, että hänen pitäisi opiskella lisää. Elämä kuitenkin muuttui hyvin nopeasti eikä ole antanut tätä mahdollisuutta. Inkerin kirkon asema vakiintui Leino Hassisen ollessa piispana, Aarre Kuukaupista tuli silloin kirkon johtava pappi. 20. tammikuuta 1996 Kuukauppi vihittiin Kelton kirkossa juhlallisesti Inkerin kirkon piispaksi. Kirkon kaikki kasvupaineet ovat nyt piispan harteilla. Kaukaisten seurakuntien hoito (kaikkein kaukaisin on Irkutskin kaupungissa), kirkon kansainväliset suhteet, uusien kirkkojen isot rakentamishankkeet ja jokapäiväiset talousongelmat – nämä ovat piispa Kuukaupin arkea. Hän kiinnittää erikoista huomiota koulutustyöhön, 70 seurakuntaa yhdistävä kirkko tarvitsee päteviä työntekijöitä. Aarre Kuukaupin talon lähelle Kelton Kolpinan kylässä rakennetaan koulutuskeskuksen uusi rakennus. Unelmat kirkkomme elpymisestä toteutuvat, jos se on ihme, niin yksi

Aarre Kuukauppi (vas.) ja piispa Voitto Huotari Marian kirkon vihkimistilaisuudessa 19. toukokuuta 2002.

tärkeimmistä ihmeen-tekijöistä on piispa Aarre Kuukauppi.

Lauantaina 14. helmikuuta Aarre Kuukauppi täytti 50 vuotta. Kelton kirkossa pidettiin isot juhlat ja suomalaiseen tapaan ovi oli auki kaikille. Piispa sai paljon onnitteluja niin korkeilta vierailta (heidän joukossaan oli mm. Suomen arkkipiispa Jukka Paarma ja Suomen Pietarin pääkonsuli Kauko Jämsén) kuin tavallisilta seurakuntalaisiltakin. Siunatkoon Jumala kirkkomme pääpaimenen työtä kristittyjen hyväksi ja Herran kunniaksi!

PS. Syntymäpäivänä lahjana saadut varat piispa on luovuttanut Keltossa sijatsevan Inkerin kirkon koulutuskeskuksen laajentamiseen.

Wladimir Kokko

Simon Siperian vuodet

Simo Korhonen on syntynyt Kaukolan kylässä Pohjois-Inkerissä 1924. Sittemmin isä-Simo Korhosen perheen oli muutettava Säryn kylään Toksovan läheisyyteen. Sodan syttyessä 1941 Simo oli liian nuori armeijaan. Neuvostoliiton vähemmistökansojen väestönsiirtojen aikaan 16-vuotias nuorukainen kuljetettiin härkävaunussa kohti Jenisein yläjuoksua. Kivisen Tunguskan rannoilla hän teki työtä ja samalla tapasi satoja Neuvostoliiton eri kansallisuuksia olevia pakkosiirtolaisia – pakkotyöläisiä, vankeja ja virkailijoita, miehiä ja naisia – ja ikävöi synnyinseutuaan. Korvat ja sydän herkkänä hän kuulosteli, puhuisiko joku noista oudoista ihmisistä hänen äidinkieltään. Hänet vangittiin syyttömästi, kuljetettiin pohjoiseen Jenisein alajuoksulle Norilskin malminlouhinta-alueelle ja lopulta vapautettiin.

Kun hän kuuli sanat "Finnit on tuotu Siperiaan ikuisiksi ajoiksi", hän päätti: "Tänne minä en jää." Sota loppui, mutta hän sai raataa työleireillä vuoden toisensa perään saamatta muuttolupaa kotiseudulleen.

Simo Korhosen elämästä kului kymmenen parasta vuotta Siperiassa. Näistä hänen kokemuksistaan syntyi 1500-sivuinen käsinkirjoitettu paperipino, josta muodostui arvokas dokumentti. Hän tunsi jo ennestään monia inkeriläisiä. Sosiaalisena nuorukaisena hän solmi helposti uusia kontakteja ja painoi muistiinsa tovereittensa nimiä. Kirjan loppuun on liitetty luettelo näistä noin 500 nimestä. Varmaan moni lukija löytää siitä läheisen tai kaukaisen sukulaisensa, entisen naapurinsa, vankitoverinsa tai tutun venäläisen virkamiehen nimen.

Muistelmissaan Simo Korhonen on punonut taitavasti yhteen pakkosiirtolaisuutensa, nykyisyyden ja nuoren elämänsä tapahtumat Inkerissä. Arkipäivän kurjuudessa, ainaisessa nälässä ja pelossa hän palasi lapsuuden muistoihin, kaukaisen kotiseudun kylille ja kujille. Simon kohtalosta, hänen ulkonaisista ja sisäisistä taisteluistaan tarkkaavainen lukija löytää uusia, kestäviä rakennusaineita omaan elämäänsä.

Miten Simon käy? Siitä hän kertoo enemmän myöhemmin muistelmiensa II osassa.

Terttu Pihlajamaa,
toim.

Kysy kirjaa kirjakaupoista, Inkerikodista tai suoraan kustantajalta:
Terttu Pihlajamaa
Katrinebergsbacken 36
SE-11761 Stockholm
puh & faksi: 00 46 8 7441482
e-posti: tpf@telia.com

Inkerin kulttuuriaarre Mikkelissä

Elämän tarjoamiin yllätyksiin voi törmätä odottamatta. Juuri tämän tapainen yllätys odotti perhettämme, kun se kaksi vuotta sitten aamuhämärässä varhaiskeväänä 2001 suuntasi Espoosta matkaan päämääränä Mikkelin tuomiokirkko jonne kanttorimme oli kutsuttu hoitamaan Marian päivän Jumalanpalveluksen musiikkiosuuden. Mutta vieläkin kovin talvisessa Mikkelissä meitä olivat vastassa korkeista lumikinoksista heijastuva häikäisevä aurinko ja perheemme hyvät ystävät, mm. Ruudi Eerikäinen perheineen ja jatkosodan aikaiset naapurimme Toivo ja Helmi Hotti, molemmat sotaveteraaneja, jotka Haukivuorelta saakka saapuivat meitä tapaamaan.

Taas soi Mooses Putron piano. Rovasti Reijo Tillonen kuuntelee Julia Hyyrösen musisointia.

Jumalanpalveluksen päätyttyä rovasti Reijo Tillonen, aikaisemmin Helsingin Johanneksen seurakunnan pitkäaikainen kirkkoherra, kutsui meidät kotiinsa päivälliselle ja lupasi tarjota hyvänmakuisen yllätysaterian. Lupaamana yllätyksenä olikin todella hieno, vanhojen venäläisreseptien mukaan valmistettuine ruokineen ja ruokailuhopeisineen.

Siinä vaiheessa meillä ei ollut aavistustakaan siitä, mikä ihmeellinen yllätys vielä odotti meitä. Kun kävelimme olohuoneen läpi ruokasaliin, huomasimme heti aivan omalaatuisen pianon, joka jo ensisilmäykseltä näytti vähintään satavuotiselta. Ja sitten isäntämme ja pianon säilyttäjä Reijo Tillonen kertoi meille aivan uskomattoman tarinan.

Reijon isoisä Aleksanteri Tillonen 1900-luvun alkuvuosina asui Pietarissa ja oli ensin Nikolai II palveluksessa ja myöhemmin eräänä virkailijana Suomen konsulaatissa. Hänellä oli poika Johannes (Reijon isä) sekä tytär Zinaida, jotka harrastivat musiikinsoittoa ja erityisesti Johannes soitti usein urkuja Pyhän Marian kirkossa jumalanpalveluksissa ja rippikoulussa. Reijon perheessä säilytetään huolellisesti sen ajan valokuvia. Mooses Putro toimi niinä vuosina Pyhän Marian seurakunnan kanttorina ja perheet tietenkin ystävystyivät.

Mutta syksyllä 1919 työmatkallaan Mooses Putro katosi, Reijon sanojen mukaan "luultavasti murhattiin". Jouduttuaan taloudellisiin vaikeuksiin, säilyäkseen hengissä, Mooseksen lesken oli pakko myydä perheen aarteita. Mooseksen pianon hän tarjosi Aleksanteri Tilloselle.

1930-luvulla perhe piano mukanaan muutti Pietarista Suomeen omalle maatilalle Kannaksen Uudellekirkolle. Mutta sehän oli kuin perheen, niin pianonkin pitkän vaelluksen alkua. Talvisodan syttyessä evakkomatka oli edessä. Pianon herkän ja helposti haavoittuvan mekaniikan kuten ihmistenkin oli kärsittävä ja kestettävä taivaan alla maan- ja rautateiden var-

rella kireät pakkaset, lumituiskut ja vihollisen pommitukset. Kuin ihmeen kautta piano säilyi tuholta ja loppuen lopuksi asettui pitkäksi aikaa Helsinkiin. Kun Reijo jäi eläkkeelle Johanneksen seurakunnan kirkkoherran virasta ja muutti Mikkeliin, Mooses Putron piano seurasi perheen mukana.

Tietenkin kaikki nämä seikkailut jättivät oman jälkensä ja jopa vanha Diederichsin kunnon mekaniikka meni lopulta lähes täydelliseen epäkuntoon. Se piti perusteellisesti korjata. Ja nyt piano, jonka ääressä Inkerin ihme-muusikko Mooses Putro vietti pitkät luomis- ja harjoitteluhetket, on taas loistavassa kunnossa. Sen saimme itse todeta, kun tyttäreni Julia hiukan jännittäen kosketteli näppäimiä ja esitti muutaman pianokappaleen. Korjauskuluilla olisi voinut ostaa muutamankin uuden nykyaikaisen pianon, mutta Reijon perhe ei pystynyt luopumaan vanhasta soittimestaan, koska se on osa heidän suvun ja myös Inkerinmaan historiaa.

Kiitokset tämän arvokkaan Inkerin kansan aarteen pelastamisesta ja säilyttämisestä kuuluvat Reijo Tillosen perheelle ja ensivuorossa hänen vanhemmilleen sekä Aleksanteri-vaarille.

Teksti ja kuva Vihtori Hyyrönen

Tervetuloa "Ingria-festival 2003" Tukholmaan

Lauantaina, 14. kesäkuuta 2003
Nacka-aula, konferenssi- ja urheilukeskus, Griffelvägen 17, Nacka
Poppikilpailut alkavat *klo 9.00.*
Kanslia avataan *klo 10.00* (taidenäyttely, arpoja ja kahvio).
Klo 14.00 – Nuorten järjestämä tilaisuus (ruotsin kielinen)
Doc. Eric De Geer Uppsalasta, Toivo Folkesten Västeråsista, Inkeri Peterson Ruotsin Inkeriläisten keskusliitosta ym. esitelmöivät.
Klo 18.00 – Ingria-ilta
Piispa Aarre Kuukauppi, Roland, Stefan ja Maria Pöntinen, Helena Tuupainen, Lempi Kuortti, Elin Andersson, Matjuskat, kuoro ja tanhuryhmä Virosta ym. ohjelmaa.

Sunnuntaina 15. kesäkuuta 2003
Suomalainen kirkko, Slottsbacken 2
Klo 11.00 – Jumalanpalvelus
Piispa Aarre Kuukauppi ja kirkkoherra Pekka Turunen.
Kirkkokahvit.
Sunnuntaina myös mahdollisuus tutustua Tukholmaan. Gunnel Pöntinen on oppaamme.

Rikhard Pöntinen puh. 08- 96 64 92
Elsa Toivonen puh. 08-716 67 92
Aino Lehti puh. 08-747 05 52
antavat lisätietoja tarvittaessa

Tukholman Inkeriläisyhdistys toivottaa lämpimästi kaikille TERVETULOA!

VOIPUSU

Elma Toivola

Tämä tapahtui joskus syyskesällä 42, siellä Kloogan leirillä. Kerron pienen tositapahtuman sieltä kurjuuden keskeltä.

Meillä oli tunnetusti puute ruuasta, varsinkin maidosta ja voista, mitä lapset olivat kipeästi tarvinneet. Olihan aliravitsemus ongelma kaikille, sillä riisitauti vaivasi myös sisartani.

Monesti saimme syödäksemme jotain veteen keitettyä jauhovelliä. Koska oli pula elintarvikkeista minä lähdin haeskelemaan ruokaa leirin ulkopuolelta, hämärässä hiivin piikkilangan alta.

Jostain kuulin, että siellä lähellä oli meijeri, jota vartioi virolainen. He olivat sentään ihmisiä meitä kohtaan, mitä ei voi sanoa saksalaisista. Tulin meijerille ja pyysin voita ja maitoa varastonhoitaja-mieheltä, joka oli jotain 40-vuotias. Selitin hänelle leirin kurjuutta ja että veisin ruokaa äidille ja pikkusiskolle. Mies lupasi mutta sillä ehdolla, että pussaisin häntä. Tein työtä käskettyä, mutta jokin itsesuojelun vaisto heräsi, koska miehen käytös oli kovin outo, silmissä oli sellainen katse, joka pani hakemaan pakoreittiä. Samassa soi puhelin ja mies meni vastaamaan, mutta käski minua odottamaan.

En jäänyt siihen odottelemaan, vaan sieppasin voipaketin ja minua vietiin kohti leiriä, missä äiti jo odotti ja oli huolissaan. Söimme hartaina voita ja leivänkannikoita, voi maistui ihanalta, vaikka se olikin pusuvoita.

Kyllä siellä varmasti käytettiin lapsia hyväksi miehityksen aikana, niin virolaiset, kuin saksalaisetkin, koska muistan monta tapausta myöskin Inkerinmaalta Kolpinosta ym.

TYTTÖ INKERIN

Aimo Niemelä

Sinä olit tyttö tummainen
maasta Inkerin,
tulit tänne pakoon vainojen,
rauhaan Suomenmaan
ja sait sitten täältä uuden kotimaan.

Kun ensi kerran sinut näin,
hain valssiin kauniiseen muistojen.
Silloin varmaan aattelin, et olet ystäväin.
Mutta jostain syystä kuitenkin
tuo tuuli käänsi sen.

Kun vuosikymmenten nyt taa
tulit muistoon kauneimpaan nyt vaan,
olit tumma silloin kaunoinen
ja Toini nimes on
ja muistat varmaan rannan
kun kerran kuljimme.

Vaikka hapset meillä harmaantuu
ja surut sekä kaikki muut,
mikäs kieltää haaveilun
kun paistaa aurinko ja kuu.

Kun laineet vielä liplattaa
Inkerin ja Suomenmaan
on polut kauniit kasvaneet
umpeen muistoin tään.
Siksi muistot vielä vuosien
sitä lämmittää.

Kun minä sua muistelen
ja mielessäni aattelen
ja muista joskus minua
kun lumpeenkukan näät,
Niin kuin minä sinua
tuon keltaruusuin tään.

Oitti

PS Omistan tämän laulun eräälle inkeriläiselle "tytölle".

Suomen Inkeri-liitto ry

12.07 – Inkeri-juhlat Helsingissä
klo10.00 – Jumalanpalvelus Tuomiokirkossa.
klo 14.00 – Pääjuhla Karjalatalon juhlasalissa *(Käpyläkuja 1).*

Helsingin seudun Inkeri-seura ry
Käpylänkuja 1, Karjalatalo, Inkerikoti

27.04 – Inkerikuoro täyttää 40 vuotta. Juhlakonsertti Karjalatalon juhlasalissa.

Seukot Inkerikodissa vuonna 2003

Kevätretki toukokuussa
Tarkemmasta ajankohdasta tiedustelut: Pirkko Huurto puh. 09-783391

Inkerikuoro

Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45 – 18.30 Inkerikodissa. Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Inkerikeskus ry
Hämeentie 103 A

10.05 – Äitien päivä. Ohjelmassa lastenlaulua, tanssia ja musiikkia
Alkaa klo 15.00.

Lahden seudun Inkeri-seura ry

26.05 – Lahden seudun Inkeri-seura kokoontuu klo 17.00 Kahvisaaressa Niemessä Vesisamoilijain tilassa.
Tiedustelut: Maria Lahti puh. 03-7340435

Turun seudun Inkeri-seura ry

Besseda-hetket jatkuvat Palvelupisteessä Irma Kapasen vetämänä joka kuukauden 1. ja 3. perjantai kello 13. Tervetuloa viettämään teehetkeä vapaan keskustelun merkeissä.
21.04. – pääsiäisjuhla
08.06. – helluntaijuhla
05.10. – syyskokous ja Mikkelinpäivän juhla
01.11. – Pyhäinpäivän kunniakäynti Inkeriläisten muistomerkillä ***klo 12*** ja sen jälkeen kahvi- ja ohjelmatilaisuus Varissuon kirkolla
26.12. – joulujuhla
Tilaisuudet pidetään Kupittaan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4 alkaen kello 14.
Poikkeuksena on Pyhäinpäivän tilaisuus kuten yllä lukee.

Viron inkerinsuomalaisten XIII laulu- ja tanhujuhla Elvassa 7.6.2003

6.06. kello 20.00 – yhteinen illanvietto

7.06. kello 9.00 – jumalanpalvelus
kello 13.30 – juhlakulkue
kello 14.00 – laulu- ja tanhujuhlan konsertti

Kaikki ovat lämpimästi tervetulleita!

Levitä Inkeri-tietoa.

Kirjallisuutta

Arvo Survo
Itku Inkerille, 17 €

Aapo Iho
Hietajyvä, 3,50 €

Hellin Suominen
Mooses Putron elämäkerta, 2,50 €

Ella Ojala
Pitkä kotimatka, 14 €
Pelastunut albumi, 22 €
Ensimmäinen kevät, 16 €

Ella Ojala
Sananlaskuja ja tarinoita, 8 €

Aleksander Störgren
Mutkainen tie vapauteen, 10 €

Pekka Nevalainen
Inkeriläinen siirtoväki 1940-luvulla, 25 €

Pekka Nevalainen - Hannes Sihvo (toim.)
Inkeri-historia, kansa, kulttuuri, 50,50 €

Heikki Seppänen
Etelän tien kulkija - Vilho Helanen, 25 €

Maria Ripatti
Elämä yhden kortin varassa, 16,50 €

Saimi Tuukkanen
Elämäni helminauha 5 €

Kalevalaseuran vsk 69-70
Inkerin teillä, 11,50 €
Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50 €

E. Pärnänen
Anni Kivekäs I-II, 9 €

Mikko Savolainen
Inkerinmaa, 33,50 €

Aatu Savolainen
Suomalainen sissisodassa, 15 €

Lars Krifors
Oli onnistuttava, 15 €

Juho Häkkinen
Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan, I-II 15 €

Sverigesingermanländarnas historia
24 €

Lasse Saressalo
Inkeri, 3,5 €

Jouko Sihvo
Inkerin kansan 60 kohtalonvuotta, 24 €

Albert Pettinen
Lauluja koululaisille, 4 €

Albert Pettinen
Lauluja sekakuorolle, 6 €

Lauri Santtu
Murrejuttuja, 2,50 €

Äänilevyjä

Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym, 2,50 €

Kasetteja

Arvo Survo
Omall maall, 9 €

Karttoja

Inkerin kartta
vuodelta 1933, 12 €

Inkerin uusi kartta
vuodelta 1992, 10 €

Kylä- ja tiekartta
Keski-Inkeri
vuodelta 1993, 10 €

Inkerin pöytälippu
(satiinia) + salko
marmorijalustalla 18,50 €
Inkerin pöytälippu
(polyesteriä), 6 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia), 10 €

Adressi
surunvalitteluun, 7 €

Tilaukset Inkerikoti

Saatavaa Inkerin kulttuuriseurasta
puh. 09 - 2733 225

UUTUUS: Inkerin satulipas (**Miettinen, Uusma**) 25 €

Flink, Toivo & Mäkilä, Eeva. Inkerin lasten oppikirja. 7,50 €

Kalevala. Suomeksi ja Venäjäksi. Käännös A. Hiiri & E. Kiuru. 23 €

Miettinen, Helena. Kohtalontie. Kertomus inkeriläisen opettajan elämäntaipaleesta Inkerinmaalta Ruotsiin ja paluusta Neuvostoliittoon. 7.5 €

Miettinen & Joganson. Petettyjen toiveiden maa. Arator. 15 €

Monahof, Ania. Kärsimyksen pyhät kyyneleet. 13 €

Mutanen, Pekka. Vaiennetut sotilaat. 12 €

Ojala, Ella. Sananlaskuja, tarinoita ja mielleyhtymiä 10 €

E. Pärnänen. Anni Kivekäs I - II 9 €

Sava, Inkeri & Miettinen, Helena. Liljan kuva kutsuu. Tarina Neuvostoliittoon kadonneesta ja löytyneestä suvusta. 15 €

Inkeriläistä kansanmusiikkia
Röntyskät. Piirileikkilauluja Inkerinmaalta
7.5 €

inkeriläisten VIESTI

4/2003

Helsingin Inkerikuoro täytti 40 vuotta

Inkeriläisten viesti

Toimisto

Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym. Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1. 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796 ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo. Postisiirtotili 800012-306364. Pankki Nordea 101030-1085026.

Ilmoitukset / €

1/1 sivu 250 €
1/2 sivu 135 €, 1/4 sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €

Tilaushinta 2003

25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr. muualle 30 €/v (300 kr/v)

Pääasiamies Ruotsissa

(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman Limbanev. 6, 43833 Landvetter. ulkomailta: SE-438 35 Landvetter. Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
17 38 88-9

Sivistyssäätiö

Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761

Toimitus

Päätoimittaja Toivo Tupin
☎0405783894
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎0415191250

Toimituksen osoite

Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki, puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen **kuukauden** 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rantatie 7 h, 02130 Espoo

KIITOS!

Eeva Siiriäinen ja Hilkka Putro luovuttivat kuorolle isoisänsä Mooses Putron v. 1897 saaman Pietarin suomalaisen Lauluseuran 25-vuotis-rintamerkin ja muita arvokkaita muistoja sekä huomattavan rahalahjan isoisän musiikin säilyttämiseen ja levittämiseen.

Helsingin Inkerikuoro piti sunnuntaina 27.04.2003 Karjalatalolla 40-vuotisjuhlakonsertin ja juuri ilmestyneen CD-levyn julkistamistilaisuuden. Tilaisuudessa kuulimme kuoron kunniaksi tervehdyksiä ja onnitteluja, kuorolaisille jaettiin ansiomerkkejä ja valtava määrä kukkia.

Inkerikuoro kiittää kaikkia tukihenkilöitä, jotka myötävaikuttivat levymme ilmestymiseen. Mieltämme lämmitti teidän jokaisen läsnäolo.

Erityisen kiitoksemme haluaisimme lausua suuren Inkerin muusikon Mooses Putron lapsenlapsille Hilkka Putrolle ja Eeva Siiriäiselle suurenmoisesta lahjasta kuorolle ja toivottaa heille hyvää terveyttä, elämäniloa ja uusia tapaamisia.

Helsingin Inkerikuoro

Kevät tekee voimakasta tuloaan

Aurinko omalla lämmöllään sulatti huhtikuun lumet ja vaikka sanotaan, että kevät tänä vuonna on kahta viikkoa myöhässä, niin ei se täällä Suomen eteläisillä rannoilla kovin tunnu, kun ei maataloutta harjoita ja on vain kaupunkilainen. Tosin lehtemmekin, samoin kuin kevätlehtien puhkeaminen tänä vuonna, on myöhässä, mutta valoisien aurinkoisten päivien lisääntyessä luonto puhkeaa kukoistamaan ja mekin toivomme pääsevän totuttuun rytmiin ja kesään mennessä saamme kaikki kevään lehdet lukijoillemme, jotta Teidänkin hyllyt viheriöisi Viestimme kansista, kuin kesäiset koivut.

Tämän kevään aikana on ollut monia kulttuuritapahtumia, mutta yhdellä niistä on erityinen merkityksensä – Helsingin Inkerikuoro juhli 40-vuotispäiväänsä sen perustamisesta. Tämä tapahtuma on merkittävä siksi, että Helsingin Inkerikuorolla on aina ollut keskeinen roolinsa Suomen inkeriläisten kulttuurielämässä. Kuoro on esiintynyt kaikissa inkeriläisten kesäjuhlissa ja kierrellyt myös ulkomaillakin niillä paikkakunnilla, missä inkeriläisiä asuu. Kuorossa on vaihtunut monta polvea laulajia, mutta nytkin vielä on heitä, jotka tulivat nuorina ja olivat kuoron perustamisessa mukana ja siitä lähtien laulaneet Inkerikuorossa. Yksi heistä on kuoron puheenjohtaja Kerttu Susi. Kuorossa säilytetään vanhoja perinteitä ja kuorolla on tulevaisuus, kun siihen tulee yhä nuorempaa väkeä, nykyinen kuoron johtaja Julia Hyyrönen sai "viestikapulan" Kerttu Hiltuselta ja nyt jo kuusi vuotta on johtanut antaumuksellisesti naiskuoroa. Sibelius-Akatemiasta valmistuneena hän on kiinnostunut vanhasta suomalaisesta musiikista ja inkeriläisistä säveltäjistä, niinpä kuoron ohjelmiin on otettukin monia inkeriläisten muusikoiden sävellyksiä. Suomalaisen musiikin perinnettä ylläpitivät kirkkokuorot ja moni säveltäjä tekikin kirkkomusiikkia ja sävelsi virsiä. Inkeriläisessä kulttuurissa merkittävä rooli tällä alalla on Mooses Putrolla. Hän oli 47 vuotta kanttorina suomalaisessa seurakunnassa Pyhän Marian kirkossa Pietarissa ja äänitti Pietarin Lauluseuran kanssa ensimmäisen suomalaisen äänilevyn vuonna 1901. Nyt yli sadan vuoden kuluttua Inkerikuoro julkisti Helsingissä Hämeenkylän kirkossa äänittämänsä levyn, jossa on Mooses Putron sävellyksiä.

Tämä on se merkittävin asia Helsingin Inkerikuoron 40-vuotisjuhlinnassa.

Laulajat vaihtuvat, uusia sävelmiä tulee mukaan, nuoret lahjakkaat taiteilijat johtavat kuoroa ja säestävät, mutta perinteet säilyvät. Laajentaen ohjelmistoaan kuoro säilyttää siinä uskollisesti myös niitäkin lauluja, jotka olivat repertoaarissa jo alusta lähtien. Ja levy kantaa tuleville polville lauluperinteitämme, jotka puhkeavat, kuin kevään lehdet.

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Inkeriläisten siirroista Suomeen 60 vuotta

Põllkülan joukkohaudalla Virossa pidetään 1. kesäkuuta muistotilaisuus

Viron evankelis-luterilaisen kirkon Suomalainen Pyhän Pietarin seurakunta on kymmenen vuotta viettänyt hautausmaajumalanpalvelustaan touko – kesäkuun vaihteessa Põllkülassa. Keilan ja Paldiskin kaupunkien välimaastossa sijaitsi yksi niistä siirtoleireistä, joilla inkerinsuomalaiset joutuivat olemaan toisen maailmansodan aikana matkalla Inkeristä Suomeen.

Põllkülan muistomerkki sijaitsee alueella, johon on haudattu leirillä kuolleita inkerinsuomalaisia. Neuvosto-Eestin aikana kirjoitettu teksti kertoo: "Tähän ja muualle Põllkülan lähistölle on haudattu yli 800 Neuvostoliiton kansalaista, jotka menehtyivät hitleriläisten perustamalla leirillä nälkään, kidutuksiin ja sairauksiin fasistien miehityksen vuosina".

Seurakuntaan kuuluu paljon inkerinsuomalaisia, jotka ovat olleet Paldiskin, Põllkülan ja Kloogan kokoamisleireillä. Muistitiedon mukaan olot siellä olivat epäinhimilliset. Seurakunnan jäsenenä on myös henkilö, joka on itse ollut kaivamassa joukkohautoja Põllkülaan. Lisäksi seurakunnan jäsenten omaisia on haudattu alueen joukkohautoihin.

Seurakuntalaisten keskuudessa on jo pitkään elänyt toive hautausmaa-alueen kunnostamisesta ja uuden muistomerkin pystyttämisestä. Seurakunnalla kuitenkaan ei ole mahdollisuuksia toiveen toteuttamiseksi. 1990-luvun alussa seurakunta pystytti ristin ja suomalainen pastori Timo Kökkö suoritti hautausmaa-alueen siunaamisen. Kirkkoherra Palola ehdottaa uudeksi muistomerkiksi kahden jalaksen varassa seisovaa taulua, jossa olisi tieto inkeriläissiirroista ja kokoamisleireistä sekä hautausmaasta suomen, viron. ja venäjän kielillä.

Kirkkoherra Tuomas Palola otti helmikuussa 2003 yhteyttä Suomen Viron-

Joka vuosi Äitien päivänä muistomerin vierelle kerääntyy suuri väkijoukko. Vieraita tulee myös Suomesta sekä Ruotsista.

Instituutin johtajaan Martti Turtolaan. Yhdessä ideoitiin muistotapahtuma, joka pidetään kesäkuun 1. päivänä 2003. Se jakaantuu kahteen osaan: Põllkülan muistomerkin luona kello 13 pidettävään kenttäjumalanpalvelukseen ja sen jälkeen Tallinnassa Suomen Viron-Instituutissa pidettävään luentoon. Suomen Viron suurlähettiläs Jaakko Blomberg on antanut tukensa muistotapahtumalle, ja itse on paikalla.

Toivomme mahdollisimman monen inkerinsuomalaisen sekä inkerinsuomalaisen järjestön osallistumista muistotapahtumaan.

Ystävällisin terveisin,

Tuomas Palola
kirkkoherra
EELK Suomalainen Pyhän Pietarin srk
Rüütli 9, EE-10130 Tallinn, Eesti
puh. +372-56-459 191
e-mail: tuomas.palola@eelk.ee

Muistotilaisuus Põllkülassa

Kirjoitus kivessä muistuttaa niistä inkerinsuomalaista, jotka menehtyivät Põllkülan leirissä sotavuosina.

On kulunut 60 vuotta kun inkerinsuomalaiset siirrettiin sota-aikana Suomeen. Kansa tuotiin ennen laivaan nousua Viron laitureihin (Paldiski, Klooga ja Põllküla). Ankeimmat olot olivat Põlkülassa. Siellä menehtyi lähes 1000 inkeriläistä nälkään ja tauteihin. Sinne metsän korpeen on pystytetty iso kivi muistolaattoineen.

Keväällä 1991 Tallinnan inkerinsuomalaista seurakuntaa palveli suomalainen eläkkeellä oleva rovasti Timo Kökkö. Kävimme Kloogalla ja Põllkülassa autoretkellä, kyselimme paikallisilta ja lopulta löysimme muistokiven metsän korvesta. Rovasti Timo Kökkö ja mieheni Viktor Kuntu kaatoivat ison koivun ja pystyttivät ristin kiven läheisyyteen.

Sunnuntaina Äitienpäivänä 1991 seurakuntamme kuljetettiin kahdella bussilla Põllkülaan, jossa pidettiin juhlava muistotilaisuus inkerinsuomalaisille uhreille.

Ihmisiä kokoontui paljon eri puolilta Viroa. Vielä löytyi niitä, jotka itse olivat leirillä. Eräät kerääntyneistä löysivät vanhempien ja sukulaisten hautoja sekä kertoivat tapahtumista.

Siitä toukokuun Äitienpäivästä lähtien Põllkülan muistojuhlaa pidetään joka kevät perinteiseen tapaan nyt jo kolmattatoista kertaa. Sinä sunnuntaina kirkossa ei pidetä jumalanpalvelusta, vaan seurakunta tuodaan bussilla Põllkülaan. Kansaa kerääntyy paljon. Vieraita on sekä Suomesta että Ruotsista.

Toivotaan suotuisia ilmoja hyvää matkaa ja Taivaan Isän siunausta.

Tallinnan inkerinsuomalaisten seurakunnan entinen puheenjohtaja vv. 1988 – 1996
Mari Kuntu

Suomalaisen kulttuurin inkeriläiset juuret

Lukuihmisenä olen mieltynyt sukuarvoihin. Erikoisesti minua on kiehtonut Krohnien suku. Alkusysäyksen siihen minulle antoi Aino Kallaksen kirjat, joissa hän kertoi suvustaan. Hänen isänsä oli tiedemies Julius Krohn, kiihkeä suomalaisuuden ystävä. Hän oli saksalaista syntyperää.

Julius Krohnin isoisä Abraham Krohn oli köyhä lukkarin poika, joka lähti Pohjois-Saksasta Riigenin saarelta onneaan etsimään. Hän saapui Pietariin v. 1785 ja pääsi setänsä välityksellä keisarinna Katariina Suuren hovileipomon apupojaksi. Vähitellen hän yleni keisarinnan aamiaissämpylän maistajaksi, keisarinna näet pelkäsi, että sämpylät voisivat olla myrkytettyjä. Eräänä aamuna Abrahamia onnisti: Katariina oli herännyt hyvällä tulella ja oli mielessään päättänyt, että ensimmäinen henkilö, jonka hän tapaa, saa toivoa mitä haluaa ja toive täytetään. Tämä onnellinen oli Abraham. Hän toivoi tonttia, mihin voisi perustaa olutpanimon. Hän sai toivomansa tontin Nevajoen rannalta läheltä Aleksanteri Nevskin luostaria. Abrahamin viides poika Leopold Krohn solmi avioliiton Julie Dannebergin kanssa, joka oli isänsä puolelta myös saksalaista sukua, mutta hänen äitinsä oli Anna Passelberg, inkeriläisen rovastin tytär.

Saatuani nämä tiedot Krohnia käsittelevistä kirjoista, joita kirjoittivat muutkin suvun jäsenet, kuin Aino Kallas, ajattelin, että tämä Passelberg oli pappina Pietarissa. Mutta utelias kun olen, niin otin selvän kirjasta "Entisen Inkerin luterilaisen kirkon 350-vuotisjulkaisu", hän oli pappina Venjoella ja sehän oli aivan siinä Pietarin kupeessa. Avioliiton solmittuaan tämä nuoripari asettui asumaan Viipuriin. Julie peri myös vanhemmiltaan lähellä Viipuria olevan Kiiskilän hovin.

Tämä oli Julius Krohnin lapsuudenkoti. Aino Kallas kertookin paljon kirjoissaan tästä Kiiskilän hovista. Julius Krohnkin kertoi, että ensikosketuksen suomen kieleen hän sai juuri tältä inkeriläissyntyiseltä isoäidiltään. Julius Krohn kuoli purjehdusonnettomuudessa Viipurinlahdella v. 1888 53-vuotiaana.

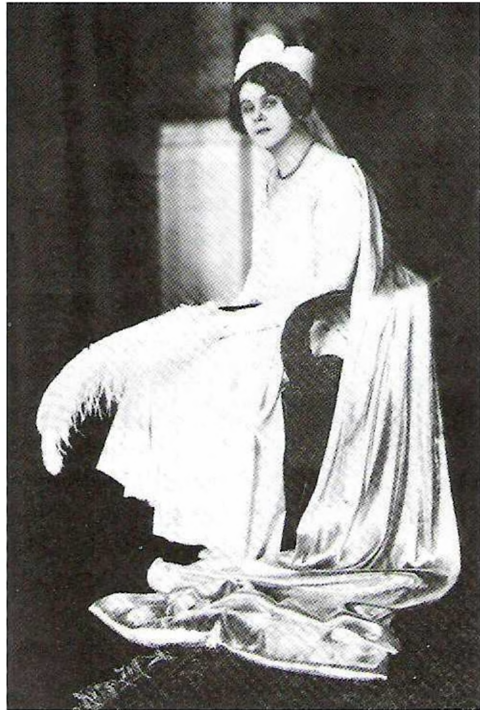
Aino Kallas koki elämässään samanlaisia raskaita suruja, kuin monet inkeriläiset. Hän meni naimisiin virolaisen Oskar Kallaksen kanssa. Oskar Kallas oli Viron lähettiläänä Lontoossa Viron itsenäisyyden aikana. Hänen jäädessä eläkkeelle he muuttivat Tallinnaan. Kun Neuvostoliitto miehitti Viron, niin viranomaiset alkoivat kovasti kuulustella Kallaksen vanhinta poikaa Sulevia, koska hän oli diplomaatin poika ja oli ulkomailla ollut. Suostuttelivat heidän vakoilijakseenkin. Tämä poika oli niin peloissaan, että ampui itsensä. Heidän nuorempi tytär Laine oli poimimassa mar-

joja pensaasta kotipihallaan, siinä lähellä venäläiset sotilaat ampuivat tarkkuutta ja yksi luoti osui tämän tyttären päähän ja hän kuoli siihen. Häneltä jäi mies ja kaksi pientä lasta. Aino ja Oskar Kallas pääsivät pakenemaan Ruotsiin v. 1944. Oskar Kallas kohta kuolikin siellä. Heidän vanhin tyttärensä Virve muutti lapsineen heidän mukanaan. Aino Kallaksen murheet eivät vielä siihen loppuneet, vaan tämä tytär sairastui syöpään ja kuoli.

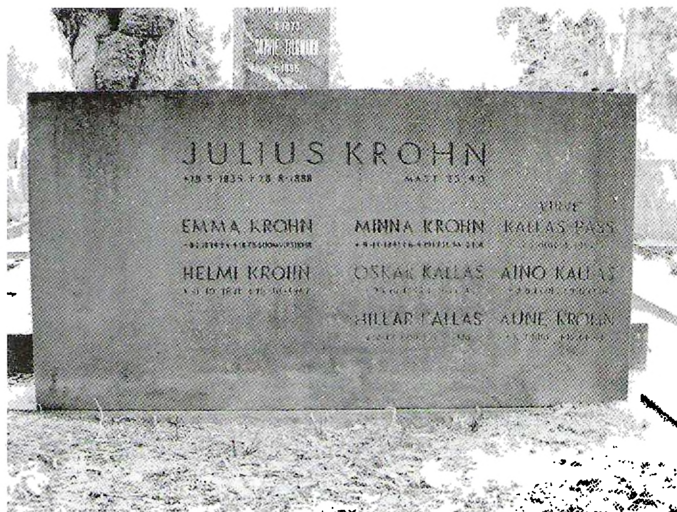
Tässä suvussa jokin asia toistuu. Kertoessaan kirjassa siitä ajasta, kun he olivat Lontoossa, Aino Kallas mainitsee, että Virossa Oskar ei päässyt kulkemaan erään kartanon pääovesta, kun oli vain lukkarin poika ja nyt hän kulkee kaikista ovista. Viimeisen kirjansa lopussa Aino Kallas kertoo: hänen neljästä lapsestaan vain nuorin Hillar on elossa, hän on Englannin kansalainen ja vakaumuksensa vuoksi kääntynyt katoliseen uskoon. Aino Kallas kuoli Ruotsissa v. 1956 78-vuotiaana. Nämä Kallakset on kaikki haudattu Krohnien sukuhautaan Hietaniemen vanhalle hautausmaalle.

Kun olin kaiken mahdollisen tiedon saanut, niin suunnaton uteliaisuuteni ajoi minut sitä sukuhautaa etsimään. Ajattelin itsekseni siellä, että tätä hakee kuin neulaa heinäsuovasta. Aikani siellä kuljettuani löysinkin sen! Siellä ovat Krohnit sekä Kallakset. Hämmästyin, kun Hillarkin oli jo kuollut v. 1978 68-vuotiaana, hänen lepopaikkansakin on siellä. Haudalla selviää viimeisetkin asiat.

Toini Pöllänen

Aino Kallas Lontoosa hoviasussa. Kamelikurjensulat ja laahus olivat pakollisia. Oskar Kallas oli Viron Lontoon lähettiläänä vuosina 1922 - 1934. Tämä kuva ilmestyi Odamees-lehden kannessa (8/1923).

Aino ja Oskar Virve ja Hillar -tyttärineen on haudattu Hietaniemen vanhalle hautausmaalle Krohnien sukuhautaan.

Hatsinan herättämät muistot

Helena Miettinen soitti äsken ja sanoi, että voisin kirjoittaa jotain Petroskoissa painettavaan lehteen. Lehti ilmestyy kuulemma vasta heinäkuussa.

Mikähän mahtaa olla maailman tilanne silloin? Parastaikaa käydään kovaa sotaa Irakia vastaan. Sodasta tuli mieleeni lapsuuteni kokema sota Inkerissä. Asuimme niihin aikoihin Krasnoje Selon piirissä Vennäin Vuissakan kylässä ja olimme kirjoilla Hyttilän suomalaisen kylän kolhoosissa. Hyttilän kylä otti meidät silloin jo ammoin sitten v. 1937 karanneet karkulaiset Sisä-Venäjältä vastaan. Meidät Suomen rajan asukkaat siirrettiin väkisin pois kotiseudulta 1936. Omaisemme olivat tehty kulakeiksi ja vangittu vuoden 1930 alussa, karkotettu Siperiaan, Keski-Aasiaan ja Kuolan niemimaalle Hiipinään. Meiltäkin otettiin passit heti pois Babajevon asemalla ja kaikki, jotka ovat asuneet Neuvostoliitossa tietävät, että passiton neuvostokansalainen on kuin päätön. Hän ei voi mihinkään vapaasti matkustaa. Ei muuttaa. Ei saada asumislupaa.

No tästä kaikesta olen kirjoittanut jo viisi kirjaa. Ensimmäinen kirjani Pitkä kotimatka ilmestyi 1988 vähän ennen joulua ja toinen painos vähän joulun jälkeen. Kaikista kirjoistani on tehty myös äänikirjat, ne on täällä Tampereen Metso-kirjastossa puhki kuunneltu ja kirjatkin ovat jo hajoamaisillaan jatkuvista lainauksista. Kirjakaupoista kirjani on jo vuosia sitten loppuun myyty. Tammen piti ottaa Pitkästä kotimatkasta uusintapainos, mutta nyt olen kuullut, ettei Tammi ota mistään kirjoista lähiaikoina uusintapainoksia.

Viime keväänä meillä inkeriläisiä kirjailijoilla oli ilo kokoontua yhdessä Hatsinaan. Kiitos siitä Wladimir Kokolle. Se tapaaminen oli hyvin antoisa. Kiitos kaikille, jotka järjestivät meille mieluisan yhdessäolon, ruokkivat meidät ja majoittivat Hatsinan parhaaseen hotelliin. Meitä inkeriläisiä kirjailijoita tuli Inkeristä, Suomesta, Ruotsista, Virosta ja Karjalasta. Oli niin mieluisaa tavata saman kohtalon käyneitä ihmisiä ja samoilta juurilta repäistyjä kirjailijoita. Kyllä ne juuret vain repäistyinäkin, kutsuvat luokseen. Ruokkivat. Antavat voimia ja aukaisevat muistojen lokerot.

Niinpä kun ajelimme Hatsinan torilla minulle tuli mieleen meidän

Viime keväänä Hatsinan kirjailijakokouksen aikana Tyron kirkon pihalla otetussa kuvassa Ella Ojala (oik.) Eino Kiuru Petroskoista ja Anna Monahof (vas.) Ruotsista.

lehmäpoloisemme, joka tuotiin Hatsinan torille myytäväksi, kun meidät sota-aikana siirrettiin Suomeen. Melkein kyynelet tippuivat silmistä, kun ajattelin miten tuskallista oli luopua lehmästämme Kukasta, joka piti meidät hengissä niin Neuvostoliiton aikoina kuin saksalaisten miehitysvallan alaisinakin. Ja mitähän Kukasta tuntui siirtyä vieraalle omistajalle, vaikka se oli parhaansa tehnyt ruokkiessaan meitä? Se tuskin ymmärsi venäläistä ostajaa. Ja olikohan se ostaja inhimillinen lehmäparallemme?

Kyllä meillä oli hevonenkin, isä oli sen jostakin metsästä sota-aikana löytänyt. Kiitos myös hevosellemme Mashkalle. Se raukka veti viimeisillä voimillaan Hatsinasta saksalaisten muonituskuormaa, kun ensimmäinen saksalaisten valloitustalvi oli niin ankara ja luminen, ettei saksalaisten autoilla päässyt Hyttilästä Krasnoje Seloon muonaa hakemaan. Elukka-parat saivat joitakin oljenkorsia eteensä ja niillä piti tulla toimeen. No Mashka sai aina palkkioksi kaksi leipää. Oikeastaan toisen leivän tienasi isä ja toisen hevonen. Toinen leipä oli sahanpuruista ja toinen viljasta. Emme tietäneet kumpi kuului hevoselle ja kumpi isälle. Kaikki kyläläiset, jotka kynnelle kykenivät ja olivat täyttäneet neljätoista vuotta, komennettiin saksalaisten töihin, niihin aikoihin lunta lapioimaan. Ja siviilityöntekijälle maksettiin pitkästä työpäivästä ruhtinaallinen palkka: puolikas sahanpuruleipää. Joten se sahanpuruleipä on täytynyt kuulua isälle ja viljaleipä hevoselle.

Hatsinan kirjailijakokouksessa Ella Ojalalla kertoi pastori Arvo Survolle omakohtasia muistoja lähtömatkastaan Suomeen.

Varjelkoon korkein, ettei enää koskaan tulisi sellaisia aikoja, että ihmisten pitää nähdä nälkää. Vaikka juuri nyt, kuten kertomukseni aloin, maailman tilanne on katastrofaalinen. Emme tiedä miltä esimerkiksi tuntuu, kun ihminen kuolee janoon. Meillä täällä Suomessa on vielä vettä runsaasti. Eikä niissäkään Euroopan maissa vesipulaa taida olla, joista kirjailijoita Hatsinan seminaarissa viime keväänä vieraili. Terveiseni vain kaikille kollegoille!

Ella Ojala

Armas Mestiläinen

SE KAUKAINEN POHJANTÄHTI

Se kaukainen Pohjantähti,
se unelma – Suomenmaa,
nyt voin sua nähdä,
nyt voin sua rakastaa!

Ne kalliot, vihreät metsät,
tuhansien järvien maa.
En vaadi, en muuta etsi,
parempaa myöskään en saa.

Sä toisille apuas annat,
velkoihin ketään et vie,
taakat raskahat kannat,
on oikea kulkusi tie.

Leipää kaikille riittää,
kylmä ei pelota myös.
Kuinka en vois sua kiittää
sankarin voimakkaast työst.

[illegible] Liiton vuosikokous

[illegible]ssa pidettiin 15. maaliskuuta In-[illegible] sääntömääräinen vuosikokous. [illegible] osallistui 99 äänioikeutettua. [illegible] myös Pihkovan, Moskovan ja [illegible]keriläisjärjestöjen edustajia.

[illegible]mintakertomuksessaan Inkerin [illegible]johtaja Aleksanteri Kirjanen [illegible]ksen toiminnan monipuolis-[illegible]. Toimialojaan hoitavat omat opin-[illegible]kimuskeskus, suomi-koulu, [illegible]distys, tiedotuskeskus lehtineen [illegible]oimatoimisto. Lisäksi meillä on [illegible]verkosto, vanhusten palvelu-[illegible]siikkiyhtyeitä ja jopa saappaan-[illegible]. Uudet toimintalinjaukset auke-[illegible] työministeriön koordinoiman [illegible]malaisten tukiprojektin ansios-[illegible] mukaan IL yhdistää 26 pai-[illegible]. Edustajille esitettiin varapu-[illegible] Wladimir Kokon raportti IL:n [illegible]lisistä suhteista ja päättyvän tuki-[illegible] tuloksista. Sitten kokousväki [illegible] osaraportit ja osallistui "pyöreiden [illegible]" keskusteluihin IL:n toimialoittain. [illegible]isen kerran järjestetyt "pyöreät [illegible]" mahdollistivat kaikkien mie-[illegible] ja puheenvuorojen esittämistä.

[illegible]sikokous päättyi perinteellisesti [illegible] kuoron esiintymiseen.

Suomi-koululaisiamme [illegible]tkustelee

Maaliskuussa Irina Ostosen aloit-[illegible] Suomi-koulumme opiskelijoita pää-[illegible] kertaa matkalle Suomeen. 8 lasta [illegible] kävi 9. – 10.3. suomalais-ve-[illegible] koulussa Helsingissä. He oli-[illegible] tunneilla, harjoittelivat atk-luokassa ja solmivat uusia tuttavuuksia. Yhtä iso ryhmä koululaisiamme kävi 28. – 29.3. kulttuuritarkoituksin sekä Helsingissä että Tampereella. Tällaisilla matkoilla lasten kielitaito paranee ja he perehtyvät paremmin Suomen lasten elämään.

Työvoimatoimistomme väki "mansikka-pääkaupungissa"

Koulutusmatkan ohjelman mukaan inkeriläistyövoimatoimistomme väki kävi 14. maaliskuuta Suomen "mansikka-pääkaupungissa" Suonenjoella. Siellä he tapasivat mansikanviljelijäyhdistyksen ja paikallisen työvoimatoimiston avainhenkilöitä, joiden kanssa johtaja Natalja Troshina on ollut aikaisemmin yhteydessä vain puhelimitse. Yhteistyötä on jo tehty paljon. Satoja ihmisiä lähtee Inkerin Liiton kautta maataloussesonkityöhön Suonenjoen seudulle joka kesä. Mutta tällä kertaa oli ainutlaatuinen mahdollisuus keskustella, miten rekrytointi mansikan keruuseen voidaan järjestää paremmin. IL:n työllistämiskeskuksen suorat yhteydet suomalaisiin työnantajin ja työvoimatoimistoihin vahvistuvat.

Inkeri-päivä Kunstkamerassa

Pietarin Antropologisessa ja etnografisessa museossa Kunstkamerassa 16.3. oli Inkeri-päivä. Kymmenien kokoontuneiden edessä esiintyi Pietarin kuoro. Olga Konkova toimi oppaana kertoen näyttelyn aineistosta, Wladimir Kokko ja Aleksei Krjukov vastasivat lukuisiin kysymyksiin. Inkeri-päivästä on tullut mukava sekä sivistys-, että kulttuuritilaisuus.

Kelton vanhusten palvelutalo 10-vuotias

Kelton vanhusten palvelutalo vietti 25. maaliskuuta 10-vuotisjuhlaansa. Päätilaisuus pidetiin juuri siinä rakennuksessa, johon 24.12.1992 tuotiin ensimmäiset inkeriläismummot hoitoon. Kelton palvelutalo käynnistettiin ensimmäisenä Inkeriprojektin kohteena. Sen juurilla oli Suomen senaikaisen pääkonsulin puoliso Helena Lyra, IL:n senaikainen puheenjohtaja Wladimir Kokko, IL:n Seulaskoin osaston puheenjohtaja Paavo Parkkinen sekä kelttolainen sairaanhoitaja Alla Vasiljeva. Vanha työmaarakennus saatiin korjatuksi hyvin nopeasti ja toiminta alkoi. Myöhemmin laitos sai uuden mukavan rakennuksen sekä sosiaali- ja terveysministeriön kansliapäällikkö Heikki von Herzenin lajoittaman saunan. Nykyään palvelutalo on kasvanut isoksi sosiaalilaitokseksi, jossa on 5 osastoa. Se palvelee asiakkaita myös kotona. Viime vuosina laitoksen asiakaskuntaan hyväksyttiin ongelmaperheiden lapsia. Toimintaa Kelton talolla on jo 5 vuotta johtanut Ljudmila Artemjeva.

Tukiprojektin päättäjäiset

Hatsinan suomalaisessa monitoimikeskuksessa pidettiin 27. maaliskuuta juhlalliset Inkerinsuomalaisten tukiprojektin päättäjäiset. Aamupäivän seminaarissa esitettiin Suomen hallituksen rahoittaman hankkeen tulokset sekä keskusteltiin jatkoprojektiyhteistoiminnasta. Neljässä vuodessa tukiprojektin varoilla noin 800 henkilöä sai ammattikoulutusta Inkerissä, Karjalassa ja Virossa, yli 5000 opiskeli suomea, Hatsinaan sekä Jõhviin perustettiin monitoimitaloja ja IL:n yhteydessä on alkanut toimintansa inkeriläistyövoimatoimisto. Aluevastaava Wladimir Kokko korosti puheenvuorossaan uutta toimintamallia, jolloin inkeriläisliittojen edustajat olivat mukana suunnittelussa, päätöksenteossa ja hankkeen toteuttamisessa. Aluevastaavan Vadim Byrklandin mukaan Karjalassa tukiprojekti oli eniten kulttuuripainoinen, rahoituksen saivat suomen kielen opetus, opinto- ja tutkimusaineiston valmistelu. VIL:n puheenjohtaja Toivo Kabanen sanoi, että projektin tärkein tulos Virossa on uusi suomalainen talo Jõhvissa, joka luo aivan uusia toimintamahdollisuuksia Koillis-Virossa, missä asuu paljon inkeriläisiä ja työllisyystilanne on vaikea. Projektipäällikkö Sointu Häkkinen (työministeriö) arvosti projektin aikana luotua toimintaverkostoa, jota voidaan hyödyntää jatkotyössäkin. Projektipäälliikkö Tarja Rantalan mukaan jo tänä vuonna työministeriö myöntää rahoitusta inkeriläisyrittäjyyttä ja -tiedotustoimintaa tukeviin hankkcisiin.

Iltapäivällä kokoontuneita tervehti pääkonsuli Kauko Jämsén, joka vakuutti, että jatkossakin Suomen valtio aikoo edesauttaa inkerinsuomalaisten elinolojen parantamista heidän historiallisilla asuinalueillaan. Tilaisuuteen osallistui monta eri tahojen edustajaa. Toinen iso hanke, jonka Suomen valtio toteutti yhteistyössä inkeriläisliittojen kanssa on ohi.

Muistojuoksu kevätauringossa

Kelton seurakunta ja IL:n Seulaskoin osasto (pj Paavo Parkkinen) järjestivät 29. maaliskuuta perinteisen muistojuoksun Elämän tietä pitkin. Ison muistomerkin juurella Laatokan rannalla pidettiin Siperian karkotukselle malliskuussa 1942 omistettu lyhyt kokous ja juoksijat lähtivät matkalle. Oli oikein mukava juosta poikkeuksellisen lämpimänä ja aurinkoisena päivänä. Tällä kertaa yli puolet noin 50 juoksijan joukosta olivat lapsia ja nuoria, heistä nuorin oli vain 5-vuotias.

Wladimir Kokko

Irma Ihalaisen muistoksi

Virosta Suomeen muuttanut, Inkerinmaalla syntynyt Irma Marjatta Ihalainen, omaa sukua Kapanen, kuoli tammikuun 9. päivänä Helsingissä Kinaporin palvelutalossa vasta muutamaa viikkoa aikaisemmin paljastuneeseen vaikeaan sairauteen. Häntä jäivät kaipaamaan Suomessa ja Virossa asuvat serkut sekä monet ystävät Helsingin seudun Inkeri-seurasta sekä Inkeriläisten ja karjalaisten heimoveteraanien yhdistyksestä. Suurimman osan elämäntyöstään opettajana hän oli tehnyt Virossa.

Irma syntyi Tuuterin Richkalassa (Kapasissa) 5.4.1923 Sakari Pietarinpoika Kapasen ja Maria Aatamintytär Leinin tyttärenä. Maria-äiti oli kotoisin Tuuterin Tuippolasta. Veli Einari syntyi 1925. Veljen kohtaloksi tuli myöhemmin kulkea öljyn etsinnässä pitkin Venäjää, Siperiassa ja Altailla asti, ja hän kuoli 1982 Venäjällä.

Irma kävi kotikylänsä koulua neljä luokkaa ja myöhemmin Pietarin suomalaista ns. vajaata keskikoulua kolme vuotta vuoteen 1937, jolloin se loppuvuodesta muuttui venäjänkieliseksi. Seuraavana vuonna Irma olikin jo Tuuterissa, Karhilan keskikoulussa. Vaikeina 30-luvun vuosina Irman läheisille tapahtui hyvin traagisia asioita, hänen äitinsä molemmat sisaret, Hilja ja Anni Leini, vangittiin vuonna 1937. Suomen talvisodan ja jatkosodan välillä Irma kävi opettajaopistoa silloin Venäjälle kuuluneessa Viipurissa. Suomeen Irma tuli vuoden 1943 – 44 inkeriläisten siirroissa Viron kautta äitinsä kanssa. He tulivat Kloogan leiriltä Hankoon 18.5.1943, olivat karanteenileirillä Loimaalla, ja Irma joutui töihin Lapuan patruunatehtaalle, jossa samaan aikaan oli myös tuutarilainen Elsa Luukkonen. Joulukuussa -43 Irma aloitti kotiapulaisena Helsingissä, jossa hän myös opiskeli iltakoulussa. Helsingin pommitusten takia jouduttiin taas lähtemään Lapualle, ja 28.11.44 oli äidin ja tyttären lähdettävä Seinäjoelta alkaneissa joukkokuljetuksissa Neuvostoliittoon.

Vuosina 1949 – 52 Irma opiskeli Petroskoin Karjalais-suomalaisessa opettajainstituutissa suomen kielen alalla, ja 1952 hän aloitti opinnot Karjalan suomalaisessa pedagogisessa korkeakoulussa, jossa hän v. 1956 suoritti loppututkintonsa erikoisalanaan suomen ja venäjän kieli sekä kirjallisuus. Vuoteen 1958 hän toimi suomen kielen opettajana Prääsän piirin karjalaisissa kouluissa. Vanhan valokuvan mukaan hän on jo vuonna 1957 ollut Säämäjärven koulun opettajana.

Vieraillessaan sukulaisten luona Virossa Irma Kapanen tutustui vankilasta vapautuneeseen tuutarilaiseen heimosoturiin Väinö Ihalaiseen. Väinökin kävi Karjalassa, mutta kutsui Irman Viroon, ja avioliitto solmittiin Tartossa 21.6.1958. Siitä vuodesta alkaen vuoteen 1978 Irma toimi venäjän kielen opettajana Länsi-Virossa Lihulan koulussa, ja eläkeläisenäkin vielä uudestaan vuosina 1989 – 91, ja näinä vuosina hän sai opettaa Lihulassa myös suomen kieltä.

Vuonna 1991 Irma sitten tuli inkerinsuomalaisena paluumuuttajana Suomeen. Hänen miehensä oli kuollut jo vuonna 1971, ja ainoan lapsensa aviopari oli menettänyt jo aivan pienenä. Suomen kansalainen Irmasta tuli vuonna 2000. Heimoveteraanin leskenä hänestä tuli Inkeriläiset ja Karjalaiset Heimoveteraanit ry:n jäsen vuonna 2002.

Irma asui Helsingissä aluksi Castreninkadulla Pelastusarmeijan paluumuuttajille perustamassa asuntolassa, josta oli lyhyt matka Kallion kirkkoon sekä kirjastoon. Pari vuotta hän asui Junailijankadun palvelutalossa, kunnes pääsi Kinaporin palvelutaloon Sörnäisten metroaseman lähelle. Siellä hän kuului Alppilan seurakuntaan.

Palvelutalossa esitettiin silloin tällöin varsinkin vanhoja suomalaisia elokuvia, siellä oli kirjasto ja sanomalehtisali. Irmalla oli kyllä yksiössään omakin Suomessa hankkimansa hyvä kirjakokoelma. Hän oli suuri kirjojen ystävä ja luki viimeiseen asti, vaikka näkökin jo heikkeni. Hän kävi myös viime vuosiensa liikuntavaikeuksia uhmaten ahkerasti kirkossa ja monissa inkeriläisten tilaisuuksissa sekä myös teatterissa ja erilaisissa seminaareissa. Me seukkoseuralaiset muistamme hänet erityisesti toissa kevään Suomenlinnanretkeltämme, jossa hänen kiinnostuksensa historiaan tuli esiin. Hänen Suomen historian ja kulttuurihistorian tuntemuksensa olikin erinomainen, puhumattakaan hänen harvinaisen täydellisestä suomen kielen taidostaan. Hän oli myös Virossa ollessaan suomentanut virolaisen kirjailijan Hans Leberechtin romaanin ”Valo Koordissa”, jonka Pietarissa syntynyt kirjailija oli kirjoittanut venäjäksi. Suomennos ilmestyi 1951 Petroskoissa.

Murheellisina saattelimme Irman tammikuun 28. päivänä hänen viimeiseen lepopaikkaansa Honkanummen hautausmaalle. Siunauksen Honkanummen kappelissa toimitti Alppilan seurakunnan kirkkoherra Olli Laine, joka myös oli läsnä Kinaporissa järjestetyssä muistotilaisuudessa. Yksi Irman ystävistä Pelastusarmeijasta kertoi myös Irman viimeisestä kesästä Pelastusarmeijan kesäleirillä Vihdissä. Siellä Irma oli vielä saanut nauttia kesästä kuten monena vuonna aikaisemminkin. Serkut kertoivat Irman nuoruudesta, Elsa Luukkonen muisteli Lapuan patruunatehtaan aikoja, kuultiin useiden perheitten historiaa Inkerinmaalta, Karjalasta, Virosta, Suomesta. Irmalle Suomi oli kotimaa menetetyn Inkerinmaan jälkeen. Tänne hän halusi hautansakin.

Pirkko Huurto

Tämä on Irman oppilailtaan saama valokuva. Keskellä Sulo Kuitunen, joka syntyi Suomessa Salossa v. 1943. Sulon sisko Helmi Fomina on Suomessa ja Sulo asuu Petroskoissa. Kuva on otettu Säämäjärvellä.

Ovet ovat avoinna

[illegible]isten Viestissä 1-2/2003 pää-[illegible] Toivo Tupin kirjoittamassaan [illegible]issa "Inkeriläinen taiteilija ehdok-[illegible]ntaan" esittää mielenkiintoi-[illegible] jonka mukaan isot hallitus-[illegible] ole ottaneet yhtään venäjän-[illegible] maahanmuuttajaa listoilleen mah-[illegible]nesyistä.

[illegible]sten kokouspäätösten ulkopuo-[illegible] luonnollisesti niin sanotut [illegible] joista täysin vapaita ei liene [illegible]än kohteiksi joutuneiden on [illegible]ella pinnan alla olevia esteitä [illegible]ka ei ole selkeätä näyttöä. On [illegible] näkymätön muuri.

[illegible]enpään Keskustan johtokunnan [illegible] vakuuttaa luonnollisesti vain [illegible] kantamme maahanmuuttajiin. [illegible]llä ihonvärillä tai millä tahansa [illegible]stä suomalaisista erottuvalla [illegible] ole merkitystä ehdokkaita valit-[illegible] Kyllä kriteerit ehdokas-asettelus-[illegible] muut.

[illegible] valanvannomisia sitoutumi-[illegible] ideologiaan ei varmuudella harrasteta, mutta on luonnollista, että jokainen ehdokas ainakin itse kokee tulleensa ajatusmaailmaltaan itselleen sopivaan puolueeseen. Eduskuntavaalien kohdalla tilanne on selkeästi hankalampi verrattuna kunnallisvaaleihin. Suuriin puolueisiin on helpompi saada ehdokkaita kuin pieniin. Tämä on ymmärrettävä seikka. Samalla kynnys kasvaa. On varaa valita. Ja kun tiedetään vaalikamppanjan maksavan tänä päivänä varsin paljon, moni hyväkin ehdokas luopuu sovinnolla. Ei katso rahankäyttöä järkeväksi.

Kunnallisvaaleissa menestymisen mahdollisuudet pienelläkin taloudellisella panostuksella ovat hyvät. Laaja sukulais- ja ystäväpiiri takaavat jo kohtuullisen tuloksen. Vaalityö ei onnistu hetkessä, joten kaikki inkeriläiset, jotka haluavat mukaan, toimeen on syytä tarttua heti. Valitkaa puolue harkinnan jälkeen ja siitä se yhteiskunnallinen vaikuttaminen lähtee.

Yrjö Rantanen
Järvenpään Keskusta

Inkeriläisten sivistyssäätiö on päättänyt järjestää kansalaiskeräyksen [illegible]merkin saamiseksi Stalinin vainojen uhrien muistolle.

Muistomerkin paikaksi on valittu parikymmentä kilometriä Pietarista [illegible]kselle päin sijaitseva Levashova. Kysymyksessä ei ole varsinainen hau-[illegible] vaan synkkä teloituspaikka metsikössä, jonka joukkohautoihin on hau-[illegible] v. 1937-54 kaikkiaan 46 771 uhria, heistä toista tuhatta inkerinsuomalaista.

Muistomerkin aikaansaamisesta vastaa Inkerin Kirkon ja Venäjän Inkeri-[illegible] asettama työryhmä. Se hankkii viranomaisluvan, valitsee taiteilijan ja huo-[illegible] muistomerkin pystyttämisestä.

Keräystä varten on avattu tili, jolle yhteisöt ja yksityishenkilöt voivat antaa [illegible] hankkeen toteuttamiseksi.

Inkeriläisuhrien muistomerkkitili: **Nordea 102530-222557, [illegible] 1300.**

Etelä-suomen lääninhallitus on myöntänyt keräykselle luvan **[illegible] OKU1076A**

Tapahtumakalenteri

Suomen Inkeri-liitto ry
Käpylänkuja 1

12.07 – Inkeri-juhlat Helsingissä
klo10.00 – Jumalanpalvelus Tuomiokirkossa.
klo 14.00 – Pääjuhla Karjalatalon juhlasalissa *(Käpyläkuja 1).*

Sääntömääräinen syyskokous pidetään marraskuun 23. päivänä 2003 klo 14.00 Inkerikodissa, *Käpyläkuja 1, 00610 Helsinki*
Kokouksessa käsitellään säännöissä syyskokoukselle määrätyt asiat.

Seukot Inkerikodissa vuonna 2003

15.05 – Seukkoseuran kevätretki yliopiston kasvitieteelliseen puutarhaan Kaisaniemessä.
Keräännytään puutarhan pääportilla, Unioninkatu 44, klo13.00
Tiedustelut: Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Inkerikuoro
Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45 – 18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen. Tervetuloa!

Lahden seudun Inkeri-seura ry
26.05 – Lahden seudun Inkeri-seura kokoontuu klo 17.00 Kahvisaaressa Niemessä Vesisamoilijain tilassa.
Tiedustelut: Maria Lahti
puh. 03-7340435

Turun seudun Inkeri-seura ry

Besseda-hetket jatkuvat Palvelupisteessä Irma Kapasen vetämänä joka kuukauden 1. ja 3. perjantai kello 13. Tervetuloa viettämään teehetkeä vapaan keskustelun merkeissä.

08.06. – helluntaijuhla
05.10. – syyskokous ja Mikkelinpäivän juhla
01.11. – Pyhäinpäivän kunniakäynti Inkeriläisten muistomerkillä ***klo 12*** ja sen jälkeen kahvi- ja ohjelmatilaisuus Varissuon kirkolla
26.12. – joulujuhla

Tilaisuudet pidetään Kupittaan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4 alkaen kello 14.
Poikkeuksena on Pyhäinpäivän tilaisuus kuten yllä lukee.

Viron inkerinsuomalaisten
XIII laulu- ja tanhujuhla
Elvassa 7.6.2003

6.06. kello 20.00 – yhteinen illanvietto

7.06. kello 9.00 – jumalanpalvelus
kello 13.30 – juhlakulkue
kello 14.00 – laulu- ja tanhujuhlan konsertti

Kaikki ovat lämpimästi tervetulleita!

Levitä Inkeri-tietoa.

SAATAVANA RUOTSISTA

Frimärksserie	**75 kr**
[illegible] Inkeri, grammofonskiva	**25 kr**
[illegible] grammofonskiva	**25 kr**
Karta von Köppen	**50 kr**
Vykort, Haparanda, tackplatta	**1 kr**
Vykort, Örebro, minnessten	**1 kr**
Vykort, Flicka i Tuutaridräkt	**2,50 kr**
Kavajnål, vapen	**10 kr**
Gratulationskort, stort	**10 kr**
Gratulationskort, litet	**10 kr**
[illegible]: **Inkeriläisten vaellus**	**75 kr**
Isien usko, muistojulkaisu	**10 kr**
Kemppi: **Fenno-Ingrian lauluja**	**5 kr**
Hammarström: **Ingermanländarna som flydde till Sverige**	**15 kr**
Lilja – flyktingflickan från Ingermanland	**30 kr**
Himiläinen: **Främmande fosterland**	**50 kr**
Hiiva: **Förvisningen**	**50 kr**
Ojala: **Suomi näkyy**	**75 kr**
Ojala: **Pitkä kotimatka**	**75 kr**
Kuortti: **Kirkossa, keskitysleirillä**	**75 kr**
Kuortti: **Veljeni sotavangit**	**75 kr**
[illegible]: **Inkeriläiset maaton kansa**	**75 kr**
[illegible]: **Inkerinmaalla**	**75 kr**
[illegible]: **Inkerin toisinajattelijat**	**25 kr**
[illegible]: **Neljäs tuuli**	**50 kr**
Ronkonen: **Laps Inkerin**	**100 kr**
Nevalainen: **Inkeriläinen siirtoväki**	**100 kr**
Mesiäinen: **Maria Kajavan pitkä taival**	**110 kr**
Virtaranta: **Inkeriläisiä sananlaskuja**	**70 kr**
Mooses Putron elämäkerta	**30 kr**
Iho: **Hietajyvä**	**40 kr**
Alexander Störgren: **Mutkainen tie vapauteen**	**150 kr**
Adressi	**40 kr**
Kavajnål Ingermanlands flagga	**20 kr**
Metiäinen: **Inkerin ev.lut. kirkon 350 v.**	**50 kr**
Tarra, Inkerin lippu	**5 kr**
Randefelt: **Inkeri, Tiekartta**	**100 kr**
Randefelt: **Keski-Inkeri, Kartta**	**100 kr**
Inkerin ristiviiri	**225 kr**
Huovinen **(red.) Ingermanland**	**100 kr**
Kuusi: **Maria Luukan laulut**	**40 kr**
Sverigeingermanländarnas historia	**250 kr**
Savolainen: **En svensk i partisankriget**	**150 kr**
Savolainen: **Suomalainen sissisodassa**	**150 kr**
Häkkinen: **Bort till det land**	**150 kr**

Kirjatilaukset ottaa vastaan:
Viktor Aitman
Linbanev. 6
43833 LANDVETTER
puh. ja fax 031-916 602
maksut RIL:n postisiirtotilille 173888-9

inkeriläisten VIESTI

5/2003

Pietari täytti 300 vuotta

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo.
Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2003
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter, ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili 17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Merita 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎0405783894
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎0415191250
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki, puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet **http://www.inkeri.com**
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi.
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15 päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 7 H, 02130 Espoo

Pietari täytti 300 vuotta

Pietaria kutsutaan oikeutetusti Venäjän aarreaitaksi. Tänään kaupunkia, jonka Pietari Suuri perusti vuonna 1703 Nevan suistolle ja sitä ympäröiville soille, nimitetään Pohjoiseksi Venetsiaksi. Joka päivä yli 140 museota ja noin 100 teatteria avaavat ovensa taiteesta, kulttuurista ja historiasta kiinnostuneille. Itse Pietari on kuin iso historiallinen ja rakennustaiteellinen museo. Se on harmonisten arkkitektonisten kokonaisuuksien ja perinteisesti korkean kulttuurin kaupunki.

Pietari perustettiin inkeriläisten asuttamille alueille ja siksi se on aina ollut yhteydessä suomalaisuuteen ja suomalaiseen kulttuuriin. Kaupungissa oli toiminut evankelis-luterilainen kirkko lähes 200 vuotta ja ennen sitä seurakuntalaiset kerääntyivät rukoushuoneeseen, joka avattiin kaupungin perustamisvuonna. 65 vuoden tauon jälkeen vuonna 1805 valmistunut Pyhän Marian kirkko vihittiin juhlallisesti uudelleen käyttöön 19. toukokuuta 2002. Pietarissa on toiminut suomalaisia seuroja, kuoroja ja kouluja. Nykyään Pietarin Inkerin Liiton ansiosta Pietarissa on avattu Suomi-koulu.

Pietarilaiset rakastavat kaupunkiaan ja ovat ylpeitä siitä. Monimiljoonaisen kaupungin asukkaat ovat vieraanvaraisia, huomaavaisia ja ystävällisiä. Kaupungin vieraat voivat aina luottaa siihen, että joku auttaa vaikeuksissa, näyttää, mihin pitää mennä tai kertoo, mitä pitää tehdä.

Tänä päivänä Pietarilla on paljon annettavaa sekä turisteille, että yrittäjille. Se nousee hiljalleen uuteen kukoistukseen ja jo nyt juhlallisuuksiin kunnostetut palatsit ja historialliset rakennukset antavat käsityksen siitä loistosta, joka teki kaupungin tunnetuksi aikoinaan koko maailmassa.

Monikulttuurisuutemme on rikkautta

Suomi on perustuslain mukaan kahden virallisen valtakunnallisen kielen maa. Ruotsin kielen asemaa suojelemaan on jopa asetettu erityinen kielilaki. Venäjän äidinkielekseen ilmoittavia on tilastokeskuksen mukaan Suomessa noin 33 000. Suomen vähemmän puhuttujen kielten toimiston Fibulin puheenjohtaja Eugen Novitsky huomauttaa aivan oikein, etteivät venäjänkieliset Suomessa ole vain paluumuuttajia ja maahanmuuttajia. Venäjän kielellä, kulttuurilla ja ortodoksisella uskonnolla on ollut vahva sijansa vuosisatojen ajan Karjalan, ns. Vanhan Suomen ja suurimpien kaupunkien kuten Viipurin ja Helsingin alueilla. Näiden alueiden venäjänkielisen väestön jälkeläisiä asuu edelleen Suomessa. Venäjänkieliset ovat siten osa Suomen väestöä historiallisesti ja tosiasiallisesti. He muodostavat kieleltään, kulttuuriltaan ja perinteiltään merkittävän kansallisen vähemmistömme.

Suomen venäjänkielisten asemaa pohtinut työryhmä jätti toukokuussa raporttinsa työministeriön Etnisten suhteiden neuvottelukunnalle. Sen esitykset epäkohdista ja ratkaisuista niihin heijastuivat lehtien otsikoissa, joihin otettiin oikeusministerin väittämä: venäjästä ei ole tulossa kolmatta kansalliskieltä. Helsingin Sanomien pääkirjoituksessa jopa melkein varoitettiin: Vaatimukset venäjän kielen tai venäläisen väestönosan aseman virallistamisesta saattavat sen sijaan myrkyttää yleistä ilmapiiriä ja lietsoa venäläisvastaisuutta.

Miten tämä kaikki koskee meitä, inkeriläisiä ja miksi kerron tästä näin pitkään. Juuri sen takia, että jo seuraavana päivänä HS:n pääkirjoitustoimittaja Erkki Pennanen heitti kiven meidän suuntaan kirjoittaen, että "on syntynyt mielenkiintoinen tilanne: suomalaisina paluumuuttajina tänne otettuja varten olisikin luotava venäjänkielinen infrastruktuuri ja harkittava, tulisiko heille myöntää virallinen vähemmistöasema. Kuulostaa varmasti merkilliseltä niin kuin moni muukin asia Mauno Koiviston alun perin keksimässä paluumuuttajahankkeessa." Kukahan tässä on lähtenyt myrkyttämään ilmapiiriä ja lietsomaan vihaa, kun ei itse toimittajat?

Jälleen kerran on mennyt sekaisin puurot ja vellit. Eiköhän arvoisa toimittaja tunne oman maansa historiaa, unohtaen että Suomessa on vuosikymmeniä puhuttu venäjää ja on oma vähemmistönsä, joka oikeutetusti ajaa omaa etuaan. Vai tarkoituksellako hän monien muiden tapaan kasaa kaikki samaan joukkoon ja osoittaa sormella meitä paluumuuttajia, mikä herättää lukijassa epäluuloja. Eikä paluumuuttokaan ollut yksin Mauno Koiviston keksimä, vaan se oli maan hallituksen päätös, niin totesi itse presidentti käydessään meillä Inkerikeskuksessa Helsingissä.

Me, paluumuuttajat olemme tulleet Suomeen omille juurillemme, että meidänkin lapsistamme tulisi suomalaisia, että he puhuisivat äidinkieltään, suomea. Samanlainen oikeus on myös Suomen venäläisillä kasvattaa lapsensa tuntemaan omaa kulttuuriaan. Emme me vaadi venäjän virallistamista, vaikka kaikki osaammekin sen ja tunnemme kulttuurin. Se ei ole meidän syymme, vaan monikulttuurisuus on rikkautemme.

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Taide ei tunne rajoja

Inkeriläisen paluumuuttajan Aleksi Konkan vaimo Natasha Pozdniak on psykiatri, maalaa, laulaa ja soittaa

Helsinkiläinen Taidesalonki Piirto esitti toukokuussa lääkäri Natasha Pozdniakin akvarellimaalauksia Venetsiasta. Tapasin Suomessa paluumuuttajana asuvan taiteilijan. Hän kertoi itsestään:

– Me muutettiin tänne mieheni Aleksi Konkan kanssa vuonna 1991 ja asuttiin ensin Helsingissä 4 – 5 vuotta ja sitten lähdin työni ja opiskeluni vuoksi puoleksi vuodeksi pohjoiseen, Lappiin, mutta jäinkin Posion maisemien "vangiksi" huomattavasti pidemmäksi aikaa, en ole vieläkään vapautunut niistä ja nyt ollaan sitten Kuusamossa.

Monipuolinen taiteilijapersoona Natasha Pozdniak vapaasti puhuu kaunista suomea. – Sehän on minun rakkaani kieli, hymähtää hän.

– Sanoisin, varmaan, että luonto oli se hätkähdyttävin kokemus, minkä kohtasi Helsingin jälkeen pohjoisessa ja myöskin ihmiset, he ovat olleet erittäin vastaanottavaisia. Ja sitten se veden paljous. Ne maisemat oikeastaan muistuttavat melko paljonkin Äänisjärven maisemia.

– Olen itse syntyisin Petroskoista ja sukuni on Pohjois-Venäjältä, mutta jo isovanhemmat ovat juurtuneet Petroskoihin. Ensin olen ollut erittäin omistautunut Äänisjärven, Kizhin saaren ja saariston maisemille, siellä olen viettänyt monta monituista kesää opiskeluaikana ja varmaan tämä veden paljous on merkinnyt minulle hyvin paljon. Pääsin oikeastaan ensimmäistä kertaa riittävän pohjoiseen nimenomaan mieheni Aleksei Konkan kautta. Hänen juurensa juontavat Vuokkiniemen seudulta. Olen siihen rakastunut loppuikääni.

– Mieheni isä Pekka Perttu oli tunnettu karjalainen kirjailija. Hänen sielumaailmaan olen saanut vahvan kosketuksen hänen vaimonsa Unelma Konkan kautta. Unelma on erittäin paljon kertonut Pekasta. Hän oli kaiken kaikkiaan suuri taiteilija ja hieno hyvin omalaatuinen lahjakkuus, jolla oli rikas elämä.

– Vaikuttaako taiteellinen perhepiiri? Siinä ehkä kokee olevansa omassa perheessä, tuntuu viihtyvän erittäin hyvin. Unelma Konkan vaikutus on aina voimakkaan virittävää. Hän on nyt vähän yli 80-vuotias, edelleen iästä huolimatta äärimmäisen luova ihminen ja erilaisia projekteja kehittävä. Nyt hän tekee uutta kirjaa, joka käsittelee inkeriläisiä ja inkeriläisten

naisten historiaa. Hänellä on myös kirjoitettavana romaani hänen ja Pekka Pertun elämästä. Että kyllä tällä suvun taiteellisuudella on merkitystä, se auttaa itsensäkin virittäytymään samalle tasolle.

– Taiteilijana olen aloittanut keramiikkatöistä ja aina kun on tilaisuus, teen niitä. Helsingissä asuessa työskentelin useamman vuoden Septaria-keramiikkapajassa ja mahdollisuuden tullen pajassa Suomenlinnassa ja Posiolla asuessa olen aina säännöllisesti käynyt työskentelemässä yhden keraamikon pajassa Tolvakylässä. Joskus aikaisemmin olen talvet tehnyt keramiikkaa ja kesät maalannut, mutta nykyään vuodenaika ei niinkään vaikuta, tärkeämpää on järjestää tilat.

– Sitä on varmaan vaikea enää sanoa, mistä kaikki tämä lähti liikkeelle, olen piirtänyt ja maalaillut ihan lapsesta saakka, kun isoisäkin aina värkkäsi värien kanssa ja teki erilaisia kuvia, mutta rohkenin sitten opettelemaan akvarellimaalausta Kizhin saarella joskus 17 – 18 -kesäisenä ja siitä lähtien sitten tämä oppimistyö on jatkunut tähänkin asti.

Tapani opiskella on ollut muiden taiteilijoiden teoksiin tutustuminen kaikkialla, museoissa ja näyttelyissä, olen myös tutkinut kirjallisuutta, taiteilijoiden tuotantoa ja haaveillut monestikin, että lähtisin opiskelemaan pitempiaikaisille kursseille, mutta koskaan siihen ei ollut mahdollisuutta. Posiolla kolme – neljä vuotta sitten olen ollut Tuomo Kivelän kahden viikon akvarellikursseilla, siitä on ollut paljon apua.

– Tässä näyttelyssä on maisemia kuuluisasta Venetsiasta. Se on aivan totta, että oli aika uskaliasta, uhkarohkeata lähteä maalaamaan Venetsiaa. Olen käynyt siellä meidän ensimmäisellä ulkomaanmatkalla joskus 94, se oli viikon matka Italiaan ja silloin pääsin pariksi päiväksi Venetsiaan. Minä lumouduin täysin ja koin, että se on sieluni kaupunki ja tiesin tavallaan, että tulen palaamaan sinne, missä vaiheessa, tietenkään sitä ei voinut sanoa. Viime vuonna juuri kevään lähestyessä kypsyin sellaiseen ajatukseen, että minun olisi opittava jotakin uutta maalaamisesta ja minun oli vaihdettava myöskin aihetta. Koin, etten kehity, kaipasin jotakin aivan erilaista ja mieleen tuli Venetsia, koska muistin sen erittäin haastavana, erittäin vaativana ja erittäin kiehtovana aiheena, tiesin, että se on äärimmäisen vaikea, enkä oikeastaan tiennyt, pystynkö maalaamaan sitä, pystynkö löytämään sen tyylin, joka auttaa minua ilmaisemaan sen mitä koin ollessani siinä kaupungissa, että piti vain uhkarohkeasti lähteä sinne ja lähdinkin viime maalis – huhtikuussa kolmeksi viikoksi ja Venetsia opetti.

– Maisemat ovat aina innoittaneet minua, erityisesti pohjoiset, kertoo Natalia Pozdniak. – Mutta tällä kertaa Venetsia jäi sydämeen ja siitä syntyi sarja akvarellitöitä.

Haastattelu ja kuvat
Toivo Tupin

UUTISIA INKERISTÄ

Uusi seminaarisarja

Sivistystyöllä on Inkerin Liitossa aina kysyntää, tiedoissa inkeriläisten historiasta ja heidän kulttuuriperinteistään on edelleen aukkoja. Yhdistyksen johdon aloitteesta Pushkinskaja-toimiston luokkahuoneessa on alkanut 6. huhtikuuta uusi seminaarisarja. Sunnuntaipäivästä huolimatta eri-ikäisiä osallistujia oli paljon. Wladimir Kokko kertoi Inkerin Liiton tavoitteista ja toiminnasta, Olga Konkova Inkerin muinaishistoriasta ja Aleksei Krjukov inkerinsuomalaisten sukunimistä. Asiantuntijat, joiden työ on täysin vapaaehtoista, vastasivat tulleiden kysymyksiin. Seminaarit on tarkoitus pitää kerran kuussa ja ensi keväästä alkaen myös Hatsinan monitoimikeskuksessa.

Yhteistyötä suunnitellaan

Inkerinsuomalaisten tukiprojekti on päättynyt, mutta inkeriläisliittojen yhteistyö Suomen viranomaisten kanssa jatkuu. Työministeriön tiloissa Helsingissä pidettiin 11. huhtikuuta "inkeriläisjatkohankkeiden" projektikokous. Puheenjohtajana kokouksessa toimi uusi projektipäällikkö Tarja Rantala. Työministeriö on myöntänyt määrärahoja vuodelle 2003 ja se tulee tukemaan inkerinsuomalaisten yrittäjyyttä, matkailualan palveluiden kehittämistä sekä yhdistyksien tiedotustoimintaa Inkerissä, Karjalassa ja Virossa. Konkreettisia ehdotuksia työn sisällöstä odotetaan kuitenkin Inkeri-liitoilta. Uusien hankkeiden ensimmäiseen projektikokoukseen osallistuivat mm. IL:n varapuheenjohtaja Wladimir Kokko, VIL:n puheenjohtaja Toivo Kabanen ja KSIL:n puheenjohtaja Vadim Byrkland. Kokouksen pääteemana oli yhteistyön mahdollisuudet ja tämän vuoden toimintasuunnitelmat.

Muillakin Suomen virastoilla on aikomuksia "inkeriläishankkeita" kohtaan. On tärkeää, että menneen tukiprojektin projektiryhmän jäsenet, jotka edustavat kuutta ministeriötä, ovat suostuneet jatkamaan samana porukkana.

Mietteitä ääneen

· Tässä maailmassa ei ole puutetta rahoista vaan on puute ammatti-ihmisistä, rehellisistä varojen käyttäjistä ja hyvistä ajatuksista.

Onnistunut näyttely

Inkerinmaan historialle omistetussa näyttelyssä Kunstkamerassa pidettiin 13. huhtikuuta toinen Inkeri-päivä. Siihen osallistuivat IL:n puheenjohtaja Aleksanteri Kirjanen, kulttuurityöstä vastaava IL:n neuvoston jäsen Olga Konkova ja Pietarin inkerinsuomalaisten kuoro. Paljon väkeä vetäneen tilaisuuden pääesiintyjänä oli kuitenkin pastori Arvo Survo, joka Kupanitsan nuorten seurakuntalaisten kanssa lauloi katkelmia hänen säveltämästään Korpimessusta.

Näyttely suljettiin 25. huhtikuuta. Sen päätyttyä Pietarissa ilmestyi Lassi Saressalon toimittama kirjoitusten kokoelma venäjän kielellä. Seuraavaksi näyttelyn järjestäjät haluavat siirtää sen Petros-

koihin. Inkeri-näyttelystä tuli koko kaupungin merkittävä kulttuuritapahtuma.

Juhannusjuhlat Pietarissa

17. huhtikuuta Inkerin Liiton neuvosto päätti lopullisesti, että vuoden 2003 juhannusjuhlat pidetään Pietarin kaupngissa. Nyt kun kaupunki juhlii 300-vuotispäiväänsä, on paikallaan esittää inkerinsuomalaisten kulttuuria kaikille kiinnostuneille pietarilaisille. Tarpeelliset sopimukset on tehty, luvat saatu ja yksityiskohdat sovittu. Juhannusjuhlat järjestetään lauantaina 20. kesäkuuta Katarinanhovin puistossa kaupungin lounaisosassa klo 14.00 alkaen.

Suomalainen Pietari venäjäksi

Jarmo Nirosen kirjoittama Suomalainen Pietari -kirja on ilmestynyt nyt venäjän kielellä. Tekijä, Suomen Pietarin instituutin nykyinen johtaja, esitteli sitä ensi kertaa 23. huhtikuuta. Pietarin tiedemiestalolla. Nirosen kirja on paras opas kaupungin suomalaisten historiaan. Sen julkaisu on osana Pietarin juhlavuositilaisuuksia.

Historioitsijat koolla

Joka vuosi Venäjän kristillinen yliopisto (rehtori tri Vladimir Baryshnikov) järjestää Pietarissa historioitsijoiden Skandinaavisia lukemisia. Tänä vuonna lukemiset pidettiin 24. – 25. huhtikuuta ja niihin osallistui tutkijoita eri maista, heidän joukossaan yksi IL:n jäsen, kansantieteilijä Olga Konkova. Huomattava osa esitelmistä käsitteli tällä kertaa Suomen ja Venäjän suhteiden historiaa.

Lasten matka suomalaiseen pääsiäiseen

Suomea opiskelevien lasten ryhmä IL:n suomi-koulusta ja Pietarin 204. koulusta vieraili 17. – 24. huhtikuuta Riihimäellä ja Helsingissä. Vastaanottopuolena oli Riihimäen seurakunta. 17 lastamme Irina Ostosen ja Linda Rähmösen johdolla esiintyi kaksi kertaa pääsiäislaulufestivaaleilla ja kävi tutustumisretkellä Suomen pääkaupungissa. Lasten oli mielenkiintoista tutustua suomalaisen pääsiäisen viettoon, Riihimäellä ryhmä kävi jopa Noitalassa.

Pääsiäinen kunnostetussa kirkossa

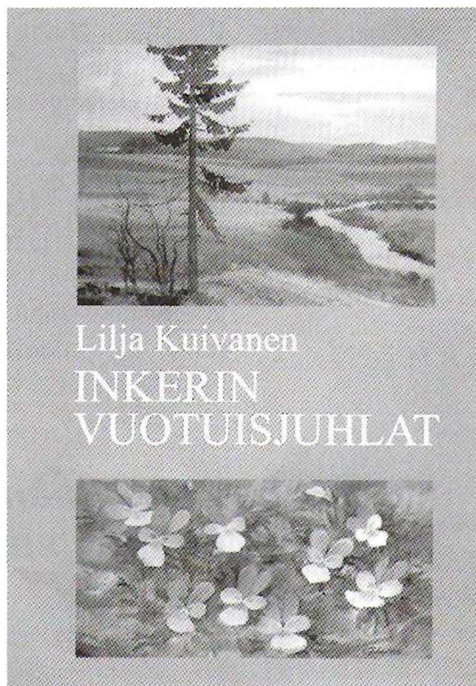
Ensimmäinen pääsiäisjumalanpalvelus perusremontin jälkeen pidettiin sunnuntaina 20. huhtikuuta Inkerin kirkon tuomiokirkossa. Virallinen päätös Pyhän Marian kirkon korkeammasta statuksesta on jo tehty. Jumalanpalveluksen toimitti seurakunnan uusi kirkkoherra Suomesta Juhana Pörsti. Pääsiäistä vietettiin juhlallisesti kaikissa suomalaisissa kirkoissa Inkerinmaalla.

Wladimir Kokko,

Pietari, 25.5.2003

Inkerin vuotuisjuhlat ja ajantieto -kirja on valmistunut.

Inkerinsuomalaisten keskuudessa löytyy yhä harvemmin sen sukupolven edustajia, jotka voisivat jälkeläisilleen kertoa miten entisessä Inkerissä elettiin ja perinteisiä juhlia vietettiin. Syyt ovat historiallisia, sillä 1930-luvulta alkaen inkerinsuomalaisten äidinkieli, kansanperinne ja itse kansa olivat useita vuosikymmeniä jatkuneen vainon kohteena, joten monta sukupolvea on ehtinyt aikuistua eristettynä äidinkielestään ja kansanperinteestään. Luonnollinen kiinnostus omia juuriaan ja kansansa kulttuuria kohtaan on viime vuosina kuitenkin elpymässsä. On ilmestynyt historiallisia tutkimuksia ja muistelmateoksia, jotka käsittelevät Inkeriin kohdistunutta pitkää vaikenemisen kautta. Kansanperinteen osalta muistinpalautus on ollut katkonaisempaa rajoittuen pääsääntöisesti kesäjuhlien laulu- ja tanssiohjelmiston tarjontaan.

Inkerinsuomalainen kansanperinne oli tunnetusti hyvin rikasta ja monipuolista. Suomalaisen kansanrunouden tutkija Martti Haavio kirjoitti artikkelissaan “Inkeriläisten juhlavuosi” Inkerin henkisestä kulttuurista:

“Inkerin muinainen henkinen kulttuuri on ollut erittäin rikasta ja kehittynyttä. Useat suomalaiset heimot, vatjalaiset, inkerikot, savakot, äyrämöiset ovat eri aikoina asuttaneet tuota pientä maata. Seudulle siirtyessään ne tietenkin ovat tuoneet mukanaan entiseltä asuinpaikaltaan henkistä perintöään. Mutta Inkeri sijaitsee lisäksi läntisen ja itäisen kulttuurin raja-alueella: ja on selvää, että sekä lännen, sanokaamme Rooman, että idän, sanokaamme muinaisen Bysantionin, monessa suhteessa vastakkaiset kulttuurit ovat voimakkaasti vaikuttaneet sen ilmeeseen. Suomi ja Viro, vieläpä etäämpänä sijaitsevat Skandinavia ja Saksa ovat antaneet eräitä piirteitä sille kansankulttuurille, joka Inkerissä vallitsi esimerkiksi siihen aikaan, jolloin se ensi kertaa avautui suomalaiselle kansalliselle tutkimukselle ja muodostui siksi todelliseksi keruutyön kultamaaksi, josta näkyvää kieltään puhuvat ne tuhannet kalevalamittaiset runot, jotka on painettu Suomen kansan vanhoihin runoihin”. (Haavio, M. Koti ja isänmaa, 1940:6 s.26)

Tämä tunnustus Inkerin monipuoliselle kansanperinteelle koskee myös vuotuistapahtumia ja merkkipäiviä, jotka ovat muovautuneet vuosisatojen saatossa ja joiden juuret juontavat syvimmillään jopa esikristilliseen aikaan. Inkerinsuomalaisten perintö läntisen kulttuurin edustajana oli

tiettävästi 1600-luvulle asti yhtä kuin Ruotsi-Suomea asuttaneen kansan henkinen ja hengellinen perintö, josta v. 1617 solmitun Stolbovan rauhansopimuksen jälkeen muuttovirta Inkeriin alkoi. Ruotsinvallan loppuvuosina 1700-luvun alussa Inkerinmaan suomalaisväestö oli karttunut noin 70 000 henkeen.

Eheä suomalaisasutus säilyi Inkerissä 1920-luvulle asti. Vuonna 1926 toimitetun väestönlaskennan mukaan, joka oli viimeinen väestönlaskenta ennen 1920-luvun lopulla alkaneita pakkosiirtoja, Leningradin alueella kirjattiin 115 000 inkerinsuomalaista, jotka asuivat pääasiallisesti kylissä. 1900-luvun alussa Inkerissä oli yhteensä 1124 kylää, joista puhtaasti suomalaisia 759, suomalais-inkeroisia kyliä oli 40 ja suomalais-venäläisiä 183 kylää. (Survo Arno. Magian kieli. Hki, SKS, 2001. s.74)

Valtaosa kylistä oli siis suomalaisia, joiden asukkaat olivat säilyttäneet äidinkielensä sekä esivanhempiensa tavat melko muuttumattomina, joten Inkerin suomalaisväestön juhlatkin pysyivät perinteisinä yli kolmen vuosisadan ajan.

Inkerin vuotuisjuhlat ja ajantieto -kirjassa kerrotaan vuotuisjuhlien viettotavoista entisessä Inkerissä uudenvuodenpäivästä jouluun. Kirjan sivuilta lukija tavoittaa entisen Inkerin suomalais- ja inkeroiskylien asukkaat sekä pääsee seuraamaan heidän toimiaan, toiveitaan ja juhliaan. Kirja on tarkoitettu sukupolvien väliseksi siteeksi inkerinsuomalaisille, jotka etsivät juuriaan sekä kaikille Inkerin kansanperinteestä kiinnostuneille.

Inkerin väestön juhlien erityispiirteenä oli koko kyläyhteisön osallistuminen yhteisiin menoihin ja ilonpitoon kyläkeinuilla, kokoilla, vuorovierailuihin naapurikyliin yms. Juhlintaa säestettiin lauluilla, jolloin kansanperinne siirtyi luontevasti sukupolvelta toiselle. On oletettu, että rikkaan runo- ja lauluperinteen säilymisen edellytyksenä Inkerissä oli juuri tiivis kyläyhteisö, jonka keskuudesta löytyi sekä esittäjiä että yleisöä.

Harvion mainitsemaa virolaisen ja saksalaisen kansanperinteen vaikutusta on havaittavissa mm. Martin päivän vieton yhteydessä, johon kuuluvat laulut ja tavat olivat kansanperinteen tutkijoiden mukaan saksalaista alkuperää ja lainattu Inkeriin Virosta. Bysanttilaista perinnettä edustavat ortodoksiuskoiset vatjalaiset ja inkerikot, joiden vuotuis- ja kyläpyhistä eli praasnikoista kerrotaan kirjassa erikseen.

Perinteisinä elinkeinoina Inkerissä olivat maanviljelys ja karjanhoito, jotka tiettävästi ovat hyvin riippuvaisia luonnon- ja sääolosuhteista. Tästä syystä ilmojen seuranta oli välttämätöntä ja kertynyttä tietoa siirtyi sukupolvelta toiselle. Kansanomaiset sääennustukset ovat sekä käytännöllisiä että kielellisesti osuvia. Niissä tiivistyy kansan yhteinen vuosisatojen kokemus ja viisaus. Luontoa seuraamalla esivanhempamme ovat pyrkineet jo hyvin varhaisessa vaiheessa ennustamaan seuraavan kesän säätä ja satoa. Nykypolven inkerinsuomalaisille nämä useimmiten sananlaskun muotoon puetut nasevat säähavainnot ja ennustukset ovat myös oivia esimerkkejä katoavista inkerinsuomalaisten murteista. Inkerin maatalousyhteisössä kuten muissakin agraarisissa kulttuureissa ovat myös pyhät tiiviisti kietoutuneet maanviljelyksen kiertokulkuun. Pyhien viettotavatkin saivat loitsumaisia piirteitä ja palvelivat osaltaan seuraavan vuodentulon varmistamista.

Tilanne Inkerissä muuttui perusteellisesti 1920-luvun lopulla, jolloin alkoivat koko kansaan kohdistuneet vainot ja pakkosiirrot huipentuen 1940-luvulla koko entisen Inkerin totaaliseen puhdistukseen suomalaisväestöstä. Inkerinsuomalaiset joutuivat entisessä NL:ssa asumaan

hajaannuksessa vieraassa ympäristössä noin 70 vuoden ajan. Vuosikymmenien hajaannus ja vainot katkaisivat historiallisen ja kansallisen perinteen. Äidinkielensä ja historialliset juurensa menettänyt kansa ei voinut ylläpitää kansanperinnettään, joten nyt ilmestyvään kirjaan koottuja tietoja ei juuri enää löydy entisestä Inkeristä eikä muiltakaan inkerinsuomalaisten asuinalueilta. Sen vuoksi olikin nähdäkseni tärkeätä palauttaa arkistojen kätköistä ja nykyään jo harvinaisten painotuotteiden sivuilla ilmestyneet aihetta kuvaavat tiedot ja tallenteet inkerinsuomalaisten käyttöön.

Kirjan aineisto on peräisin Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kansanrunousarkiston ja Museoviraston arkiston kokoelmista, eri painotuotteissa julkaistuista inkerinsuomalaisten murrenäytteistä, sananlaskukokoelmista, muistelmateoksista ym. lähteistä.

Tärkein näistä lähteistä on Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kansanrunousarkisto, johon on koottu Inkeriä käsittelevää aineistoa kymmeniä hyllymetrejä. Runonkeruumatkoille Inkerissä kävivät 1840-luvulla Elias Lönnrot ja hänen aikalaisensa sekä apulaisensa David Emanuel Daniel Europaeus. Myöhemmin Inkerissä kansanperinnettä keräämässä kiertelivät August Ahlqvist, Jaakko Länkelä, Antti Törneroos, Vihtori Alava, Väinö Salminen, Juho Lukkarinen, Samuli Paulaharju ym.; 1930-luvulla ns. Viron Inkerissä keruumatkoilla kävivät mm. Martti Haavio ja Elsa Enäjärvi-Haavio. Myös sotavuosina 1943–44 keruu- ja tallennustyö inkerinsuomalaisten keskuudessa jatkui. Kuten tunnettua on Inkerinmaalta kerätty noin kolmas osa koko suomalaisesta kansanrunoudesta. Tämä arkisto on avoin kaikille, joten meistä itsestämme riippuu missä määrin käytämme sen rikkauksia hyväksemme.

Toinen laaja tiedonlähde oli Inkeriaiheinen kirjallisuus. Mielenkiintoisimpia tässä suhteessa ovat useita vuosikymmeniä Pietarissa ilmestynyt Suomalainen kansankalenteri Venäjällä sekä Inkeriläisten viesti. Inkeriläisten viestissä saattoi vielä 1960–80-luvuilla lukea värikkäitä kuvauksia ja muistelmia elämästä entisessä Inkerissä. Muut käytetyt lähteet löytyvät kirjan yli 80 nimikettä käsittävästä lähdeluettelosta.

Gennadi Leontevin tunnelmalliset akvarellit kuvaavat Inkerinmaata eri vuosinaikoina. Kuvassa: Elokuu – Mätäkuu.

Kirjassa on 12 vuodenkiertoon liittyvää värikuvaa sekä kansikuva, jotka ovat taiteilija Gennadi Leontevin käsialaa. Gennadi Leontev on paluumuuttaja, joka tulkitsee herkästi Inkerin luontoa. Hänen maalaamansa orvokki on valittu Inkerin kansalliskukaksi.

Kiitän kaikkia niitä henkilöitä, jotka ovat edesauttaneet kirjan julkaisemisessa. Erikoisen lämpimät kiitokset haluan välittää ystävällisestä avusta Pirkko Huurrolle ja Viron inkerinsuomalaisten liiton puheenjohtajalle Toivo Kabaselle. Kirja ilmestyy kuluvan vuoden huhtikuussa.

Lilja Kuivanen

Helsingissä 27. maaliskuuta 2003

Inkerinsuomalaisten sotapakolaisten laulu

Tämän vuoden keväänä tuli kuluneeksi 60 vuotta siitä kun inkerinsuomalaisten sotapakolaisten siirrot Viron Paldiskin kautta Suomeen alkoivat. Kaikkiaan vuosina 1943 – 1944 Suomeen siirrettiin noin 63 tuhatta henkeä. Sen ajan tunteita kuvaa osuvasti laulu, jonka oli sepittänyt venjokelainen Katri Tikka laivalla Suomeen tultaessa 16.04.1943 muiden inkerinsuomalaisten avustamana. Laulun sanat sisältyvät osittain Toini-Inkeri Kaukosen artikkeliin "Maria Rinkinen ja Keski-Inkerin kansantietouden näkymiä vuonna 1943".- KSV 45. Kokonaisuudessaan laulun sanat löytyvät saman tutkijan SKS:n Kansanrunousarkistosta. Laulua laulettiin laivoilla matkalla Suomeen ja se oli yleisesti tunnettu inkerinsuomalaisten keskuudessa. Vielä varmaankin löytyisi ihmisiä, jotka muistavat tämän laulun sävelen. Se sisältää runollisessa muodossa palasen Inkerin kansan traagista historiaa ja olisi viimeinen hetki tallentaa myös se nuoteille, jos asiantuntijoita löytyisi. Laulun sanat ovat seuraavat

Inkerinsuc
sotapakol

Tämän vuoden kevä
sotapakolaisten siirrot Vir
1943 – 1944 Suomeen siir
vasti laulu, jonka oli sepitt
16.04.1943 muiden inkeri
Toini-Inkeri Kaukosen arti
näkymiä vuonna 1943".- I
tutkijan SKS:n Kansanrun
se oli yleisesti tunnettu ink
ihmisiä, jotka muistavat tä
sen Inkerin kansan traagis
teille, jos asiantuntijoita lö

1.
Tervehdimme suomalaiset
teitä kiitollisesti,
kun te kutsuitte nyt tänne
meitä onnettomia.
2.
Inkeriläiset onnettomat
saivat paljon kärsiä,
siksi Suomen heimo tunsi
meitä kohtaan sääliä.
3.
Tykit tulta salamoivat,
pommit maahan putosi,
lapsiraukat kauhuissansa
Jeesustansa rukoili.
4.
Sota julma säälimättä
ryösti kaikki meiltä pois,
kulkuriksi täytyi joutuu,
kuolla paremp' ollut ois'.
5.
Perhekunnat erotetut
ovat kaikki omistaan,
lapset eksyi vanhemmista,
isät, äidit toisistaan.
6.
Kylät, viljat Stalin poltti,
säälinyt ei mitään hän,
leskiks, orvoiks paljon jätti,
murheellisna itkemään.

malaisten
isten laulu

i tuli kuluneeksi 60 vuotta s
Paldiskin kautta Suomeen
tiin noin 63 tuhatta henkeä.
yt venjokelainen Katri Tikk
ıomalaisten avustamana. La
eliin "Maria Rinkinen ja K
;V 45. Kokonaisuudessaan
sarkistosta. Laulua laulettiin l
:insuomalaisten keskuudess
ın laulun sävelen. Se sisältää
historiaa ja olisi viimeinen
/isi. Laulun sanat ovat seuraa

7.
Turvattomiks' vanhat saattoi
mieron tietä kulkemaan,
leivättä ja koditoinna
talven kylmään kärsimään.
8.
Raskain mielin poistua täytyi
kodin hellän helmasta,
tukalaksi kävi matka
vieraall' maalla kulkeissa.
9.
Pakkasessa lapsiraukat,
vilust', näläst' väristen,
kyynel poskipäitä pitkin
vieri, jääksi hyytyen.
10.
Väsyneinä Eestin maahan
vihdoinkin jo saavuttiin,
josta niukka leipäpala
supin kanssa annettiin.
11.
Eestin kansa kylmä, kolkko
säälimättä kohteli,
suuret, pienet nälkäisinä
piikkiaitaan vangitsi.
12.
Sitten tarttui vielä tauti,
sairaalahan saatettiin.
Vanhat, nuoret, pienokaiset
haudan lepoon laskettiin.

tä kun inkerinsuomalaisten
koivat. Kaikkiaan vuosina
en ajan tunteita kuvaa osu-
laivalla Suomeen tultaessa
lun sanat sisältyvät osittain
ki-Inkerin kansantietouden
ulun sanat löytyvät saman
ivoilla matkalla Suomeen ja
Vielä varmaankin löytyisi
unollisessa muodossa pala-
etki tallentaa myös se nuo-
at

13.
Minkä tähden Herran täytyi
näin kovasti kurittaa?
Siksi ettei kansa enää
tunnustanut Jumalaa.
14.
Kadotuksen tieltä käänsi
Isä omat lapsensa,
luokseen kutsui eksyneitä
armossansa suuressa.
15.
Toivomme,
et Suomen kansa
onnen uuden meille tois',
muuten tuskiemme malja
yli reunan vuotaa vois'.
16.
Rukoilkaa, ett' sotapojat
Herra Suomeen johdattais',
että siellä ilomielin
toisiamme kohdattais'.

SKS:n Kansanrunous-arkistosta poiminut

Lilja Kuivanen

Sää, lapset ja kokki tarjosivat iloa Äitienpäivänä

Kirkkoherra Yrjö Simojoen tervehdys tulvi lämpöä ja kunnioitusta äitejä kohtaan.

Sää suosi Äitienpäivää: koko viikonloppu oli aurinkoinen. Luonto lahjoitti äideille iloa sitä iloa, jota, kirkkoherra Yrjö Simojoen sanoja lainaten, äitien pitäisi saada enemmän. Iloa tarjosi myös Inkerikeskuksen tiloissa lauantaina Äitienpäivän aattona järjestetty juhla.

Juhlan avasi Paavalin seurakunnan kirkkoherra Yrjö Simojoki. Hän puhui hyvin lämpimästi äideistä ja heidän roolistaan elämässämme. Tervehdyspuheen lopussa hän sanoi, että yhdyskunta ja perhe vaativat paljon äideiltä. siksi tällainen juhla antaa mahdollisuuden kiittää heitä ja antaa sitä iloa, jonka he jokapäiväisellä työllään ovat ansainneet.

Yleisö kuunteli tarkkaavaisena lasten esitystä.

Juhlan ohjelmassa oli sekä lasten että aikuisten esiintymisiä. Ensimmäisenä esiintyi Inkerikeskuksen naisten lauluryhmä Pihapihlaja, jota johtaa nykyään Larissa Fadeeva-Saikkonen. Pianonopettaja Dmitri Solovjovin oppilaat Daiba Gylling ja Irina Ševtšuk esittelivät taitojaan soittaen Bachin etydejä, lapsiryhmä lauloi muutaman laulun, Elvira-tanssiryhmä esitti pari tanssia ja Katri Prusela esitti eksoottisia tansseja. Kaikkein eniten suosionosoituksia sai Larissa Fadeeva-Saikkosen johtama lastenryhmä, joka esitti katkelmia venäläisen lastenkirjailijan Valentin Nosovin klassikkokirjoista Neznaikasta. Esitys keskeytettiin naurunpurskahduksin monta kertaa ja lopussa lapset saivat raikuvia suosionosoituksia.

Lasten esittämät laulut ja runot olivat Äitienpäivän kohokohta.

Ohjelman päätyttyä

Pihapihlaja-lauluryhmän ohjelmistossa on lauluja suomen ja venäjän kielellä.

Konsertin järjestäjä ja vetäjä Anja Wacklin jännitti esiintyjien kanssa.

vieraita odotti kahvitarjoilu. Juhla jatkui Muuttolintukahvilassa leppoisasti rupatellen. Kahvilan kokin Ljudmila Mentsikaisen leipomat ihanat kakut menivät kuin kuumille kiville. Siinä olikin jo iloa poikineen!

Izabella Sihvola
Kuvat tekijän

Dmitri Solovjovin oppilas Daiba Gylling esitteli taitojaan pianonsoitossa.

Elvira-tanssiyhtyeen pyörähtelemisille ei oikein riittänyt tilaa, mutta se ei haitannut esiintyjiä.

Kaikille venäläisille lapsille tuttu Neznaika herätti hilpeyttä kerääntyneissä. Yleisö purskahti nauruun monta kertaa kuunnellessaan pikkuväen sukkeluuksia.

Nuoret paluumuuttajat huomio!

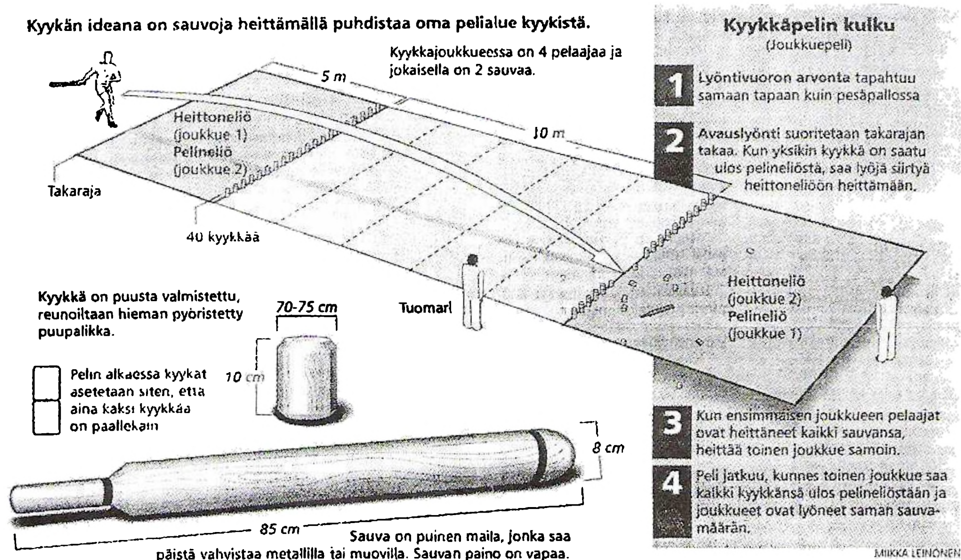
Tervetuloa pelaamaan kyykkää, inkeriläisittäin poppia, ja linnapeliä. Venäjäksi pelin nimi on gorodki. Helsingissä kyykkäpeliä järjestää Karjalan Sivistysseuran kyykkäkerho Seurasaaressa. Muualla Suomessa paikalliset Karjalaseurat tietävät antaa neuvoa.

Inkeriläinen kyykkä on toiminut Suomessa jo vuodesta 1967 lähtien. Pelaamme sitä joka vuosi kesäjuhlissamme. Olemme tehneet ottelumatkoja myös Ruotsiin.

Pelin oppii nopeasti. Se sopii kaikenikäisille. Aluksi kaikki on leikinomaista. Junioreille ja aloittelijoille on omat helpotuksensa. Pelivälineet tulevat aluksi kerhon taholta. Harrastus tulee ajanmittaan erittäin halvaksi.

Pelitaidon kehittyessä pelaajat rekisteröidään Suomen Kyykkäliittoon, joka on kattojärjestö maassamme.

Kyykkää koskeviin tiedusteluihin Helsingissä vastaa Oskari Toivokainen (puh. 09-534875).

Lukijain kynästä

Lidia Soittu

HILJAISUUS

Joskus on sellaisia hetkiä elämässä,
että pitää olla hiljaa
ja nauttia hiljaisuudesta.
Pitää miettiä kaikista asioista
ihan rauhassa
ja etsiä vastauksia kysymyksiin.

Se vaatii niin paljon aikaa,
että haavat paranevat.
Paljon ihmisiä
etsivät tässä maailmassa
rauhaa ja hiljaisuutta.

Tapahtumakalenteri

Helsingin seudun Inkeri-seura
Käpyläkuja 1

28.09 – syyskokous
26.10. – lokakuun tilaisuus
30.11. – Pikkujoulu
Kaikki tilaisuudet alkavat klo 14.00.
Kyselyt Viktor Hyyröseltä
puh. 050 301 9140

Sääntömääräinen syyskokous pidetään marraskuun 23. päivänä 2003 klo 14.00 Inkerikodissa, *Käpyläkuja 1, 00610 Helsinki*

Kokouksessa käsitellään säännöissä syyskokoukselle määrätyt asiat.

Seukot Inkerikodissa vuonna 2003
Tiedustelut: Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Inkerikuoro
Inkerikuoron harjoitukset keskiviikkoisin klo 16.45 – 18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen.
Tervetuloa!

Inkerin päivän taphtuma 5.10.

Tervetuloa viettämään Inkerin päivää sunnuntaina 5.10. klo 15 alkaen Inkerikeskukseen. Tilaisuudessa valtiotieteiden tohtori Merja Reijonen kertoo väitöskirjastaan, joka käsittelee paluumuuttajien sopeutumista ensimmäisen maahanmuuttovuoden kuluessa. Lisäksi on luvassa musiikkiesityksiä. Kahvitarjoilu.

Tilaisuuden järjestää Inkerin kulttuuriseura ry.

Turun seudun Inkeri-seura ry
Besseda-hetket jatkuvat Palvelupisteessä Irma Kapasen vetämänä joka kuukauden 1. ja 3. perjantai kello 13.
Tervetuloa viettämään teehetkeä vapaan keskustelun merkeissä.
05.10. – syyskokous ja Mikkelinpäivän juhla
01.11. – Pyhäinpäivän kunniakäynti Inkeriläisten muistomerkillä ***klo 12*** ja sen jälkeen kahvi- ja ohjelmatilaisuus Varissuon kirkolla
26.12. – joulujuhla
Tilaisuudet pidetään Kupittaan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4 alkaen kello 14.
Poikkeuksena on Pyhäinpäivän tilaisuus kuten yllä lukee.

Suomen Inkeri-liitto ry:n jäsenmaksu 2003

Tämän lehden välissä on tilillepanokortti, jolle ne yksityiset henkilöt, jotka haluavat kuulua Suomen Inkeri-liitto ry:hyn henkilöjäseninä, voivat maksaa tämän vuoden jäsenmaksun 5 •. Niillä paikkakunnilla, missä toimii Suomen Inkeri-liiton jäsenenä kuuluva paikallinen seura, kerätään seuran toimesta siihen kuuluvilta jäseniltä oma erillinen jäsenmaksu.

Suomen Inkeri-liiton hallitus

Levitä Inkeri-tietoa.

Kirjallisuutta
Arvo Survo
[illegible] Inkerille. 17 €
Aapo Ilho
[illegible] 3.50 €
Hellin Suominen
Mooseksen Putron elämäkerta, 2,50 €
Ella Ojala
Pitkä kotimatka, 14 €
Pelastunut albumi, 22 €
Ensimmäinen kevät, 16 €
Ella Ojala
Sananlaskuja ja tarinoita, 8 €
Aleksander Störgren
Mutkainen tie vapauteen, 10 €
Pekka Nevalainen
Inkeriläinen siirtoväki 1940-luvulla, 25 €
Pekka Nevalainen - Hannes Sihvo (toim.)
Inkeri-historia, kansa, kulttuuri, 50,50 €
Heikki Seppänen
Etelän tien kulkija - Vilho Helanen, 25 €
Maria Ripatti
Elämä yhden kortin varassa, 16,50 €
Saimi Tuukkanen
Elämäni helminauha 5 €
Kalavalaseuran vsk 69-70
Inkerin teillä, 11,50 €
Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50 €
E. Pärnänen
Antti Kivekäs I-II, 9 €
Mikko Savolainen
Inkerinmaa, 33,50 €
Aatu Savolainen
Suomalainen sissisodassa, 15 €
Lars Krifors
Oli onnistuttava, 15 €
Juho Häkkinen
Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan, I-II 15 €
Sverigesingermanländarnas historia
24 €
Lassi Saressalo
Inkeri. 3,5 €
Jouko Sihvo
Inkerin kansan 60 kohtalonvuotta, 24 €
Albert Pettinen
Lauluja koululaisille, 4 €
Albert Pettinen
Lauluja sekakuorolle, 6 €
Lauri Santtu
Murrejuttuja, 2,50 €

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym, 2,50 €
Kasetteja
Arvo Survo
Omall maall, 9 €
Karttoja
Inkerin kartta
vuodelta 1933, 12 €
Inkerin uusi kartta
vuodelta 1992, 10 €
Kylä- ja tiekartta
Keski-Inkeri, vuodelta 1993, 10 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia) + salko marmorijalustalla 18,50 €
Inkerin pöytälippu
(polyesteria) + salko marmorialustalla 15 €
Inkerin pöytälippu
(polyesteriä), 8 €
Inkerin pöytälippu
(satiinia), 10 €
Adressi
surunvalitteluun, 7 €
Tilaukset Inkerikoti

Saatavana Inkerin kulttuuriseurasta puh. 09 - 2733 225
UUTUUS: Inkerin satulipas (**Miettinen, Uusma**) 25 €
Flink, Toivo & Mäkilä, Eeva. Inkerin lasten oppikirja. 7,50 €
Kalevala. Suomeksi ja venäjäksi. Käännös A. Hiiri & E. Kiuru. 23 €
Miettinen, Helena. Kohtalontie. Kertomus inkeriläisen opettajan elämäntaipaleesta Inkerinmaalta Ruotsiin ja paluusta Neuvostoliittoon. 7.5 €
Miettinen & Joganson. Petettyjen toiveiden maa. Arator. 15 €
Monahof, Ania. Kärsimyksen pyhät kyyneleet. 13 €
Mutanen, Pekka. Vaiennetut sotilaat. 12 €
Ojala, Ella. Sananlaskuja, tarinoita ja mielleyhtymiä 10 €
E. Pärnänen. Antti Kivekäs I - II 9 €
Sava, Inkeri & Miettinen, Helena. Liljan kuva kutsuu. Tarina Neuvostoliittoon kadonneesta ja löytyneestä suvusta. 15 €
Inkeriläistä kansanmusiikkia
Röntyskät. Piirileikkilauluja Inkerinmaalta 7.5 €

inkeriläisten VIESTI

6-7/2003

Inkeriläisten viesti

Toimisto

Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpyläntkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo.
Postisiirtotili 800012-306364,
Pankki Nordea 101030-1085026.

Ilmoitukset / €

1/1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €

Tilaushinta 2002

25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)

Pääasiamies Ruotsissa

(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
17 38 88-9

Sivistyssäätiö

Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761

Toimitus

Päätoimittaja Toivo Tupin
☎**0405783894**
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎**0415191250**

Toimituksen osoite

Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki,
puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet **http://www.inkeri.com**
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 7 H, 02130 Espoo

Ei kesää ilman kansanjuhlia

Kulunut kesä oli kuuma ja hellerajojakin rikottiin. Monelle kesä oli kiireinen ja töitä riitti. Kaikkien kiireiden lomassa kuitenkin löytyi aikaa käydä juhlissa ja nauttia tunnelmista, tavata vanhoja tuttuja, heimolaisiaan ja löytää uusia ystäviä. Juhlaa kesään mahtui monenlaista. Kaikista armain on tietenkin Juhannus, niinhän kansanlaulussakin sanotaan. Perinteisiä Inkeriläisten kesäjuhlia vietettiin eri aikoihin tänäkin kesänä Inkerissä, Suomessa, Ruotsissa, Virossa ja Venäjällä. Muistot niistä säilyvät pitkään ja tunteita tullaan purkamaan vielä syksyn ja talvenkin aikana. Suomen Inkeri-liiton kesäjuhlat pidettiin tänä vuonna Helsingissä, niiden järjestämiseen osallistuivat pääkaupunkiseudulla toimivat kaksi Inkeri-liiton jäsenjärjestöä Helsingin Seudun Inkeri-seura Viktor Hyyrösen johdolla ja Inkerikeskus. Juhlat ja niiden järjestäjät saivat kiitosta ja ilman muuta myös arvosteluakin. Paras keino korjata puutteellisuuksia ja parantaa järjestelyjä on tulla itse mukaan juhlien järjestämiseen. Se olisikin toivottavaa varsinkin ensi vuonna, jolloin Suomen Inkeri-liitto täyttää 70 vuotta ja merkkivuotta juhlitaan Helsingissä. Ilmoittautumisen vapaaehtoisjoukkoihin voisi aloittaa tämän luettua.

Puolestani haluaisin kiittää kaikkia tämän kesän juhlien järjestäjiä! Mielestäni ne onnistuivat!

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Lähes kaikki Pietarin juhannusjuhliin kerääntyneet lähtivat tanssimaan kun juhannuskokko sytytettiin.
Kansikuva Viktor Užvijev ja Tatjana Bykova

Puuttuva nappi

Onko kysymys pukeutumisesta? Ei, vaan kielitaidosta. Jos meillä olisikin päässä nappi, jota vääntämällä saisi haluamansa kielen "päälle", moni ongelma olisi poissa. Tämä nappi kuitenkin puuttuu, eikä sitä taideta saadakaan. Jos mielii kieliä oppia, on tehtävä kovasti töitä. Matemaattisesti lahjakkaan voi olla vaikea käsittää, että kieltä ei opita nopeiden oivallusten kautta, kuten matematiikkaa, vaan hidasta jumputtavaa perustyötä on tehtävä päivä päivältä, viikko viikolta, kuukausi kuukaudelta.

Jotkut oppivat kieliä nopeammin, toiset hitaammin. Useampaa kieltä taitavia on paljon, mutta tavallisesti riittää, jos äidinkielensä lisäksi oppii yhden kielen kunnolla. Kun aikaa joutuu käyttämään moneen muuhun asiaan, kuten työhön, perhe-elämään, virkistykseen, on harvoilla sinnikkyyttä ja kärsivällisyyttä yhä uusille kielille. Ihmisiän sanotaan olevan pidentymässä, ehkä sieltä loppupäästä avautuisi uusia näkymiä; jospa minäkin sitten yli yhdeksänkymppisenä? – Todennäköisesti on parempi vahvistaa jo hankittua kielitaitoa kuin pyrkiä puhumaan enemmän tai vähemmän huonosti yhä useampaa kieltä.

Jos kerran yksi ja vain yksi kunnolla hallittu vieras kieli on keskimäärin ottaen tavoiteltavissa, olisi kai tärkeää, että opintoihin ryhtyvä valitsisi kielen oikein; että hän päätyisi kieleen, jolla on mahdollisimman laaja käytettävyys. Mikä on sellainen kieli? Vastauksen voi – harvinaista kyllä – antaa tutkimatta, suoralta kädeltä, ja täysin oikeana: niin suuri on englanninkielen ylivalta. Siis englanti. Päteekö tämä Suomessa? Tilastot kertovat täällä asuvien kielellisen jakauman, joka on yleisesti tunnettu; suuruusjärjestyksessä suomi, ruotsi, venäjä, somali jne. Sitä, mitä kieltä eniten käytetään, ei ole tilastoitu, joten asiasta voi esittää eri näkemyksiä. Mittaamisen vaikeus on merkittävän suuri; vilkas korsnäsiläisperhe tuottaa helposti saman verran ruotsia kuin Nokian johtoryhmä englantia. Arvelisin, että ylivoimaisesti laajimmin käytetyn suomenkielen jälkeen kakkostilalla lienee toinen kotimainen eli ruotsi, ja tiukasti sen kannoilla englanti, jota puolileikillä kutsutaan kolmanneksi kotimaiseksi. Seuraavana, siis neljäntenä, taitaa olla venäjä, jonka käyttömahdollisuudet täällä ovat kuitenkin paljon vähäisemmät kuin ruotsin ja englannin.

Arvelen monen katsovan, että englantia ei täällä noin paljoa käytetä, ettei se voi olla kuin neljännellä sijalla. Kouluissa kuitenkin opiskellaan ylivoimaisesti eniten englantia, nuoriso käyttää sitä mieluusti aina tilaisuuden tullen, ja televisiossa pyörivät englantia puhuvat sarjat ja filmit. Monet suuret Suomessa toimivat kansainväliset liikeyritykset käyttävät sisäisenä kielenään englantia, ja sitä käytetään kautta yritysmaailman myös neuvotteluissa useimpien ulkomaisten liikemiesten kanssa.

Entäpä Suomen ulkopuolella? Suomen kielen käyttökelpoisuus rajoittuu melkeinpä pelkästään Suomeen, ruotsilla pärjää Ruotsissa, lisäksi suomalaiset käyttävät sitä Norjassa ja ehkä myös Tanskassa. Venäjällä tulee toimeen entisen Neuvostoliiton alueella. Englanninkielestä on edellä puhuttu niin paljon, että viittaan vain hokemaan, jonka mukaan maailman käytetyin kieli on bad english; siis kehno englanti.

Venäjää ainoana kielenään osaavat, Suomeen kotiutuvat inkerinsuomalaiset paluumuuttajat ovat vaikean valinnan edessä: pitäisikö opiskella uusi kieli, vai yrittää sinnitellä inkerinsuomalaisten historiaa ajatellen alkuaan useinkin pakkosaumassa opitun venäjän taidoilla.

Toivo Iho
Suomen Inkeri-liiton puheenjohtaja

"Olkaamme siis suomalaisia"

*Suomen Inkeri-liiton kesäjuhlissa heinäkuussa Helsingin Karjalatalolla Liiton puheenjohtaja **Toivo IHO** piti juhlapuheen. Julkaisemme lehdessämme lyhennettynä otteita tästä puheesta.*

Suomen fennomaanit pystyivät 1800-luvun jälkipuoliskolla ainutlaatuiseen suoritukseen, he kykenivät murtamaan ruotsinkielisen ylivallan Suomessa ja nostivat muutaman vuosikymmenen aikana suomenkielen, piikojen ja renkien kielen asemasta maan viralliseksi kieleksi. Suoritusta täydensi myös suomenkielisen kirjallisuuden tuolloin alkanut nousu sekä suomenkielisen sanomalehdistön samanaikainen liikkeellelähtö, joka myöhemmin voimistui niin, että kun vielä 1850 ei voimassa olleen lain mukaan suomeksi saanut julkaista juuri muuta kuin uskonnollista kirjallisuutta, niin jo vuoden 1900 paikkeilla suurin osa suomalaisia luki lehtensä suomeksi. Fennomaanien toiminnan pontimena oli iskulause, jonka isänä pidetään suomalaisuuden suurta esitaistelijaa A. I. Arwidssonia: "Ruotsalaisia emme ole, venäläisiksi emme tahdo tulla; olkaamme siis suomalaisia!"

Kuinka Arwidssonin iskulause on sovitettavissa inkerinsuomalaisiin? Puhuttua kieltä ajatellen ruotsalaisina heitä ei koskaan ole pidetty; rajanveto tuohon suuntaan ei ole lainkaan vaikea. Eri asia on, että nykyisin Ruotsissa asuvat inkerinsuomalaiset tulevat mitä todennäköisimmin vähitellen täysin sulautumaan ruotsalaiseen yhteiskuntaan ja muuntumaan ruotsalaisiksi. On sangen kunnioitettavaa, että heidän joukossaan yhä elää niitä, jotka jaksavat ja haluavat pitää yllä vanhoja Inkeriin liittyviä siteitä.

Entä tahtoivatko ja tahtovatko inkerinsuomalaiset tulla venäläisiksi? Me, muinaisten 1600-luvun savakoiden ja äyrämöisten jälkeläiset pidämme historiantietoutemme perusteella kielellistä erottelua selvänä: Inkerissä uskonnoltaan luterilaiset inkerinsuomalaiset asuivat omissa kylissään, kreikkalaiskatoliset venäläiset omissaan. Sekoittumista tapahtui verrattain vähän. Arvatenkin molemmin puolin oli ennakkoluuloja: sanaparsi "piä vellaista (venäläistä) veikkonais, veistä piä hihassais!" kuvatkoon suomalaisen puolen ajattelua. Kirkon opetustyö tapahtui suomenkielellä; Suomen mallin mukaista varsin kattavaa täydellistä lukutaitoa ei kuitenkaan saavutettu. Kolppanan seminaarin perustamisen jälkeen kansakoulut täydensivät kirkon aloittamaa opetustyötä, nekin suomenkielellä. Inkerissä miehet osasivat venäjää vaihtelevasti, naiset tuskin enempää kuin ns. "maitovennäät". Voi yleisesti ottaen sanoa, että tsaarinvallan aikaisessa Inkerissä peruskoulutus, sen tasoisena kuin se oli, tapahtui suomeksi. Suomeksi ilmestyi jopa pari sanomalehteä: Inkeri ja Neva. Kielellisesti ja kulttuurisesti inkerinsuomalaiset siis halusivat olla suomalaisia, kun taas valtiollisesti oltiin selvästi venäläisiä.

Venäjän vallankumous muutti ja mullisti kaiken. Vallankumous, täydennettynä 1930-luvun kollektivisoinnilla, irrotti inkerinsuomalaiset ensin omistamastaan maasta. Pian vallankumouksen jälkeen loppui suomenkielinen opetus: maasta irrottaminen ei vielä riittänyt, ihmiset oli irrotettava myös siitä kielestä, jota he olivat sukupolvesta toiseen tottuneet käyttämään perussivistyksensä kielenä. Sitten alkoi ihmisten itsensä irrottaminen, karkotukset ja niihin liittynyt mielivalta. Kaikkiaan noin 50 000 asukasta häädettiin pois kotikon-

nuiltaan Inkeristä. Monet inkerinsuomalaiset olivat niin sitkeitä ja rohkeita, että he umpivenäläiseen ympäristöön häädettyinäkin ilmoittivat edelleen kansallisuudekseen "suomalainen". He eivät tahtoneet tulla venäläisiksi, ihan Arwidssonin hengessä.

Viime sotien aikana saksalaisten hyökätessä kohti Pietaria merkittävä osa Inkerinmaata jäi sodan jalkoihin. Suomen silloinen johto sai suuren määrän inkeriläisiä, noin 63 000, siirretyksi Suomeen. Valvontakomissio joutui panemaan parastaan, valehtelemaan niille inkerinsuomalaisille, joita välirauhansopimus ei suorastaan määrännyt palautettaviksi, että nämä pääsevät koteihinsa. Suomeen siirretyt ripoteltiin ympäri laajaa Venäjää; vasta kymmeniä vuosia myöhemmin joidenkin oli mahdollista palata Inkeriin. Tänne jääneet urhoolliset inkerinsuomalaiset joutuivat pitkän aikaa elämään varpaillaan, koko ajan mielessä hiljainen pelko: jos kuitenkin tullaan hakemaan? Virallinen Suomi joutui tyytymään hävinneen rooliinsa ja hiljaa seuraamaan valvontakomission manipulaatiotyötä, jopa jossain määrin tukemaan sitä. Kun vielä sodan aikana oli pyritty auttamaan siirrettyjen inkerinsuomalaisten tuloa suomalaisiksi, nyt oli myönnyttävä kehitykseen, joka vääjäämättä johti heidät venäläistymään.

Kun presidentti Mauno Koivisto esitti tunnetun kutsunsa inkerinsuomalaisille, hän sitoi oikeuden paluumuuttoon Inkerin muinaiseen asutushistoriaan.

Tilanteessa, jossa mediajulkisuus jatkuvasti luokittelee inkeriläiset paluumuuttajat samaan kategoriaan venäläisten kanssa, oli sitten kyse rikollisuudesta tai muusta, ja jossa ihmetellään paluumuuttajia, jotka eivät suostu opettelemaan suomea, vaan haluavat pitäytyä venättä käyttävinä, on mielestäni paikallaan palauttaa mieliin, että inkerinsuomalaisten venäläistymistä on sodanjälkeinen Suomikin ollut välillisesti pönkittämässä. Samaan hengenvetoon haluan kuitenkin jatkaa: suosittelen aivan ehdottomasti paluumuuttajille suomenkielen mahdollisimman nopeaa ja tehokasta opiskelua. Sanon myös selvästi ja painokkaasti: Suomen Inkeri-liitto ei järjestönä tue hankkeita, jotka pyrkivät siihen, että paluumuuttajat voisivat Suomessa laiminlyödä suomenkielen opinnot ja pitäytyä venäjässä, josta pyrittäisiin kehittämään Suomen kolmas virallinen kieli. Liittomme pyrkii edistämään paluumuuttajien suomalaistumista toivoen, että nämä pystyisivät samalla säilyttämään venäjänkielen taitonsa, ja täten rikastamaan ja monipuolistamaan kotimaamme kuvaa.

En rajoitu suosittelemaan vain suomenkieltä, suosittelen samalla myös Suomea. Mikä tässä Suomessa on sitten niin erinomaista? Työttömyys jatkuu, irtisanomiset lisääntyvät, talouskehitys hiipuu? Näin on. Toisaalta: perusasiat ovat kunnossa. Suomi on täydellisesti korruptiosta vapaa maa. Maassamme on hyvin toimiva julkinen, maksuton kirjastolaitos, jonka palveluksia paluumuuttajat toivottavasti runsaasti käyttävät. Suomen koulutusjärjestelmä on viime aikoina useaan otteeseen todettu kansainvälisesti erittäin korkeatasoiseksi, eikä syyttä. Tämä kaikki on saavutettu vuosisatoja kestäneen määrätietoisen työn kautta. Esimerkkinä saattaa mainita, että Nokian menestyksen eräänä historiallisena taustatekijänä voidaan pitää piispa Gezeliusta, joka määräsi rippikoulun käymisen avioliiton edellytykseksi. Tämä määräys taas loi pohjan sille, että suomalaiset kirkon toimesta saavuttivat jokseenkin täydellisen lukutaidon jo 1900-luvun alkuun mennessä. Kansakoululaitos taas opetti suomalaiset kirjoittamaan ja hallitsemaan neljää peruslaskutapaa. Korkeatasoinen informaatioteknologia tuskin voisi nousta maassa, jonka sivistyksellinen perusosaaminen olisi kovin alhainen.

Kesäjuhlaperinteellä pitkä historia

"Vaalikaamme kansan kulttuuriperinnettä" pääkirjoituksessaan Punalippu (8/1987) totesi, että "tämän yhden lehden nide kertonee inkeriläisistä enemmän kuin vuosikymmenet ovat heistä tietoutta jakaneet". Se julisti, että hirmujen muuri oli murskattu ja sana vapaa. Tiedotusvälineet ja tulisieluiset inkerinsuomalaiset sekä Suomen kirjailijat ovat sen jälkeen valaisseet innokkaasti Inkerinmaan kohtaloa.

Haluaisin kertoa kesäjuhlista nuoremmalle polvelle tiedoksi, että ennen vallankumousta Inkerissä ehdittiin pitää kuudet yleisinkeriläiset laulujuhlat, sitten ne loppuivat kertaheitolla vetäjät talteen korjattuina. Vuotuiset kesäjuhlat jatkuivat paikkakunnittain juhannuksen tienoilla urheilun, piirileikkien, laulujen ja yhteistanssien merkeissä. Kokon poltot kuuluivat myös asiaan. Pohjois-Inkerissä mainetta niittivät Kuivaisten, Toksovan ja Rääpyvän kesäjuhlat. Nämäkin karkeloinnit tyrehtyivät 1920-luvun lopulla kun "kulakkien" likvidointi ja kolhoosien perustaminen olivat alkaneet. Perheen toimeentulo jäi yhden lehmän utareisiin ja lypsäjien hiljainen sävel kertoo siitä: *"Karjapiijat kuarittaat, et kellää ei uo kankii, sydänkuut on loppuneet onneks jäätiin henkiin"*. Vastaavanlaiset sävelet olivat vasta kukkasia, marjat (mehuisat vainovuodet) olivat vielä edessä. Mutta jääkööt arpiset haavat repimättä, koska on lauantai, ei itketä eikä ruikuteta, vaan siirrytään Inkerin kesäjuhliin ja sen tunnelmiin.

Muistuvat mieleen Inkerin kesäjuhlat 1989 Tuutarissa Äijänmäellä, johon Neuvostoliiton inkeriläisten lisäksi oli saapunut kymmeniä linja- ja yksityisautoja Suomesta ja Ruotsista. Kaksi vuorokautta lähes ilman taukoa jatkui karkelointi ja sukulaisten etsintä, uneton yö ei haitannut. Mehevämmät esitykset sain nauhalle. Kivat olivat myös Toksovan juhlat Hittolassa 1991, mutta vauhti oli jo hiipunut Äijänmäkeen verrattuna.

Kesäjuhlat vetävät puoleensa

Vuoden 2003 kesäjuhlat alkoivat Helsingin tuomiokirkossa Jumalanpalveluksella, johon sopii lisätä vain sanat Wilhelm Buschin *Kunnes päivä valkenee* päivittäisestä hartauskirjasta päivälle 12.07 ja ne kuuluvat: *Mä myös oon lammas laumassais, / mun ostit vierelläs, / mä kaiken saan sun armostas, / saan ruoan pöydältäs. / Sun armostas mä iloitsen / jo täällä eläissäni / Tää kiitos Hyvän Paimenen / myös soi pois lähteissäni."*

Kello 14.00 alkoi päätapahtuma Karjalatalossa. Parhaalla tahdollakaan juhlasali ei kyennyt jakamaan paikkoja kaikille halukkaille. Niin valtava oli juhlayleisön määrä, että suuri osa jäi viereisen salin armoille. Tämä juhlaan tulleiden määrä jos mikä kielii selvästi miten inkeriläisyys kaipaa ja janoaa yhdessäoloa jonka kesäjuhlat tarjoavat. Täällä nautitaan esityksistä ja rupatellaan kelaamalla menneitä ilon ja surun murusia – se on palsamia varsinkin yksinäisille ihmisille. Tervehdyspuheet, kertojat, laulu- ja tanssiryhmät vauhdittivat tunnelmaa antaen elämäniloa juhlavieraille. Välitunnilla sai nauttia kahvista ja pikku naposteluista.

Tunnelmaa olisi varmasti nostattanut lopuksi tanssiaiset, jotka poikkeuksitta aina kuuluivat inkeriläisten kesäjuhlien ohjelmaan eikä hakijoista varmaan olisi puutetta ollut, mutta hyvä näinkin.

Tuhannet kiitokset järjestäjille!

Tahvo Löyskä

13. heinäkuuta 2003

Lahtelaiset kesäjuhlissa

Saimi Huteri ja Maria Lahti Karjalatalon aulassa Inkeriläisten kesäjuhlissa Helsingissä.

Kiitokset inkeriläisten kesäjuhlien järjestäjille. Kirkko oli ainakin riittävän iso. Emme millään voineet uskoa, että kirkonmenot voisivat olla lauantaina. Jotkut jäivät siksi vahingossa pois koko matkasta. Jäsenkirjeissä kyllä oli mainittu, että juhlat olisivat yksipäiväiset ja Tuomiokirkko olisi lauantaina. Näin voi käydä. Kirkonmenot olivat mahtavat. Ne kruunasivat koko juhlamme. Oli liikuttavaa nähdä Keijo Korkka kirkollisissa menoissa mukana. Herran pyhä ehtoollinen meni sujuvasti käytävillä jakaen. Joku kyllä sanoi murtaen, että "mein kirkoss' männää ain polvillee' pöyvän ääree'". Ulkomaalaiset turistit ihmettelivät suomalaisten hurskautta kun lauantainakin kirkko täyttyi.

Tilanahtaus Karjalatalolla ei tullut yllätyksenä. Mitään emme juhlien ohjelmasta kuulleet muuta kuin eteishallissa seuraten papերista. Tuolitkin loppuivat. Ruokalasta ei voinut kiskoa ruokailijoitten alta viimeisiä istuimia. Muutama kerholaisemme jaksoi istua jo tuntia ennen salissa ja kuumaa todella oli. Sehän ei ollut järjestäjistä kiinni. Ruuasta valituksia kuului käytävillä. Meidän auto lähti jo klo 16.00. Kuinka hyviä esityksiä mahtoikaan vielä olla tulossa? Emme nähneet ensimmäistäkään esitystä. Kesäjuhliin sentään osallistuimme ja liput lunastimme. Se kai oli Teille tärkeintä, tulopuolen kertyminen. Saitte avustusta juhliin, olisi enemmän pitänyt näkyä palvelussa. Ilman juhlaväkeä juhlat ovat tarpeettomat. Meidän puheenjohtajamme oli kovasti pahoillaan koko touhusta. Jos lahtelaiset järjestävät juhlat seuraavaksi, ne ovat varmasti viihtyisämmät, lupasi Mari.

Lämpimät kiitokset hyvästä yrityksestä kuitenkin.

Lahden Seudun
Inkeri-seura ry:n sihteeri
Maria Lahti

Lahden Seudun Inkeri-seuran vieraita Tuomiokirkon edustalla.

Kuvat Maria Lahti

Levashovan joukkohauta- ja teloituspaikka

Monien inkerinsuomalaisten viimeinen leposija

Levashovassa 12.10.2002 muistotilaisuuden toimitti Inkerin kirkon piispa Aarre Kuukauppi ja häntä avusti kuvassa vasemmalla oleva Kolppanan seurakunnan kirkkoherra Arvo Soittu.

Levashovskaja pustos (Levashovan autio) sijaitsee noin 20 kilometriä Pietarista Viipuriin päin Levashovan rautatieaseman läheisyydessä ja jonkin matkan päässä Haapakankaan (Osinovaja roshtsha) asutuskeskuksesta. Lauta-aidan ympäröimä muutaman hehtaarin suuruinen suljettu alue alkoi kiinnostaa lähiseudun asukkaita 1980-luvulla. Näin paikan järkyttävä menneisyys vähitellen paljastui. Memorial-seuran etsintäryhmä löysi joukkohaudat vuonna 1989. Kansanvihollisina tuomittujen ja murhattujen henkilöiden omaiset alkoivat saada tietoja kauan sitten kadonneiden läheistensä salatusta ja epäoikeudenmukaisesta kohtalosta. Vuosina 1937 – 38 teloitettiin Levashovassa Stalinin ajan vainojen seurauksena lähes 40 000 henkilöä ja vuoteen 1954 mennessä teloitettuja oli noin 47 000. Heidän joukossaan on Inkerin kansan sivistyneistöä, kirkkovaltuustojen ja -neuvostojen jäseniä sekä inkerinsuomalaisia talonpoikia ja heidän perheensä jäseniä, kulakkeja ja kolhoosilaisia, miehiä ja naisia, myös kommunisteja, nuoria ja vanhoja, 19-vuotiaasta 80-vuotiaaseen. Useiden tuhansien inkerinsuomalaisten ja suomalaisten viimeinen leposija on Levashovassa. Petroskoilainen toimittaja ja tutkija Eila Lahti-Argutina kertoo myös Levashovaan haudatuista marttyyreista kirjassaan Olimme joukko vieras vaan, Venäjänsuomalaiset vainonuhrit Neuvostoliitossa 1930-luvun alusta 1950-luvun alkuun.

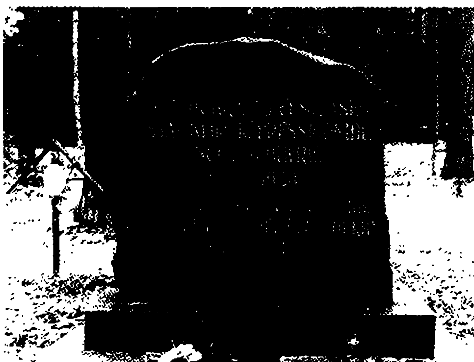
Maantien reunassa, joukkohauta-alueen sisäänkäynnin vastapäätä on uhreille omistettu massiivinen ja kookas yhteinen muistomerkki nimeltään Totalitarismin uhreja vaativa voima. Se kuvaa robottimaisen tappokoneen puristukseen joutunutta nääntynyttä ihmishahmoa, jolla ei ole mahdollisuutta selvitä rusentumiselta. Kun portista mennään joukkohauta-alueelle, oikealla puolella on talo, jonka yhdessä pienessä huoneessa on marttyyrien museo. Seinillä on teloitettujen henkilöiden valokuvia ja taulu, jossa kerrotaan uhrien lukumäärä. Siinä olevien tietojen mukaan 40 485 henkilöä tapettiin poliittisista syistä. Taulun yläreunassa on runoilija Anna Ahmatovan sanat: "Haluan, ettei yhtäkään heistä unohdettaisi."

Rauhallinen, tasainen kangasmaasto kuusineen, mäntyineen ja lehtipuineen peit-

tää alleen menneiden vainojen aiheuttaman kärsimyksen ja tuskan, mutta arkistot kertovat omaa karua kieltään yli 60 vuotta sitten tapahtuneista raakuuksista. Puiden lomassa kulkee polku, jonka varrelle on pystytetty muisto-merkkejä eri kansallisuuksia olevien uhrien muistoksi: muun muassa juutalaisille, norjalaisille, saksalaisille, ukrainalaisille ja virolaisille sekä ortodoksisen kirkon muistoristi. Siellä täällä on yksittäisiä ristejä ja muistolaattoja, joissa usein on venäläiseen tapaan vainajan valokuva. Sekä kuvia että muovisia kukkia ja kukkaseppeleitä on kiinnitetty myös puiden runkoihin. Metsikössä kulkiessa ei voi olla miettimättä vallanpitäjien toiminnan mielettömyyttä ja pienen ihmisen avuttomuutta sitä vastaan sekä sitä, onko ihmiskunta kaikkine tieteen saavutuksineen tullut yhtään paremmaksi, viisaammaksi, inhimillisemmäksi ja suvaitsevaisemmaksi kuin aikaisemmatkaan sukupolvet.

Ortodoksisen kirkon pystyttämä muistoristi (kuvattu 12.10.2002)

Muistokivi syyttömien virolaisuhrien muistoksi sijaitsee inkerinsuomalaisten ristin läheisyydessä.

Kelton kirkkoherra Aarre Kuukaupin ehdotuksesta inkerinsuomalaisten muistojumalanpalvelus Levashovassa on toimitettu vuosittain lähes kymmenen vuoden ajan. Tilaisuus on mieleenpainuva ja koskettava etenkin siksi, että osallistujien joukossa on vielä heitä, joiden joku lähisukulainen on haudattu tänne. Viime vuosina tilaisuus on ollut syksyllä. Kelton (Koltushi) seurakunta tilasi enkelin hahmoa muistuttavan ristin Oleg Novikovilta. Vuonna 1994 Kelton seurakunta ja Inkerin liitto yhdessä suomalaisten ystävien tuen avulla pystyttivät tämän väliaikaisen rautaristin. Siinä olevassa laatassa on Hesekielin kirjan ennustuksen sanat venäjäksi ja samoin suomeksi: "Näin sanoo Herra Jumala näille luille: Minä annan teihin hengen niin että te heräätte eloon."

Täällä ja muilla teloituspaikoilla viimeisen leposijansa saaneet inkerinsuomalaiset ja suomalaiset ansaitsevat oman muistomerkkinsä, jotta tieto heidän julmasta kohtalostaan ja tapahtuneista vääryyksistä välittyisi tuleville sukupolville.

Teksti ja kuvat Leena Mäkinen

PS Tänä vuonna muistotilaisuus pidetään klo13.00 alkaen lauantaina 20. syyskuuta. Tilaisuuden toimittaa Inkerin kirkon piispa, Kelton seurakunnan kirkkoherra Aarre Kuukauppi. Bussi Kelton kirkolta lähtee klo 11.30

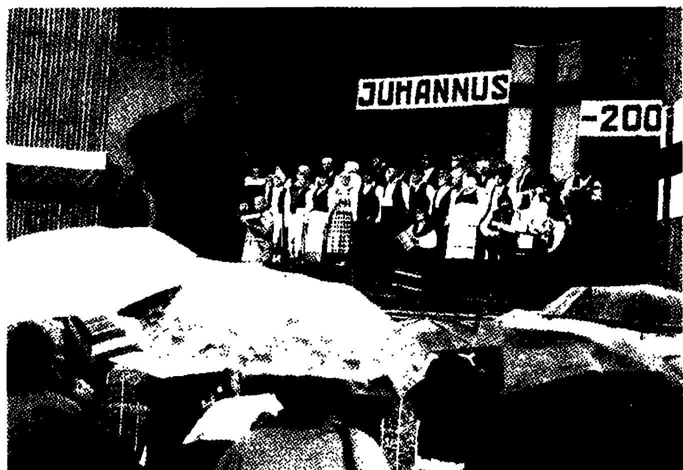
Muistotilaisuuteen liittyviä tietoja voi tiedustella Kelton seurakunnan toimistosta, puhelin: 990-7812 70 72 086, ma – to klo 9–16, su klo 12–13 (Moskovan aikaa).

Pietarin juhannusjuhlat sateessa

Pietarin juhannusaattona ei ollut mitään toivoa paremmasta ilmasta ja lauantaina 21. kesäkuuta Pietarissa oli sateista. Juhlapaikaksi oli kaupungin juhlavuonna valittu Pietarin Katariinan hovin puisto, joka on kaunis ja rauhallinen, siellä on valmiina näyttämö kaiuttimineen ja henkilöstöineen. Mutta ulkoilmatilaisuuksissa olemme riippuvaisia säästä. Kello 14.10 näyttämölle nousivat Pietarin inkerinsuomalaisten kuoro ja ohjelman vetäjät Olga Konkova ja Wladimir Kokko. Juhla avattiin Nouse Inkeri -laululla. Aleksanteri Kirjanen jakoi IL:n kunniakirjat. Tällä kertaa uhrautuvaisesta työstä inkerinsuomalaisten hyväksi sen ovat ansainneet Inkerituvan puheenjohtaja Slava Väisänen (Taaitsa), pastori Arvo Soittu (Kolppana), opettajat Mirjam Haimi (Seuloskoi) ja Alla Sadovnikova (Strelna), vanhusten palvelutalon johtaja Nina Nizova (Pietari), kirjailijat ja Kalevalan kääntäjät KSIL:n vpj. Eino Kiuru ja Armas Mišin (molemmat Petroskoi), RIL:n pj. Inkeri Peterson (Kungsbacka Ruotsi), Kirsti Käiväräinen (Tartto, Viro) sekä Suomi-seura ry (Helsinki , Suomi). Tervehdyspuheen lausuivat Inkeri Peterson ja Marja-Liisa Salminen Turusta. Ruotsin Inkeriliiton puheenjohtaja kertoi puheessaan tämän vuoden RIL:n järjestämistä kesäjuhlista ja myönsi liiton diplomit Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön johtajalle Lempi Laukkaselle (Keltto), juristi Jelena Tikalle (Pietari), opettaja Alla Sadovnikovalle (Strelna) ja puheenjohtaja Anna Kambarovalle (Novosibirskin alue).

Sateesta huolimatta konserttiohjelma oli kuten aina pitkä ja monipuolinen: toistamiseen esiintyi Pietarin kuoro (joht. Olga Konkova), kolme kertaa lavalle nousi Kaija-Veera Haapalainen, joka esitti loistavasti hengellisiä ja kansanlauluja sekä nykyisiä suomalaisia iskelmiä. Vierasyhtyeistä kiinnostavin oli inkeroinen Šoikulen laulud -folkloreryhmä. Konsertissa esiintyivät myös Inkere-yhtye Taaitsasta, Irina Kolo äitinsä ja poikansa kanssa Vantaalta, pietarilainen Irma Pennanen ja Aleksei Krjukov. Esiintymisten välillä kuorolaiset Olga Konkovan ja Tatjana Žukovan johdolla lämmittivät yleisöä opettamalla sille kansantanhuja. Tanssitauoista selvästi pidettiin ja lähes kaikki läsnä olleet lähtivät tanssimaan kun klo 17.00 pienehkö juhannuskokko sytytettiin. IL:n järjestämistä kesäjuhlista pienin (juhlaväkeä oli vain noin 150 henkeä) päättyi tanssiaisiin. Oliko se epäonnistunut? Ei missään tapauksessa! Yli sadan vuoden perinteestä kiinni pitäminen ei voi epäonnistua, juuri sillä kansan henki on elänyt.

Wladimir Kokko

Sade ei haitannut juhlijoita.
Kuva Viktor Užvijev ja Tatjana Bykova

Vuoden 1929 kutomakurssilaiset, Inkerin tyttöjen ryhmä. Eturivissä istumassa mustassa takissa Sanni Kössi. Toivottavasti joku vielä löytää tuttuja.

Lempi Kössi

KUTOJA

Äidille L. Helo

Tiedän, on siellä nyt kevät,
ja tulvivat purojen suut.
On päättyneet talviset toimet,
on tuvassa kangaspuut.

Taas juoksevat keväiset vedet...
Säde päivän käy akkunaan,
siitä siirtyvi kangaspuihin
ja katsovi kutojaan.

On kutoja tuttu se mulle,
ja katseensa armas tuo.
Usein mietteeni lentävät sinne,
sen kutojan vanhan luo.

Ja tiedän, ett' hänkin muistaa
poikaansa nuorempaa,
joka harvoin luonansa liikkuu
ja kotihin harvoin saa.

Tiedän, hän nytkin siellä,
kun heittävi sukkulaa
ja niisiä vakaana polkee,
taas kujalle katsahtaa:

"Jos rauhaton saapuvi sieltä
ja hellänä tervehtää:
– Tulin luoksesi jälleen, äiti,
on rauhaisa tupamme tää".

Mutta hiljaista rauhaa en kaipaa,
on rauhani rauhattomuus.
Minä tietäni kulkea tahdon,
on taistoa elämä uus.

En kaipaa, vaan äitiä muistan
ja koetan ymmärtää.
Monen äidin on niin kovin vaikee
nähdä poikansa määränpää.

En luoksensa jouda, mutt' tiedän:
siellä tulvivat jokien suut.
Siellä armas kutoja oottaa,
ja helskyvät kangaspuut.

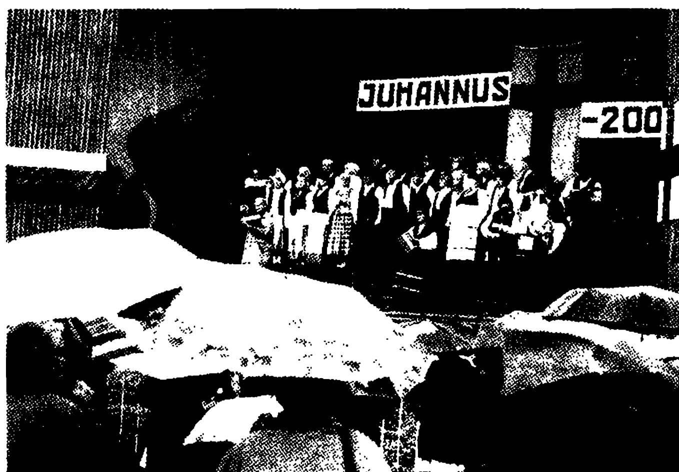
1928

Pietarin juhannusjuhlat sateessa

Pietarin juhannusaattona ei ollut mitään toivoa paremmasta ilmasta ja lauantaina 21. kesäkuuta Pietarissa oli sateista. Juhlapaikaksi oli kaupungin juhlavuonna valittu Pietarin Katariinan hovin puisto, joka on kaunis ja rauhallinen, siellä on valmiina näyttämö kaiuttimineen ja henkilöstöineen. Mutta ulkoilmatilaisuuksissa olemme riippuvaisia säästä. Kello 14.10 näyttämölle nousivat Pietarin inkerinsuomalaisten kuoro ja ohjelman vetäjät Olga Konkova ja Wladimir Kokko. Juhla avattiin Nouse Inkeri -laululla. Aleksanteri Kirjanen jakoi IL:n kunniakirjat. Tällä kertaa uhrautuvaisesta työstä inkerinsuomalaisten hyväksi sen ovat ansainneet Inkerituvan puheenjohtaja Slava Väisänen (Taaitsa), pastori Arvo Soittu (Kolppana), opettajat Mirjam Haimi (Seuloskoi) ja Alla Sadovnikova (Strelna), vanhusten palvelutalon johtaja Nina Nizova (Pietari), kirjailijat ja Kalevalan kääntäjät KSIL:n vpj. Eino Kiuru ja Armas Mišin (molemmat Petroskoi), RIL:n pj. Inkeri Peterson (Kungsbacka Ruotsi), Kirsti Käiväräinen (Tartto, Viro) sekä Suomi-seura ry (Helsinki, Suomi). Tervehdyspuheen lausuivat Inkeri Peterson ja Marja-Liisa Salminen Turusta. Ruotsin Inkeriliiton puheenjohtaja kertoi puheessaan tämän vuoden RIL:n järjestämistä kesäjuhlista ja myönsi liiton diplomit Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön johtajalle Lempi Laukkaselle (Keltto), juristi Jelena Tikalle (Pietari), opettaja Alla Sadovnikovalle (Strelna) ja puheenjohtaja Anna Kambarovalle (Novosibirskin alue).

Sateesta huolimatta konserttiohjelma oli kuten aina pitkä ja monipuolinen: toistamiseen esiintyi Pietarin kuoro (joht. Olga Konkova), kolme kertaa lavalle nousi Kaija-Veera Haapalainen, joka esitti loistavasti hengellisiä ja kansanlauluja sekä nykyisiä suomalaisia iskelmiä. Vierasyhtyeistä kiinnostavin oli inkeroinen Šoikulen laulud -folkloreryhmä. Konsertissa esiintyivät myös Inkere-yhtye Taaitsasta, Irina Kolo äitinsä ja poikansa kanssa Vantaalta, pietarilainen Irma Pennanen ja Aleksei Krjukov. Esiintymisten välillä kuorolaiset Olga Konkovan ja Tatjana Žukovan johdolla lämmittivät yleisöä opettamalla sille kansantanhuja. Tanssitauoista selvästi pidettiin ja lähes kaikki läsnä olleet lähtivät tanssimaan kun klo 17.00 pienehkö juhannuskokko sytytettiin. IL:n järjestämistä kesäjuhlista pienin (juhlaväkeä oli vain noin 150 henkeä) päättyi tanssiaisiin. Oliko se epäonnistunut? Ei missään tapauksessa! Yli sadan vuoden perinteestä kiinni pitäminen ei voi epäonnistua, juuri sillä kansan henki on elänyt.

Wladimir Kokko

Sade ei haitannut juhlijoita.
Kuva Viktor Užvijev ja Tatjana Bykova

UUTISIA INKERISTÄ

Kaksoiskansalaisuuslaki voimaan

Presidentti Tarja Halonen allekirjoitti 16. toukokuuta ulkosuomalaisparlamentin kauan lobbaaman kaksoiskansalaisuuslain ja 1. heinäkuuta se on astunut voimaan. Uusi laki mahdollistaa kotimaan kansalaisuuden säilyttämistä Suomen kansalaiselle hänen saadessaan toisen maan kansalaisuuden. Lain mukaan 31. toukokuuta 2008 mennessä niillä suomalaisilla, jotka ovat aikoinaan tahtomattaan menettäneet Suomen kansalaisuuden, on oikeus sen palauttamiseen ilmoituksella. Sama oikeus on heidän lapsillaan. Arvioinnin mukaan kaksoiskansalaisuuden lain perusteella Suomen kansalaisten lukumäärä voi kasvaa jopa 200 000:lla, pääosin Ruotsissa, Pohjois-Amerikassa ja Australiassa asuvien suomalaisten ansiosta. Suomen kansalaisten lapset (eivät kuitenkaan lastenlapset!) Venäjällä voivat myös hakea Suomen kansalaisuutta tämän lain mukaisesti. Inkerinsuomalaisia laki koskee vähän, paitsi niitä, jotka ovat jo 5 vuotta asuttuaan Suomessa saaneet uuden kotimaan kansalaisuuden tai hakevat sitä. Jälkimmäiset voivat periaatteessa säilyttää vanhan kotimaan kansalaisuuden, mikäli maan lainsäädäntö sallii sen.

Maidonkantaja sai patsaan

Patsaiden ja veistosten pystyttämisen juhlakuume Pietarissa jatkuu. On jo ihastuttu erään Vasilin patsaaseen Vasilinsaarella, sotamies Svejkiin (mikähän yhteys hänellä oli Pietariin?) ja jopa tuntemattoman quebecilaisen (!) runoilijan rintaveistokseen. 6. kesäkuuta Pietarin Ohtan kaupunginosassa paljastettiin ohtalaisen patsas. Venäläisen kansanrunoilijan Puškinin runoromaani *Jevgeni Oneginissa* on sen aikaista Pietaria kuvaava rivi: "tuo maitokannun ohtalainen..." Niin uuden naispatsaan pronssisissa käsissä on maitokannu ja rouvalla on kiire. Puškinin luomistyöstä kiinnostunut voi lukea Jevgeni Oneginin kommenteista, että ohtalaisiksi kutsuttiin suomalaisia maidonmyyjiä Ohtan seudulta (he olivat Nevanlinnan suomalaisten jälkeläisiä). Näin patsaan on ansainnut oikeastaan inkeriläinen maidonmyyjä, vaikkei siitä puhuttukaan avajaisseremoniassa.

On merkillistä, että aikoinaan Keltossakin omistettiin pronssimuistolaatta Katri Peltoselle, akateemikko Pavlovin "maitomuijalle". Olivathan nainen ja lehmä kadonneen Inkerin tukipylväitä.

Pietarin kuoro Virossa

Pietarin inkerinsuomalainen kuoro Olga Konkovan johtamana kävi 6. – 8. kesäkuuta Virossa esiintymässä. Matkaan lähti 36 laulajaa. Ensin ryhmämme pistäytyi Jõhvin suomalaisella talolla ja jatkoi sitten matkaansa Viron inkerinsuomalaisten XIII laulu- ja tanssijuhlaan Elvaan. Perjantai-ilta 6. kesäkuuta onnistui erinomaisesti. Ester Pruulin mukaan niin mukavaa ei ole ollut koskaan Viron inkerinsuomalaisten kesäjuhlien historiassa. Yhdessä paikallisten asukkaiden kanssa laulettiin ja pidettiin hauskaa, Pietarin ja Petroskoin kuorolaiset lauloivat vuoroon jne.

Lauantaina Pietarin kuoro kävi suomenkielisessä jumalanpalveluksessa, marssi juhlakulkueessa muiden rinnalla Elvan katuja pitkin ja esiintyi konsertissa muun 12 yhtyeen joukossa. Meikäläiset

huomasivat juhlien hyvän järjestelyn ja ihastuivat juhlapaikkaan järven rannalla. Sunnuntaina kuorolaiset ehtivät tutustua Tarttoon.

Luoteis-Venäjän ja Baltian maiden kansojen näyttely

Kun iso Inkeri-näyttely Kunstkamerassa oli päättynyt, niin 7. kesäkuuta Luoteis-Venäjän ja Baltian maiden eri kansoista kertova näyttely avattiin Venäjän kansantieteellisessä museossa Pietarissa. Projektipäällikkö Olga Fischmannin mukaan näyttelyn tavoitteena oli eri kansojen kulttuurisuhteiden ja niiden yhtenäisyyden laajalla Itämeren alueella esittäminen. Näyttelyssä esitettiin mm. arvokkaita inkerinsuomalaisten esineitä museon omista kokoelmista.

Turun päivät Pietarissa

Ensimmäisen ystävyyskaupungin senaikainen Leningrad sai tasan 50 vuotta sitten, ja se oli suomalainen Turku. Pietarin juhlavuonna turkulaiset järjestivät kaupungissamme kolmen päivän festivaalin, joka alkoi Turunkadulla 10. kesäkuuta. Saman päivän iltana Mariinski teatterissa Turun filharmoninen orkesteri soitti Sibeliuksen musiikkia. Illalla 11. kesäkuuta musiikkiyhtyeet Turun musiikkikoulusta esiintyivät Pyhän Marian kirkossa ja 12. kesäkuuta turkulainen Aurinkobaletti tanssi Baltiiski Talossa. Turun valtuuskuntaa johti kaupunginjohtaja Armas Lahoniitty.

Suomalainen Pietari -näyttely Pyhän Marian kirkossa

Lukuisten vieraiden läsnä ollessa Pyhän Marian kirkossa avattiin 11. kesäkuuta Suomalainen Pietari -näyttely, joka esitti paljon vanhoja valokuvia ja asiakirjoja suomalaisten historiasta Pietarin kaupungissa. Näyttelyn järjestäjänä oli Suomen Pietarin instituutti. Sen johtaja Jarmo Nironen esitteli samassa tilaisuudessa Suomalainen Pietari -kirjansa venäjännöstä. Tilaisuus kuului kaupungin 300-vuotisjuhlien ohjelmaan.

Suomalaiset dokumenttifilmit Pietarissa.

Pietarissa pidettiin 24. – 28. kesäkuuta ensimmäisen kerran Suomen dokumenttifilmifestivaali. Sen tunnuslauseena oli "Venäjä suomalaisten silmin", koska suurin osa 15 dokumentista kertoi Venäjästä. Festivaalin järjestäjinä olivat Mahorkka-klubi Turusta, Suomi–Venäjä-seura ja Suomen Pietarin instituutti.

Vanhusten palvelutalojen tarpeiden kartoitus

Inkerinmaalla vieraili kesäkuun lopussa Karjalan suomalaisten Inkeri-liiton puheenjohtaja Vadim Byrkland. Suomen sosiaali- ja terveysministeriön tilauksesta hän tekee suomalaisten varoin rakennettujen vanhusten palvelutalojen tarpeiden kartoitusta. Ministeriö on jo valmis jatkamaan laitosten tukea ensi vuonna, mutta tarvitsee tuoreimmat tiedot niiden tilanteesta. Vadim Byrkland on sosiaalialan ihmisiä, hän oli aikoinaan Karjalan tasavallan Punaisen Ristin puheenjohtajana.

Wladimir Kokko
Pietari,
30.06.2003

Toivo Rännäli – ihmemies

Pohjois-Inkerin Miikkulais-kylän kasvatti Toivo Rännäli kykeni jo 10-vuotiaana hankkimaan "arvonimen" kansanvihollinen, ja niin poika isänsä kera korjattiin v. 1931 kommunismin oppiin. Isä menehtyi vankisellissä ja poka sai opetusta Siperian korpisaloissa. Nyt ovat opinnot jo aikoja sitten päättyneet ja todistukset taskussa: ansioitunut taiteilija ja tämän alan kunnia-akateemikko, kirjallisuuden tohtori ja runoilija, taideteokset, jotka ovat kiertäneet näyttelyjä ympäri maailmaa, sekä kirjat, joista vainokauden aikana olisi mies lyhennetty pään pituudella.

Koska äidin (suomen) kielen opit jäivät 10-vuotiaalta pojalta varsin lyhyiksi, kirjat ovat ilmestyneet venäjän kielellä. Mainittakoon muutamia niistä: *Moi tšorni angel* (Minun musta enkelini), *Nezvanni gost* (Kutsumaton vieras), *Moi beli svet* (Minun vaellukseni). Sanalla *svet* venäjän kielessä on useampi merkitys. Se voi tarkoittaa valoa, mutta yhdistettynä sanaan *beli* (valkoinen) se voi tarkoittaa myös maailmaa ja elämän tärkeimpiä asioita, kuten syntymää. Tässä tapauksessa kirjan nimi tarkoitta kohtaloa tässä maailmassa. Näitä ja monia muita hänen teoksiaan on myytävänä Pasilan kirjakaupassa ja saatavana kai Pasilan kirjastosta. Toivotaan, että kirjoista ja runoista ilmestyy joskus myös käännöksiä suomen kielellä, mutta inkeriläisten nuorempi polvi ymmärtää venäjää ja voi lukea niitä alkuperäisinä.

Tarttukaa asiaan, ette varmasti pety. Saatte tietoa omien vanhempienne ja isovanhempienne vaelluksista, jotka olivat melko samankaltaisia. Korkeasta iästä huolimatta löytyy vielä ruista ranteissa. Siis menestystä vain.

Lähikyläläinen Tahvo Löyskä

Toivo Rännäliltä on ilmestynyt useampi kirja venäjän kielellä.

Toivo Rännälin akvarelli Pakkasaamu vuodelta 2001.

Terveisiä Lilja Kuivaselle

Lilja Kuivanen kertoi edellisen Inkeriläisten viestin numerossa toimittamastaan Inkerin vuotuisjuhlat ja ajantieto -kirjasta. Muutamat seikat kaipaavat mielestäni täsmennystä, jotta tekemisprosessista välittyisi oikea "perinnetieto".

Gennadi Leontjevin ansiokas kuvitus on suunniteltu yhteistyössä Inkerin kulttuuriseura ry:n kanssa, joka on myös sponsoroinut kirjan kuvituksen Alfred Kordelinin säätiön seuralle myöntämästä avustuksesta. Lähtökohtana oli, että vuodenaikojen kuvituksesta välittyy jollakin tavoin eri kuukausista Inkerissä käytössä olleet kansanomaiset nimet, esimerkkinä marraskuusta käytetty kuurankuu. Valitsimme Leontjevin kuvittajaksi, koska tiesimme hänen lyyrisen tyylinsä sopivan aihepiiriin erinomaisesti. Gennadin visualisoimasta keto-orvokista on painettu mm. postikortteja.

Boråsin Inkeri Kerhon vuonna 1997 julkaisema postikortti Inkerin kansalliskukka keto-orvokki.

Keto-orvokkia (Viola tricolor) ei suinkaan valittu Inkerin kansalliskukaksi Leontevin maalauksen perusteella, vaan valinta tapahtui Inkerin kulttuuriseuran aloitteesta. Olimme julistaneet Inkeriläisten viesti -lehdessä aiheesta kilpailun, jossa toivottiin ehdotuksia sopivaksi kansalliskukaksi. Niitä tulikin herbaarion täydeltä: päivänkakkara, ruiskukka, kielo, pihasireeni yms. Keto-orvokkia ehdotettiin Virosta tulleessa kirjeessä. Ehdotusta perusteltiin mm. sillä, että keto-orvokki on kasvupaikkansa suhteen vaatimaton ja sen väriskaala muistuttaa Inkerin lipun värejä. Inkerin kulttuuriseuran hallitus ihastui ehdotukseen. Kansalliskukan lanseeraamiseksi Boråsin Inkeri-kerho painotutti orvokkikortteja Gennadilta tilatun maalauksen perusteella.

Kuivanen esittää myös huolensa nykyisen inkeriläisen kansanperinteen muistinpalautuksen katkonaisuudesta henkilöhistorioihin verrattuina. Hänen mukaansa kansanperinnettä muistellaan lähinnä vain kesäjuhlien laulu- ja tanssiohjelmistossa. Valitettavaa on, että Kuivaselta on jäänyt havaitsematta aikaisempaan verrattuna Inkerin kansanperinteeseen liittyvä runsas julkaisujen määrä viime vuosina. Vanhimmasta päästä mainittakoon Anneli Asplundin toimittama Kansanlauluja Inkerinmaalta (SKS 1990) ja röntyskälauluista tehty levy "Röntyskä songs" (Mipu Music 1993). Tuoreempia tapauksia ovat Ella Ojalan mainio kokoelma "Sananlaskuja, tarinoita ja mielleyhtymiä (Tampereen museon julkaisuja 37, 2000) ja Aira Kurosen kokoama "Inkerin keittiö" (SKS 2002) ja Aili Nenolan toimittama "Inkerin itkuvirret" (SKS 2002). Ei sovi unohtaa Inkerin kulttuuriseuran vuonna 2001 julkaisemaa Inkerin satulipasta, johon on kerätty kokoelma inkeriläisiä satuja ja loruja. Mainittakoon, että Suomen kuvalehti valitsi kirjan 50 parhaan vuonna 2001 ilmestyneen lastenkirjan joukkoon. Paljon siis on tehty perinteen tallentamisen ja elvyttämisen eteen, vaikka paljon odottaa vielä tekijöitänsä.

Helena Miettinen
Puheenjohtaja
Inkerin kulttuuriseura ry

IN MEMORIAM

Juho Häkkinen
s.2.4.1912 Kupanitsa
k.25.4.2003 Borås

Inkerinsuomalaisen Juho Häkkisen pitkä ja työntäyteinen elämä päättyi pääsiäisviikolla Boråsissa. Hän itse kuvasi elämänvaiheitaan mielellään sanoilla "Pitkä opintomatka", jolla hänen kohtaamansa ihmiset olivat hänen "matkatovereitaan". Vaikka monenlaiset vaivat olivat heikentäneet hänen voimiaan ja liikuntakyky huononi, hän sai lähteä kotipuutarhansa askareitten ääreltä. Koska hän tiesi, että kohta on lähtö edessä, hän vielä "kävi istuttamassa omenapuun".

Kupanitsassa syntyneen Juho Häkkisen elämänvaiheet ovat karuudessaan sekä järkyttäneet että ihastuttaneet monien mieltä. Hän syntyi juuri ennen ensimmäisen maailmansodan alkua. Jo kaksivuotiaana hän halvaantui ja hänessä näkyivät "kaikki kuoleman merkit". Mutta Juhon päivät olivat vasta alussa. Edessä oli vielä taivallettavana lähes vuosisadan pituinen matka.

Nuoren pojan hengellinen murros, Neuvostoliiton uuden talousjärjestelmän epäoikeudenmukaisuudet sekä Inkerin heimon tuhoamisyritykset muovasivat hänestä sitkeän ja rohkean ihmisen. Talvisodan aikana hän palveli muun muassa Terijoella ns. Kuusisen armeijassa. Hänen tehtäväkseen oli annettu nostaa punainen lippu senaatin talon lippusalkoon, jahka Helsinki oli ensin vallattu. Jatkosodassa hän oli puna-armeijan joukoissa. Saksalaisten vankileirien epäinhimillisten koettelemusten jälkeen hänet lähetettiin sotavankina Suomeen, jossa hänet sodan jälkeen poliittisista syistä vangittiin. Hänet karkotettiin Neuvostoliittoon, josta hän pakeni ensin jalkapatikassa länteen ja sitten 1940-luvun lopulla hän saapui perheineen Grythyttaniin Ruotsiin, johon sisäinen ääni hänet ohjasi.

Parempien työolosuhteitten takia perhe muutti 1950-luvun alkupuolella Boråsiin. Muutto oli myös paluuta heimoveljien ja -sisarten pariin. Kaupungissa toimi nimittäin jo tällöin aktiivinen inkerinsuomalainen seurakuntapiiri. Päivät kuluivat joko metsätöissä tai Väfveri-yrityksen palveluksessa, illat ja viikonloput taas oman kodin rakennuksella Nikolaivägenillä tai Boråsin seurakuntapiirissä, josta hän myös oppi kantamaan vastuuta. Soitto- ja laulutaitoisena Häkkisen sydäntä lähellä oli erityisesti hengellinen musiikki, mutta myöskin lähetystyö oli hänelle rakas. Hän oli myös hyvä maallikkopuhuja. Tuskin hän meni koskaan illalla nukkumaan tai aloitti päivän työt pysähtymättä hetkeksi Raamatun ja Lutherin kirjojen ääreen. Näistä kirjoista tuli hänen hengellisen elämänsä rakkaat kasvattajat. Kun hän ei saanut vaivoiltaan öisin nukutuksi, hän tutki Lutherin saarnakirjoja. Hän sanoikin kerran: "Sinä et tiedäkään, kuinka monta ihanaa yönhetkeä olen saanut viettää näiden kirjojen ääressä."

Jo 1950-luvulla hän kirjoitti muistiin halvalle ruskeahkolle käärepaperille kosmoskynällä elämänsä vaiheita. Kosmoskynän väri levisi sen ajan kosteissa säilytyspaikoissa eikä teksti enää ollut luettavissa. 1980-luvulla hän kertoi samat vaiheet kymmenelle kasetille. Niinpä Juho Häkkinen tuli tunnetuksi, silloin jo patriarkkaikäisenä, laajemmaltikin Suomessa, Ruotsissa, Inkerissä, Kaliforniassa ja Kanadassa muistelmiensa ansiosta. "*Siihen maahan jonka minä sinulle osoitan*" on Juhon riipaiseva kuvaus ihmisen perustarpeesta pysyä hengissä ja säilyttää oikeutensa ulkonaiseen ja sisäiseen vapauteen. Vielä viimeisiin päiviinsä

asti hän sai olla sielunhoitajana monille lukijoille, jotka ottivat häneen yhteyttä kirjeitse ja puhelimitse tai vierailivat hänen kodissaan.

Myöhemmin Juho Häkkinen julkaisi vielä muistelmiensa II osan, sekä kirjoitti ansiokkaan historiikin *"Inkeriläisten hengellisen elämän historiaa Boråsissa vuodesta 1944 eteenpäin"*.

Juhon arkun äärellä ruumiinsiunauksen toimittanut pastori Väinö Liimatainen sanoi muun muassa:

"Te kukin tunsitte Juhon omalla tavallanne. Minä sain tuntea häntä vain vähän aikaa. Jo ennen Boråsiin muuttoani tutustuin Juhoon hänen kirjansa välityksellä. Eräs suomalainen sotaveteraani Sundsvallista antoi minulle tämän kirjan, jonka sitten aivan ahmien luin. Tämä kirja on ollut minulle ja monelle muulle suureksi siunaukseksi. Erikoisesti jäivät mieleeni kauheat vankileirikokemukset ja niihin liittyvänä elämän, kuoleman ja iankaikkisuuden läheisyys. Siellä Juho sai lohduttaa omantunnon hädässä olevaa, kuolevaa vankitoveriaan sanomalla: "Olethan kastettu!" Jo tämä sana sai uskon syntymään vankitoverin sydämessä. Varmaan Juhokin on turvautunut viimeisenä hetkenään tähän samaan armoon."

Kevään aurinkoisimpana päivänä Juho Häkkisen tomumaja kätkettiin Boråsin arkkitehtonisesti kauniiseen hautausmaahan. Häntä jäivät kaipaamaan lapset, lastenlapset ja lastenlastenlapset sekä laaja ja kiitollinen ystävien joukko.

Terttu Pihlajamaa

Rakas puoliso isä, pappa

Sulo Juhana Niukkanen

s. 17.03.1926 Hietamäki Inkeri
k. 12.06.2003 Vaasa

Kiittäen ja kaivaten

Elvi
Tarja ja Ilkka
Sami ja Jasmin
Maarit ja Kai
sisaret perheineen
muut sukulaiset ja ystävät

Sammui loiste silmien valon,
taukosi sykintä sydämen jalon,
herposi käsi auttava, antava
rakkaus kaikkien kuormia kantava.
Päivän paiste muistollesi

Lukijain kynästä

TUSKAN TIE

Aimo Niemelä

Tuska polttaa rinnassain
ja ikävä mua painaa.
Jeesus, kulje vierelläin
ja anna mulle voimaa.

Ethän voi mua hylätä
ethän mua heitä.
Minä, kurja maailmassa
kuljen tuskan teitä.

Miksen minä rauhaa saa,
kun pyydän sitä sulta?
Miksi mua puristaa
kuin sydämess' ois tulta.

Valo saattaa pilkahtaa
viell' joskus pilven alta.
Kun olen kanssa Jeesuksen
se tuntuu ihanalta.

Oitti

Etsin Venäjälle muuttanutta sukulaista + jälkikasvua

Suomen sukututkimusseuran lehdestä sain äskettäin tietää, että Suomesta Venäjälle muuttaneita voi etsiä Pietarin suomalaisen Pyhän Marian seurakunnan mikrofilmeiltä. Käynti Joensuun maakunta-arkistossa ei ollut turha. Mikrofilmiltä löytyi isoisäni veljen muutto Pietariin, avioituminen ja hieman tietoja vaimosta.

Isoisäni veli **Juho Kustaa Nieminen syntyi 2.12.1884** Kalvolassa. Helsingissä hän asui vuosina 1907 – 1913. Sitten hän muutti Pietariin ja liittyi Pyhän Marian seurakuntaan 14.9.1915. Samana vuonna hän pyysi avioliittolupaa Helsingin Johanneksen seurakunnasta. Lokakuussa 1915 hän avioitui Pietarissa **Katarina Kihlbergin os. Soitun** kanssa. Katarina mainitaan leskivaimoksi ja muuttaessaan Spankko-Kolppanasta Pyhän Marian seurakuntaan 20.10.1915 mukana oli kaksi lasta: Amalia ja Alexander. Katarinan ikä oli 32 vuotta. Niin Juho Kustaan kuin Katarinankin ilmoitetaan syntyperältään olleen suomalaisia.

Isovanhempieni papereista löytyy kirjerepaleita, joita serkkuni kopioi minulle. Kirjeiden perusteella perhe on vallankumouksen aikoihin asunut Ukrainassa. Juho Kustaa kertoo tavaroiden tuhoutuneen pommituksissa. Eräs kirje on päivätty 7.7.1923 Hatsinassa ja siinä kerrotaan perheen pojan Suuran (Alexander?) täyttävän huomenna 4 kuukautta eli Suura olisi syntynyt 8.3.1923. Tyttären pitäisi olla vanhempi. Kirjeessä todetaan lapsia olevan riittävästi ja kumpaakin sukupuolta. Perhe on osallistunut heinäkuussa 1923 Kelton (?) suuriin laulu- ja soittojuhliin. Kirjeiden saapumisaikoihin isovanhempani asuivat Hausjärvellä, Hämeessä. Venäjälle oli lähetetty perhekuvia. Muistelen setäni kertoneen, että isoisä olisi käynyt Venäjällä etsimässä veljeään.

Kirjoitan tosiaan siinä toivossa, että lehtenne kautta onnistuisin löytämään tietoja Juho Kustaa Niemisestä ja mahdollisista jälkeläisistä. Voiko yksityinen ihminen pyytää Pietarin arkistosta tietoja tai mennä itse tutkimaan? Jonkin verran venäjää olen lukenut. Käsinkirjoitettua tekstiä ei ole aina helppo lukea. Ovatko Pietarin seurakunnat pitäneet myös inkeriläisiä suomalaissyntyisinä? Pystyykö Suomesta käsin mitenkään jatkamaan isosedän jäljittämistä?

Ystävällisin terveisin
Aila Majuri

Apuraha

Inkeriläisten sivistyssäätiö julistaa haettavaksi 1 400 € suuruisen apurahan Inkerin kulttuurin tutkimukseen ja edistämiseen. Summa voidaan jakaa yhtenä tai useampana apurahana.

Hakemukset ja tiedustelut osoitetaan sivistyssäätiön hallituksen puheenjohtajalle Toivo Makaralle, Vellamonkatu 27, 08100 LOHJA.

Hakuaika päättyy 9.lokakuuta 2003.

Inkeriläisten sivistyssäätiön hallitus

Tapahtumakalenteri

Helsingin seudun Inkeri-seura
Käpyläkuja 1

28.09 – syyskokous
26.10. – lokakuun tilaisuus
30.11. – Pikkujoulu
Kaikki tilaisuudet alkavat klo 14.00.
Kyselyt Viktor Hyyröseltä
puh. 050 301 9140

Suomen Inkeri-liitto ry
Käpyläkuja 1

Sääntömääräinen syyskokous pidetään marraskuun 23. päivänä 2003 klo 14.00 Inkerikodissa, *Käpyläkuja 1, 00610 Helsinki*
Kokouksessa käsitellään säännöissä syyskokoukselle määrätyt asiat.

Seukot Inkerikodissa syksyllä 2003

Kokoonnumme Karjalatalolla torstaina 16.10. ja 13.11. klo 13.
Tervetuloa!
Tiedustelut: Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Inkerikuoro

Inkerinkuoron harjoituspäivä on muuttunut.
Inkerikuoron harjoitukset pidetään ***torstaisin*** klo 16.45 – 18.30 Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen.
Tervetuloa!

Inkerin päivän taphtuma 5.10.

Tervetuloa viettämään Inkerin päivää sunnuntaina 5.10. klo 15 alkaen Inkerikeskukseen. Tilaisuudessa valtiotieteiden tohtori Merja Reijonen kertoo väitöskirjastaan, joka käsittelee paluumuuttajien sopeutumista ensimmäisen maahanmuuttovuoden kuluessa. Lisäksi on luvassa musiikkiesityksiä. Kahvitarjoilu.
Tilaisuuden järjestää Inkerin kulttuuriseura ry.

Turun seudun Inkeri-seura ry

Besseda-hetket jatkuvat Palvelupisteessä Irma Kapasen vetämänä joka kuukauden 1. ja 3. perjantai kello 13. Tervetuloa viettämään teehetkeä vapaan keskustelun merkeissä.
05.10. – syyskokous ja Mikkelinpäivän juhla
01.11. – Pyhäinpäivän kunniakäynti Inkeriläisten muistomerkillä ***klo 12*** ja sen jälkeen kahvi- ja ohjelmatilaisuus Varissuon kirkolla
26.12. – joulujuhla
Tilaisuudet pidetään Kupittaan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4 alkaen kello 14.
Poikkeuksena on Pyhäinpäivän tilaisuus kuten yllä lukee.

Lahden Seudun Inkeri-seura ry

13.10 klo 18 – 20 – Syyskokous
10.11 klo 18 – 20
Joulukuussa Kirkkomatka. *(Jäsenkirjat ennen matkaa)*
Tiedustelut: Maria Lahti
puh. 03-7340435

Frimärksserie

Nouse Inkeri, grammofonskiva

Lauri Santtu, **grammofonskiva**

Karta, von Köppen

Vykort, Haparanda, tackplatta

Vykort, Örebro, minnessten

Vykort, Flicka i Tuutaridräkt

Kavajnål, vapen

Gratulationskort, stort

Gratulationskort, litet

Tuuli: **Inkeriläisten vaellus**

Isien usko, muistojulkaisu

Kemppi: **Fenno-Ingrian lauluja**

Hammarström: **Ingermanländarna som flydde till Sverige**

Lilja – flyktingflickan från Ingermanland

Himiläinen: **Främmande fosterland**

Hiiva: **Förvisningen**

Ojala: **Suomi näkyy**

Ojala: **Pitkä kotimatka**

Kuortti: **Kirkossa, keskitysleirillä**

Kuortti: **Veljeni sotavangit**

Miettinen: **Inkeriläiset maaton kansa**

Sihvo: **Inkerinmaalla**

Kolomainen: **Inkerin toisinajattelijat**

Survo: **Neljäs tuuli**

Ronkonen: **Laps Inkerin**	**100 kr**
Nevalainen: **Inkeriläinen siirtoväki**	**100 kr**
Mesiäinen: **Maria Kajavan pitkä taival**	**110 kr**
Virtaranta: **Inkeriläisiä sananlaskuja**	**70 kr**
Mooses Putron elämäkerta	**30 kr**
Iho: **Hietajyvä**	**40 kr**
Alexander Störgren: **Mutkainen tie vapauteen**	**150 kr**
Adressi	**40 kr**
Kavajnål Ingermanlands flagga	**20 kr**
Metiäinen: **Inkerin ev.lut. kirkon 350 v.**	**50 kr**
Tarra, Inkerin lippu	**5 kr**
Randefelt: **Inkeri, Tiekartta**	**100 kr**
Randefelt: **Keski-Inkeri, Kartta**	**100 kr**
Inkerin ristiviiri	**225 kr**
Huovinen **(red.) Ingermanland**	**100 kr**
Kuusi: **Maria Luukan laulut**	**40 kr**
Sverigeingermanländarnas historia	**250 kr**
Savolainen: **En svensk i partisankriget**	**150 kr**
Savolainen: **Suomalainen sissisodassa**	**150 kr**
Häkkinen: **Bort till det land**	**150 kr**

Kirjatilaukset ottaa vastaan:
Viktor Aitman
Linbanev. 6
43833 LANDVETTER
puh. ja fax 031-916 602
maksut RIL:n postisiirtotilille 173888-9

inkeriläisten VIESTI

8/2003

Villa Inkeri – 10 vuotta

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796 ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo.
Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2002
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter,
ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎ 0405783894
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎ 0415191250
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki, puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry,
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 7 H, 02130 Espoo

Toivo Flink

Ikuinen ja aito

**Niin moni aate
valtaa maailmaa
ja tahtoo muuttaa
henkisen ja maisen.
Ei yksi muutu –
tarve rakastaa:
on siinä sisin
kaiken olevaisen.**

**Kun kuulen voiton
vasken kuminaa,
kun näen juhlan
kullan kimallusta,
ja arkea
en osaa rakastaa,
ei yöni näe
aamun sarastusta.**

**Jos pulasta
voin jonkun pelastaa
kun osallistun
kansankeräyksiin,
ja läheistä
en jaksa rakastaa
niin olen
joukon keskelläkin
yksin.**

**Ei epäile,
ei katso parastaan,
ei teeskentele –
ikuinen ja aito
on luonnollinen
tarve rakastaa
niin oikea
kuin on vain
äidinmaito.**

**Sen mukana
saa kukin aikanaan
myös onnen antaa
vaikka vähästäkin
ja iloita
ja antaa uudestaan
ja painaa mieleen
minkä kerran näki.**

2002

Työllä kasvatetaan satoa

Elokuu on sadonkorjuun aika. Lämpimän ja tuottoisan kesän jälkeen kypsyy vilja ja sato on hyvä, jos vaan auringon lisäksi vettäkin on ollut riittävästi. Kaikessa tarvitaan kohtuutta.

Näin voi ajatella kuvaannollisestikin. Myös monien kesien tuotosta ja vuosien työstä kasvaa tulosta, satoa, josta on hyötyä ihmisille. Joskus se on teko, jonka ihmiset kokevat ja heille on iloa ja hyötyä siitä, mutta sitä ei voi nähdä eikä käsin kosketella. Tekojen suuruutta on vaikea mitata, kun ei ole keksitty mitään yhteistä mittanauhaa, joka yhtä lailla soveltuisi kaikkiin tekoihin. Joskus tämä mittanauha on katsojan silmässä tai sitä tarkemminkin sanottuna hänen sydämessään. Toisista jotkut tulokset näyttävät arkisilta rutiinitehtäviltä, joita suoritetaan noin vaan käden käänteessä, toisilta taas samat asiat voivat näyttää saavutukselta, johon on pyritty vuosien ajan.

Niin on ja tulee jatkossakin olemaan, koska kaikki me, katsojat, näkijät, seuraajat, olemme erilaisia. Me olemme tottuneet arvioimaan, eikä siinä ole mitään moitteellista, kun emme ole sivusta katsojia. Tärkeätä on tarttua tehtävään. Koko maailmakin näyttää erilaiselta, kun katsot sitä sisältä, etkä sivusta.

Nämä säännöt pätevät monessakin asiassa, mutta varsinkin silloin kun kyseessä on vapaaehtoistyön tekeminen. Tätä pyyteetöntä työtä tehdään ainoastaan omasta vapaasta tahdostaan palkkanaan vain kiitokset. Elämä säilyttää nämä teot, kasvatetun sadon, joskus vain kauniina muistona, mutta joskus taas ihan käsin kosketeltavana ja käytettävänä esineenä.

Kikkerin palvelutalo Inkerin vanhuksille, jonka komeasta päärakennuksesta on kuva lehtemme kannessa otti alkunsa pelkästä kauniista ajatuksesta auttaa pulassa olevia vanhoja ihmisiä Inkerinmaalla, antaa heille mahdollisuus viettää vanhuutensa päivät hyvissä oloissa jossa he voisivat kaiken muun lisäksi vapaasti puhua omaa äidinkieltään suomea. Suomesta löytyi joukko tämän ajatuksen innostamia ihmisiä ja kymmenen vuotta sitten perustettiin yhdistys Villa Inkeri ry, jolle kotipaikkana on ollut Riihimäki. Ajatuksen tähän toimintaan vanhusten hyväksi viritti senaikainen Kupanitsan seurakunnan pastori Arvo Survo, ja hylätyn vanhan paronintalon rauniotkin saatiin käyttöön. Hyvin pienestä alkoi kaikki, mutta yhteisvoimin ja talkootyöllä saatiin aikaan paljon. Yhdistyksen puheenjohtajaksi tuli riihimäkeläinen Raija Juvonen ja jäseniä saatiin ympäri Suomea. Talkootyöläisiä tarvittiin moneen lähtöön. Uskollisesti ovat olleet mukana vuosia hallituksen jäsenet: Kikkerin matkojen järjestäjänä Anneli Pihanen ja yhdistyksen sihteeri Seija Lamberg, ruoanlaittajina Aili Eskola, Martta Sokka ja Vuokko Porri. Matkan varrella on ollut monia, jotka uhrasivat omaa aikaa ja voimia yhteisen asian hyväksi. Yhdistys teki niin vakuuttavan vaikutuksen, että sai Raha-automaattiyhdistykseltä avustuksia projekteihin ainoana Suomen ulkopuolella toimivana järjestönä. Ja nyt kymmenen vuoden satona tänä syksynä on Kikkerissä palvelutalon yhteyteen noussut kaksi uutta rivitaloa vanhuksille. Se on jo saavutus ja hyvä esimerkki meille kaikille.

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Villa Inkeri – 10 vuotta Inkerinmaalla

Vapaaehtoistyötä tekevä kansalaisjärjestö Villa Inkeri ry on perustettu v. 1993. Kymmenen vuoden taipaleella sen vaihtumattoman puheenjohtajan Raija Juvosen johdolla se on saanut paljon aikaan. Raha-automaattiyhdistyksen tuella Inkerinmaalle Kikkerin kylään on noussut palvelutalo ja kaksi rivitaloa. Juhlavuoden kunniaksi pidetyssä seminaarissa kuultiin tohtori *Toivo FLINKIN* kirjoittamat tervehdyssanat, joista julkaisemme otteita alempana.

Lehtemme toisella sivulla julkaisema T. Flinkin runo luettiin esitelmän päätteeksi.

RAY:n edustaja Hilppa Tervonen ja talojen rakennusjohtaja Taisto Matikainen uuden rivitalon pihalla.

Meillä on tänään aihetta iloon aivan kuin virvoittava sade olisi tuonut uutta eloa tähän kolkkaan Inkerinmaalla. Tänä vuonna tulee kuluneeksi kymmenen vuotta siitä, kun Suomessa perustettu Villa Inkeri ry on lähtenyt jakamaan Inkerinmaalle sitä ainaista hyvää, jonka tarpeessa monet inkerinsuomalaiset vanhukset ovat olleet jäätyään kahden korkean ikänsä, raskaalla työllä uuvuttaman ruumiin ja yksinäisyytensä kanssa. Pahaa tekee ajatella usean kohtaloa. On kuitenkin hyvä mieli tietää, että moni vanhus täällä Kikkerissä ja sen lähiympäristössä on saanut tämän kymmenen vuoden aikana tuiki tarpeellista apua Villa Inkerin kautta. Inkeriläisvanhukset ovat täällä tavanneet vain osan Villa Inkerin väestä. On hyvä muistaa, että heidän työnsä onnistuminen on vaikuttanut myös lukuisia muita yksityishenkilöitä ja yhteisöjä, yrityksiä ja viranomaisia, Suomessa ja Venäjällä. Kaikki he ovat omalta osaltaan, omalla tavallaan kantaneet kortensa Villa Inkerin ajaman asian edistämiseen. Näin on ohuista säikeistä nivoutunut ja vahvistunut elintärkeä hyvyyden ja uskon lanka, elämänlanka.

Villa Inkerin uuden rivitalon ensimmäistä asukasta haastattelemassa hänen udessa kodissaan paikallisen TV:n toimittaja.

Villa Inkerin aikaansaamat saavutukset ovat kaikessa vaatimattomuudessaan

mittavat. Väitetään, että kaikki tässä maailmassa on suhteellista. Elämästä löytyy kuitenkin pysyviä arvoja, jotka ovat toimineet kaikkina aikoina, kaikissa hallintomalleissa. Niille ei löydy tarkkoja mittareita, mutta ne ovat säilyttäneet arvonsa. Yksi tällaisista arvoista on kyky kokea toisen ihmisen kipu ja hätä ja kyky saada itsensä liikkeelle lievittämään niitä. Tällaisten jalojen mielen liikkeiden tuloksia olemme tässä tänään juhlistamassa. Kuin tuhkasta nousi tänne Paronintalona tunnettu palvelukoti elokuussa 1994. Siitä tuli pohja, perusta yhdistyksen muulle toiminnalle, jota on inkeriläisvanhusten kotipalvelu, avustustoiminta, vanhusten kotimökkien korjaaminen ja tänään rivitalokotien siunaaminen käyttöön.

Tämän laajan toiminnan onnistumiseksi on tarvittu rahaa. Sen hankkimiseksi on puolestaan tarvittu satojen ihmisten hyvää tahtoa. Tuloksena on syntynyt jotain mitä ei rahassa voidakaan mitata. Se on yksinkertaisesti lähimmäisten rakkautta.

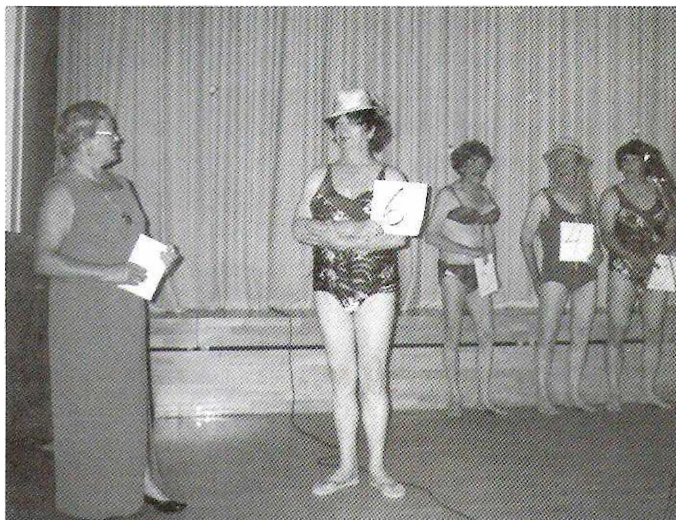
Totuus on konkreettista. Tätä ajatusmallia soveltaen tarkoitan lähinnä, että jokainen tässä kymmenen vuotta kestäneessä työrupeamassa tulisi kiitollisuuden ja kunnioituksen nimissä mainita tänään nimeltä. Tämä olisi tärkeää sen vuoksi, että myös hyvä ansaitsee palkintonsa vaikka muistamisen muodossa. Ja se on paljon, se on oikeastaan ainoa tapa, jolla voidaan pyyteettömyydestä palkita. Tekisin tämän tässä omasta puolestani, jos pystyisin. Teen sen liittämällä kiitokseni kansalliseen muistiimme.

Vaikkei tätä tässä vielä tiedosteta, uskon, että tullaan vuosikymmenien kuluttua muistamaan Villa Inkerin aloitteet ja aikaansaannokset kiitollisuudella. Siihen tullaan liittämään samanlaista arvolatausta, jonka ovat ansainneet mielissämme Kolppanan seminaarin perustaneet Inkerinmaalla toimineet suomalaiset papit, seminaarista valmistuneet opettajat ja Pietarin suomalaisten lehtien julkaisijat ja kirjoittajat. Hekin olivat aikanaan aloittamassa jotain uutta. Heidän merkityksensä näen siinä, että he yhdessä ja yksitellen ovat muokanneet ja kohottaneet inkerinsuomalaisten kansallista identiteettiä ja erityisesti sen henkistä puolta, itsetuntoamme. Joukossa on ollut suomalaisia rajojen molemmilta puolin, kuten nytkin. Toiminnallaan he ovat vahvistaneet Inkerin ja Suomen välisiä henkisiä siteitä. Tämän asian jatkajina me nyt toimimme ja teoillamme varmistamme puolestamme näiden henkisten siteiden jatkuvuuden ja toimivuuden. Tällaiseen työhön kaivataan aina nuoria. On ollut ilahduttavaa huomata, että palvelutalon toiminnan onnistumista on ollut takaamassa myös Vantaan, Hämeenlinnan ja Lappeenrannan terveydenhoitoalan oppilaitosten oppilaita. Sydämelliset kiitokset teille kaikille.

Pietarilainen Inkeri-kuoro toi tervehdyksen Villa Inkerin kymmenvuotisseminaariin.

Kenelle kuuluvat ruusut ja kiitokset?

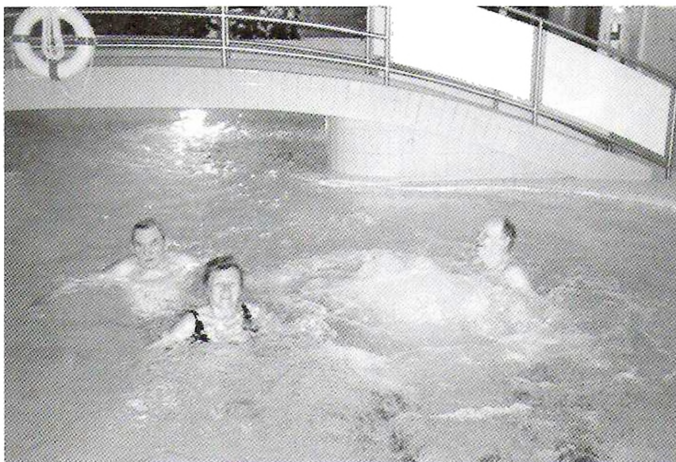

Missikilpailu hauskutti kerääntyneitä, mutta itse "missit" suhtautuivat kilpailuun tosissaan.

Jo useampana vuonna noin puolella sadalla vuosittain ja tänä vuonna jo kahdesti on paluumuuttajaeläkeläisillä ollut mahdollisuus viettää vajaa viikko ihanassa ja mainetta niittäneessä Lehmirannan lomakeskuksessa, joka ei jätä kävijöitään kylmiksi. Väsyneille ja kovaksikeitetyille vanhuksille (kuten minulle 84-vuotiaalle sääriproteesia ja pyörätuolia käyttävälle) Lehmirannan lomakeskuksessa vietetyt päivät lienevät palsamia. Ja vaikka eivät ne "ihanteellisen sosialismin" arpia poista, niin elämän energiaa lataavat ja ilon siemeniä kylvävät nimenomaan yksinäisille alakuloisille vanhuksille.

Kaikki on tässä laitoksessa rakennettu ja järjestetty viimeisen päälle eläkeläisten viihtyvyyttä ja kunnon kohentamista silmällä pitäen, ettei NL:ssa tavallinen ihminen vastaavanlaista nähnyt puhumattakaan kokemisesta. Henkilökunta on ammattitaitoinen ja ystävällinen. On mahdollisuus kohentaa kuntoa pyöräilemällä, soutamalla tai sauvakävelyllä, uima- ja porealtaassa, kunto- ja jumppasalissa, saunoissa ym.

Yhdessä suomalaisten eläkeläisten kanssa vietetty aika monipuolisine viihde- ja ajanvietto-ohjelmineen oli niin vauhdikasta, että surut pysyivät nurkassa. Oli hartaustilaisuuksia, yhteislauluja ja tanssiaisia. Missikilpailuissa Lehmirannan missiä vuosimallia 2003 leivottiin uroksista. Vihkimistilaisuudessa Suomen poika vei alttarille virolaistytön ja sekä sulhanen että morsian olivat myös miehiä. Huumori poikii ilonmurusia, jokainen ilo on voitto ja pienikin voitto on silti voitto. Kotiinpaluumatka oli iloi-

...saunan löylyn syleilystä uimaan juoksujalkaa.

nen ja kaikki olivat tyytyväisiä lomaansa.

Mutta kenelle kuuluvat ruusut ja kiitoksemme tästä meille suodusta nautinnosta? Lehmirannan lomakeskuksen ohjelmasta ja markkinoinnista vastaavalle Ulla Kauniaiselle, Inkerikeskus ry:n toiminnanjohtajalle Arja Tahvanaiselle sekä sosiaalitoimistojen päättäjille.

Meiltä Lehmirannan lomakeskuksen kävijöiltä sydämelliset kiitoksemme ja syvä kumarrus heille kaikille. Ollaan hy-väl-lä tuu-lel-la!

Ilmaisen vielä kiitokseni Lehmirannan lomakeskuksen henkilökunnalle laulullani.

Tahvo Löyskä

Lehmirannan lomakeskus

(sävel inkeriläisestä piirileikkilaulusta "Vaahtera on kaunis puu, se kukkia ei kanna...")

Lehmirannan lomakeskus, sill' ei ole vertaa,
sen on ryhmät todistaneet monen monta kertaa.

Lehmirannan sumoksessa linnut visertelee,
jumpparyhmän vetäjät kuntoamme parantelee.

Pyöräilyt ja souturetket intoa vain nostaa,
sitä tarjoo luonto kaunis eikä tarvi ostaa.

Voiko päivä kaunihimmin aamusta jo alkaa,
saunan löylyn syleilystä uimaan juoksujalkaa.

Vesi hieroo sekä poraa yli rasvakilot.
Syönnin jälkeen alkavat ne päivän jatkoilot.

Kuntoa voi hankkia myös sauvakävelyllä,
mieli reipas paranee näin joukkoretkeilyllä.

Hartaukset, jumpat, jenkat, valssit, tangot kivat,
Lea niitä vauhdittaapi, pojat hakee likat.

Hymyhuulin personaali on apuvalmis aina,
se kielii lomaporukalle, tääll' ei murheet paina.

Yksinäiset – sinkut, lesket – haalikaa nyt seuraa,
ettei kotiin palatessa ikävyydet piinaa.

Huulenheitto yksinäisell' – se on terapiaa,
se on kirjeenvaihtopalstaa yksinkertaisempaa.

Tuhansilla kiitoksilla kotimatka alkaa,
virtaa löytyi jokaiselle, jos vain polkii jalkaa.

Ihanilla muistelmilla
Tahvo Löyskä

Voluntatelaiset auttamassa inkeriläisvanhuksia

Suomalainen Voluntate ry (toiminnanjohtaja Pekka Piippo) on ollut yhteistyössä inkeriläisten kanssa jo monta vuotta auttamalla niin lapsia kuin nuoria. Tänä kesänä tämä kansalaisjärjestö pystyi järjestämään kaksi virkistymistilaisuutta Pietarissa asuville vanhuksille. Heinäkuussa jo kolmatta kertaa Kolppanan Tihkovitsassa Voluntaten rahoittamana järjestettiin vanhusten kesäleiri. Tihkovitsassa on Kolppanan seurakunnan omistama leirikeskus, ja pietarilaisvanhuksille, joilla ei ole kesämökkejä, se tarjoaa mahdollisuuden päästä maalle. Tällä kertaa 22 inkeriläisvanhusta oli ottamassa aurinkoa ja hierontaa, saunoi sekä lenkkeili metsässä. Rovasti Arvo Soittu piti seurat ja kaikki oli niin lämmintä, että leirin päätyttyä kaikkia harmitti: miksi se on niin lyhyt?

Voluntate kutsui kahdeksan Pietarin inkeriläisvanhusta vierailemaan Vantaalle ja Helsinkiin 30.8. – 2.9. ja maksoi heidän oleskelunsa Suomessa. Osan kuluja maksoi vanhusten palvelupiste Liteini ja vanhukset itse vain 1000 ruplaa (30 euroa). Vanhuksia matkaan valittiin niin, että kaikille se olisi joko ensimmäinen tai toinen matka Suomeen vuoden 1944 jälkeen. Kaikki ihastutti meidän vanhuksiamme Helsingissä: arkkitehtuuri, siisteys, palvelutaso vanhusten palvelutaloissa, edes yöbussimatka ei haitannut.

Pietarin vanhukset lausuivat monta kiitossanaa ystävällisille Voluntaten työntekijöille: Pekalle, Ainolle, Marjatalle, Sirpalle ja Railille sekä kaikille muille, jotka järjestivät heille tämän mielenkiintoisen matkan. Tärkeänä yhteistyökumppanina oli vanhusten palvelupiste Liteini, jota on alusta asti johtanut Nina Nizova.

Uusi paperisota tulossa

Saksalainen Sovintosäätiö on maksamassa parasta aikaa korvausten kolmatta erää keskitysleirien ja pakkotöihin otetuille siviilivangeille. Jokaisen vangin on jätettävä vastaava hakemus ja liitettävä todistukset siitä, että hän oli sodan aikana siviilivankina. Yllätykseksi moni inkerinsuomalainen Venäjällä on saanut tänä kesänä kielteisen vastauksen hakemukseensa sillä perusteella, että suomalaisväestön siirto Leningradin alueelta Suomeen oli vapaaehtoinen. Niin oli, ainakin muodollisesti! Mutta Saksa ei maksa korvauksia oleskelusta Suomessa vaan ihmisten pitämisestä Kloogan leirillä. Luuleeko joku, että muutto tuolle keskitysleirille oli vapaaehtoinen?

Kloogan kautta kuljetetuilla inkerinsuomalaisilla Venäjällä on todistukset siitä, että he olivat fasistisella keskitysleirillä vankeina. He ovat jo kahdesti saaneet saksalaisen rahakorvauksen. Kuvitelkaa kuinka loukkaava heille on byrokratian uusi keksintö! Inkerin Liitto on ryhtynyt uuteen paperisotaan, pyytäen lisää arkisto-materiaaleja Saksan pääkonsulaatilta ja selittäen kannanottoamme Sovintosäätiön paikallisille edustajille.

Tuhoisa tulipalo

Skuoritsan Tervolassa paloi 4. elokuuta vastaisena yönä yksityinen omakotitalo. Se aiheutti isännälle suuren tappion. Sen lisäksi tulipalossa tuhoutui Inkerin Liiton etnografinen puuesineiden

kokoelma. Arvo Survon aloittama kokoelma säilytettiin yksityistalossa koska IL:lla ei ole tilaa kansanmuseota varten. Viimeksi SIDA-projektin varoilla kunnostetut museoesineet olivat esillä tänä keväänä Inkeri-näyttelyssä Kunstkamerassa.

Isot rippijuhlat Keltossa

Kelton kirkossa oli 10. elokuuta paljon nuoria kasvoja ja liikuttuneita vanhempia. Ensimmäiselle ripille pääsi 60 nuorta. Juhlallista jumalanpalvelusta edelsi iso rippileiri, johon kokoontui nuoria eri Inkerin kirkon seurakunnista Siperiasta saakka. Jumalanpalveluksen toimittivat piispa Aarre Kuukauppi ja leirin johtaja pastori Pentti Smeds Suomesta. Valkeapukuiset konfirmoidut lauloivat seurakunnan edessä, heille järjestettiin kauniit juhlat aterioineen. Rippitodistukset ja valokuvat tulevat muistuttamaan heitä tästä aurinkoisesta juhlapäivästä. Kirkko on saanut uusia nuoria jäseniä, heissä on kirkkomme tulevaisuus.

Kuorojen konserttikausi vilkkaana

Inkerinsuomalaisten kuoromme esiintyivät elokuussa ahkerasti sekä kotimaassa että Suomessa. Hatsinan Tuomenkukka (johtaja Maria Kirjanen) lauloi 10. elokuuta Mikkelin tuomiokirkossa. Kuoromme kanssa esiintyi kaksi paikallista viulunsoittajaa ja pianisti. Ennen konserttia kuorolaiset tapasivat Mikkelin seudulla asuvia inkeriläispaluumuuttajia.

Pietarin inkerinsuomalaisten kuoro (johtaja Olga Konkova) esiintyi 8. elokuuta Viipurissa, kun siellä juhlittiin kaupungin oikeudet saamisen 600. vuosijuhlaa. Tärkeää oli konserttikäynti Soikkolan niemimaalla 23.8., siellä Loankylässä kuoromme osallistui musiikkiohjelmaan Šoikulan laulud -inkeroisten kuoron kanssa.

Kiva leiri Miehikkälässä

Suomen Miehikkälässä pidettiin 17. – 24. elokuuta Voluntate ry:n järjestämä lasten kesäleiri. Leirille lähti seitsemän lasta Hatsinan piiristä ja viisi Pietarista. He olivat 9 – 15 vuoden ikäisiä. Leirin ohjelmaan kuuluivat suomen kielen tunnit, joilla suomen opettajina toimivat Elfriida Jakkimainen Taaitsasta ja Nina Miroshnikova Kommunarista. Lapset pitivät myös uimisesta ja saunomisesta, heillä oli tosi hauskaa yhdessä. Leiri oli ilmainen, Voluntate ry (toiminnanjohtaja Pekka Piippo) oli järjestänyt sen täysrahoituksen.

Monta syytä juhlia Kikkerissä

Kupanitsan Kikkeriin saapui 30. elokuuta vieraita niin Inkeristä kuin Suomestakin. Villa Inkeri ry juhli palvelutalon kahden uuden rakennuksen vihkitilaisuutta. Samalla Inkerissä paljon työtä tehnyt Raija Juvosen johtama suomalainen vapaaehtoistyön kansalaisjärjestö täytti 10 vuotta. Aamupäivällä Villa Inkeri järjesti ”vanhan Inkerin viimeisen papin” Aatami Kuortin syntymän 100-vuotismuistoseminaarin.

Iltapäivällä siunattiin käyttöön kaksi uutta rivitaloa, joissa on yhteensä kahdeksan asuntoa. Uudet kodikkaat talot tulevat toimimaan kokonaisuutena Kikkerin vanhusten palvelutalon (johtaja Anna Raut) kanssa laajentamalla sen tarjoamia palveluita. Suunnitelman on tehnyt arkkitehti Pentti Kärki. Rahoituksen tähän uuteen rakennushankkeeseen Villa Inkeri on saanut Suomen RAY:ltä, jonka edustaja Hilppa Tervonen oli mukana juhlissa. Konserttiohjelmassa esiintyivät mm. pastori Arvo Survo Kupanitsan seurakunnan lasten kanssa sekä Pietarin inkerinsuomalainen kuoro.

Wladimir Kokko
Pietari, 8.8.2003

Poltetut sillat

Nainen naimisissa ulkomailla. Nainen naimisissa ulkomaalaisen kanssa. Avioliitto voi olla hyvin onnellinen, mutta eri kulttuurien törmäys voi olla joskus tuhoisaa perhe-elämälle.

Mutta miten sujuu elämä sellaisissa perheissä, joissa useamman vuoden Suomessa asunut paluumuuttaja tuo itselleen uuden puolison entisestä kotimaastaan? On selvää, ettei siinä tapauksessa tapahdu mitään kulttuurien törmäystä. Mutta miksi sitten nämä avioliitot muuttuvat joskus painajaisiksi?

Olen tavannut monta naista, jotka tulivat Suomeen mennäkseen naimisiin paluumuuttajamiehen kanssa. Toinen tutustui tulevaan puolisoon internetin kautta, toinen – tuttavien. On sellaisiakin tapauksia, että tulevat aviopuolisot tutustuivat turistimatkalla. "Ja että, kun meillä synkkasi! – kertoi puolitoista vuotta Suomessa asuva ja ensimmäistä kertaa naimisissa oleva nainen – Mies tuntui niin osaaottavalta, niin sympaattiselta, että luulin löytäväni sen oikean". Toinen ei tuntenut tulevaa puolisoaan ollenkaan. Hänen motiivinsa oli kai päästä ankeista oloista pois vähän parempiin olosuhteisiin. Toinen taas kävi Suomessa tapaamassa miesystäväänsä, otti hänet vieraana vastaan kotonaan ja oli tiiviissä puhelinyhteydessä. Miehen kosittua nainen harkitsi vielä, kannattaako jättää enemmän tai vähemmän järjestyksessä oleva elämä. Ja sitten, kun miehen onnistui puhua hänet ympäri, nainen myi asunnon, jätti ihan hyvän työn, keräsi henkilökohtaiset tavarat, loput lahjoitti sukulaisille ja tuttaville ja lähti matkaan.

Alussa oli ongelmia sopeutumisessa elämään vieraassa maassa. Sitten niihin lisääntyivät parisuhdeongelmat. Joissakin tapauksissa alkoholilla oli huomattava osa. Seurusteluaikana alkoholiongelmaa ei näkynyt tai siihen ei kiinnitetty huomiota, mikä sinänsä herättää kysymyksiä. Oliko mies niin ovela, ettei näyttänyt omaa himoaan, tai oliko hänellä todellinen halu muuttaa elämäntyyliään? Oliko naisella niin suuri halu päästä naimisiin tai ulkomaille tai molempia, ettei hän välittänyt siitä tai oliko hän vain niin sinisilmäinen, että uskoi muuttavansa miehen? "Me kaikki luulemme olevamme makarenkoja," sanoi minulle kerran eräs nainen. Makarenkohan oli pedagogi, joka 1920-luvulla keräsi Neuvostovenäjällä nuoria rikollisia suljettuun laitokseen ja yritti kasvattaa heistä kunnon ihmisiä. Jätetään hänen tuloksensa toisten arvosteltavaksi, helppoa se ei ainakaan ollut hänellekään. Naiselle, joka on muuttanut toisesta maasta ja on täysin riippuvainen miehestään, se on melkein mahdotonta.

Ja hänhän on riippuvainen, siitä ei ole epäilystäkään. Laki sanoo, että naimisiin Suomessa asuvan kanssa mennyt henkilö voi muuttaa puolisonsa luo vaan siinä tapauksessa, jos Suomessa asuvalla on vakituiset tulot ja hän voi elättää puolisoaan. Ja jos avioliitto purkautuu ennen kuin Suomeen muuttaneella on pysyvä oleskelulupa, hänen on pakko poistua maasta. Ja siinä on se ansa, johon naiset joutuvat. Mies tietää vallan hyvin, että kotimaassaan naisella ei ole mihin palata, eikä enää yritäkään näyttää paremmalta, kuin on. Ja miksi hänen pitäisi? Eihän naisella ole mitään ulospääsyä, ennen kuin hän saa pysyvän oleskeluluvan. Oli sellainenkin tapaus, että puolentoista vuoden avioliiton jälkeen mies ilmoitti ilman mitään pätevää syytä, että nyt avioliittomme on lopussa. Mitähän tämäkin merkitsi? Tuoko mies uuden vaimon ja lähettää hänetkin takaisin ennen pysyvää oleskelulupaa? Vaihtelu virkistää!

Jos mukana kuvioissa on alkoholi, niin usein kyseessä on fyysinen väkivalta. Sitä on hyvin vaikea kestää, mutta henkinen väkivalta voi olla vielä raskaampaa. Mies yrittää kontrolloida jokaista liikettä, ottaa itselleen pankkikortin, asioi Kelassa, sosiaalitoimistossa tai työvoimatoimistossa selittäen sen vaimon kielitaidottomuudella. Ja vaimot vaan yrittävät kestää vaikka heitä alennetaan ja pahoinpidellään. He laskevat kuukausia, viikkoja ja päiviä pysyvään oleskelulupaan, koska eivät halua tai yksinkertaisesti eivät voi enää palata kotimaahansa.

En tiedä ratkaisua tähän tilanteeseen. Kuunnellessani naisten tarinoita säälin heitä, mutta minulla herää kuitenkin sellainen ajatus: ehkä olisi kannattanut ajatella asiaa vielä kerran ja jättää jokin ovi raolleen eikä polttaa kaikki sillat takanaan muuttaessa ulkomaille naimisiin.

Izabella Sihvola

PS. Suomessa toimii Naisten Linja, joka on valtakunnallinen, maksuton puhelinlinja väkivaltaa tai sen uhkaa kokeneille naisille ja tytöille. Puhelinneuvonnan lisäksi Naisten Linja tarjoaa neuvontaa ja tukea sähköpostitse.

Päivystys suomen kielellä: puh. 0800 02400, ma – pe 16 – 20; venäjän kielellä: puh. 0800 02700, ti 16 – 20; ruotsin kielellä: puh. 0800 02900, ma, ke 16 – 20.

Katso lisää www.naistenlinja.com

Hyvät kesäjuhlavieraamme

Kiitämme Teitä runsaslukuisesta osallistumisesta juhlaamme.

Kaikki me saatoimme todeta, että Karjalatalo natisi liitoksistaan – meitä oli niin yllättävän monta!

Riittävän suuren kokoustilan löytyminen on ongelmallista. Aina on oltava ruoanvalmistus- ja ruokailutilat varsinaisen juhlasalin lisäksi. Suuret tilat on varattava parikin vuotta etukäteen ja Helsingin yhdistys sai kesäjuhlan järjestettäväkseen sen jälkeen, kun muut yhdistykset olivat kunniasta kieltäytyneet. Pääkaupunkiseudun muuta maata korkeampi hintataso näkyy salivuokrissakin. Arvelimme Karjatalon riittävän yksipäiväisen kesäjuhlan viettoa varten.

Kesäjuhlia oli järjestämässä vain nyrkillinen ihmisiä, joista jotkut käyttivät viikon kesälomastaan rakentaakseen yhteistä kesäjuhlaa. Lämmin oli meilläkin eikä ainoastaan juhlissa vaan pitkin viikkoa 140-litraisen keittokattilan ääressä tai paistaessamme toistatuhatta kaalipiirakkaa. Raaka-aineet haettiin tukusta pakettiautolla. Kuljetusapua saimme ulkopuolisilta, koska inkeriläisiä ei riittänyt.

Helle asetti erityisvaatimukset ruoan valmistukselle, säilytykselle ja kuljetukselle. Hygienian vaatimukset pilkulleen täyttävät keittiötilat olivat käytettävissämme ammattitaitoisen emäntämme ansiosta. Hän on työpaikallaan niin kovassa kurssissa, että saimme hänen myötävaikutuksellaan ilmaiseksi käyttöömme modernin suurkeittiön. Tämä on kait se lahjoitus, josta Maria Lahti kirjoittaa. Muita lahjoituksia emme ole senttiäkään saaneet. Ohjelmalehtisten tuotolla saatoimme maksaa osan juhlien kustannuksista. Emme ryhtyneet tähän vaativaan urakkaan muussa tarkoituksessa kuin että saisimme kesäjuhlat järjestetyksi siksi luimme Maria Lahden “kiitoskirjeen” suurella mielipahalla.

Toivottavasti tuleviin juhliin löytyy lisää järjestäjiä, jotta palvelu pelaisi ja järjestäjillekin jäisi hyvä mieli!

Helsingin kesäjuhlien talkoolaiset

Bullankulma kerää naisia

Joka torstai Bullankulmaan kerääntyy naisia Yhdessä naistenklubin tapaamiseen. Klubi on toiminut vuodesta 1999. Siitä asti paikka on tullut tutuksi monelle venäjänkieliselle maahanmuuttajanaiselle. Sen puheenjohtajana alusta asti on toiminut *Irina Björklund.*

– Vuonna 1994 Johanneksen kirkossa alkoivat jumalanpalvelukset venäjän kielellä, jotka suoritti Johanneksen kirkon kirkkoherra Reino Tillonen, Irina kertoo. – Alussa jumalanpalveluksissa kävi 4 – 5 henkeä ja pelkäsin, että ne lopetetaan. Mutta Reino sanoi, että jos tulee vaikka yksi ihminen, niin niitä pidetään. Silloin tiesin, että jumalanpalvelukset venäjän kielellä jatkuvat, koska minä tulen.

Keväällä 1999 perustettiin Kansainvälinen Kristillinen Keskus, joka alkoi toimia Bullankulmassa, Bulevardi 16:ssa. Tuli mahdollisuus kerääntyä ja teki mieli järjestää jonkinlaista toimintaa. Lokakuussa pieni ryhmä naisia päätti perustaa klubin. Sen toiminnaksi tulisi kulttuuri- ja valistustyö. Keräännyttyään ensimmäisen kerran yhdessä naiset huusivat toisilleen yrittäessään saada oma ajatus kuulumaan. Siitä syntyi ensimmäisen tapaamisen teema: käyttäytymiskulttuuri Dale Karnegien kirjan mukaan. Vähitellen syntyi klubin ydin ja alettiin suunnitella toiminnan suuntaa ja klubin sääntöjä. Klubin nimi Yhdessä tuli itsestään. Todellakin, naisethan voivat olla ja toimia yhdessä!

Tapaamisia, konsertteja, matkoja

Kerätäkseen ja yhdistääkseen ihmisiä Paavalin kirkon seurakuntasalissa järjestettiin *Hyvä "vanha" uusi vuosi* -juhla ja koska oli alkamassa vuosi 2000 sen nimeksi tuli *Millenium*. Nyt juhlasta on tullut perinteinen. Naisten päivänä maaliskuussa vuokrataan ravintola, joka vuosi uusi, ja vietetään kevättanssiaisia. Toukokuussa Temppeliaukion kirkossa on *Valkoiset yöt* -konsertti, jossa esitetään klassista musiikkia. Esiintyjiksi kutsutaan maahanmuuttaja-muusikoita, joiden lahjakkuus on jäänyt Suomessa varjoon ja he eivät ole saaneet taitojaan tunnetuksi.

Myös edulliset tutustumismatkat ympäri Suomea ja ulkomaille ovat tulleet hyvin suosituiksi. Ensimmäistä matkaa Suomessa suunniteltaessa pyydettiin apua seurakuntayhtymältä, joka järjestikin kuljetuksen ja ruokailun. Siitä asti se on ollut vahvasti mukana Suomen-matkojen kustantamisessa. Klubi on käynyt Tampereella, Hämeenlinnassa ja Turussa. Tänä vuonna, jo kolmannen kerran, naistenklubi kävi Loviisan rauhanfoorumissa, mutta ensim-

mäistä kertaa se edusti koko Helsinkiä.

Ruotsissa naistenklubi on käynyt monta kertaa. Mielenkiintoisin matka oli kuitenkin elokuussa 2002, jolloin käytiin Drottningholmissa, Tukholman ulkopuolella sijaitsevissa kuninkaanpalatsissa ja -teatterissa. Matkan aikana syntyi ajatus teatterikäynnistä, mutta tämä ajatus on vielä toteuttamatta. Tammikuussa klubilaiset ovat lähdössä ensimmäistä kertaa Kanarian saarille. Itse ajatus päästä Suomen keskitalvesta Kanarian ihanaan lämpöön tuntuu erittäin houkuttelevalta.

Suomen Naisjärjestöjen Keskusliiton jäseneksi

Solmiakseen ystävyyssuhteita Suomen muiden naistenjärjestöjen kanssa vuoden 2002 lopussa liityttiin Suomen Naisjärjestöjen Keskusliittoon. Oli tehty suuri valmistelutyö, joka kesti kaksi vuotta. Naisjärjestöjen Keskusliiton 90-vuotisen historian aikana naistenklubi Yhdessä on ensimmäinen maahanmuuttajajärjestö, joka on liittynyt siihen. Sen jäseninä on 57 naisjärjestöä ja -puoluetta. NKL:ään liittyminen antoi klubille mahdollisuuden osallistua tasa-vertaisina sen järjestämiin konferensseihin ja tilaisuuksiin.

Klubin jäseninä on nykyään 70 naista. Joka torstai kerääännytään tapaamaan lääkäreitä, asianajajia, muusikkoja tai muuten vaan mielenkiintoisia ihmisiä. Joinakin iltoina vain keskustellaan teekupin ääressä. Kaiken työn suorittavat klubilaiset itse. Klubi saa myös suurta tukea Helsingin seurakunnalta ja henkilökohtaisesti rovasti Orlando Molinalta ja pastori Erkki Jokiselta. Naistenklubi suunnittelee tulevaisuudessa isoa kehittämisprojektia ja tiedotuslehden julkaisemista.

Suomi on nyt kotimme

Klubi pyrkii siihen, että ihminen viihtyisi itselleen uudessa ja osittain vielä vieraassa yhteiskunnassa ja tuntisi olonsa kodikkaaksi. Ei ole salaisuus, että maahanmuuttajat ovat alkuvaiheessa usein työttömiä ja elävät hyvin niukasti. Konsertit, teatterit ja matkat ovat heille liian kalliita. Klubi antaa naiselle mahdollisuuden kerran viikossa pukea jotain parempaa päälleen ja mennä ulos neljän seinän sisältä.

– Ihmisen elämä koostuu suurissa määrin sen yhteiskunnan, jossa hän asuu, kulttuurin, perinteiden ja tapojen vaikutteista. Kulttuurisiteiden puuttuessa katoaa jokapäiväisen elämän arvo ja syntyy epätieto tulevaisuudesta, sanoo Irina Björklund. – Mielestäni suomalaiseen yhteiskuntaan nopeaa integrointia varten täytyy ottaa rakkaudella vastaan tälle maalle, joka on nyt meidän kotimme, ominaiset piirteet.

(Jatkuu seuraavalle sivulle)

Tapaamisissa käsitellään erilaisia asioita. Ilmapiiri on aina lämmin ja ystävällinen.

(Jatkoa edelliseltä sivulta)

Mutta rakastaa voi vain sitä, jonka tunnet. Klubin toiminta auttaa osallistumisessa suomalaisen yhteiskunnan elämään. Kulttuuri- ja keskustelutoiminnan tuloksena klubin jäsenet voivat tutustua Suomen kulttuuriin ja perinteisiin sekä saada tietoja ja tottumuksia jokapäiväistä elämää varten. Kaikki tämä voi auttaa suomalaisten ystävien ja tukihenkilöiden saamisessa, parantaa maahanmuuttajan psyykkistä oloa, nopeuttaa suomen kielen oppimista, mikä vuorostaan helpottaa ehdottomasti työnsaantia sekä kasvattaa kunnioitusta ja rakkautta tätä maata kohtaan. On hyvin tärkeää säilyttäen oman identiteettinsä yrittää omaksua kaiken sen hyvän, jonka me kohtaamme. Ja silloin me voimme mahdollisesti sanoa ylpeinä: minä sopeuduin elämään Suomessa, en vain ole oppinut kielen, mutta tunnen itseni täällä kotona!

Venäjän lumo vieraili naistenklubissa

Yksi monista tapahtumista Bullankulmassa oli 4. syyskuuta Venäjän lumo -perheyhtyeen konsertti. Siinä on viisi henkilöä: muusikot isä Mihail Kniazev (hanuri), pojat Igor Kniazev (kontrabassobalalaikka) ja Aleksandr Kniazev (balalaikka-priima) sekä laulajat Mihailin sisko Lidia Kniazeva ja Irina Novikova. Valitettavasti Lidia ja Irina estyivät tulemasta ja miehet edustivat koko yhtyettä. Mutta se ei pilannut tunnelmaa koska sekä isä että pojat erinomaisen soittamisen lisäksi lauloivat hyvin ja niin innokkaasti, että saivat yleisönkin laulamaan mukanaan.

Yhtyeen ohjelmistossa on venäläisiä kansanlauluja ja romansseja, mustalaisromansseja sekä suosittuja venäläisiä ja ukrainalaisia lauluja. Yhtye oli matkalla Porvooseen, missä järjestettiin Romanifestivaali. Ja vaikka yhtyeen kokoonpanossa ei ole romaneja, sen esittämät venäläisten mustalaisten laulut ja romanssit olivat syynä yhtyeen kutsumiseen festivaalille. Lisäksi täytyy sanoa, että mustalaismusiikilla on aina ollut melkoinen vaikutus venäläiseen kansanmusiikkiin.

Yhtye on käynyt monessa maassa mm. Tanskassa ja Saksassa. Suomessa yhtye on ollut useamman kerran, ensimmäisen kerran vuonna 1994. Tänä kesänä Venäjän lumo osallistui Kaustisen kansanmusiikkifestivaaliin. Muita kohteita ovat olleet Joutsa, Nurmes, Hanko, Kuopio ja Uusi Valamo. Seuraavan kerran Venäjän lumo on Suomessa marraskuun lopusta joulukuuhun. Yhtyeen johtaja Mihail Kniazev kertoi, että Suomessa he ovat aina saaneet hyvän vastaanoton: "Suomessa pidetään venäläisestä musiikista."

Izabella Sihvola

Venäjän lumo -perheyhtyeen esittämät laulut olivat kuuntelijoille tuttuja ja tempaisivat mukaan.

Tapahtumakalenteri

Suomen Inkeri-liitto ry
Käpyläkuja 1

Sääntömääräinen syyskokous pidetään marraskuun 23. päivänä 2003 klo 14.00 Inkerikodissa, *Käpyläkuja 1, 00610 Helsinki*

Kokouksessa käsitellään säännöissä syyskokoukselle määrätyt asiat.

Helsingin seudun Inkeri-seura
Käpyläkuja 1
30.11. – Pikkujoulu
Alkaa klo 14.00.
Kyselyt Viktor Hyyröseltä
puh. 050 301 9140

Seukot Inkerikodissa syksyllä 2003
Kokoonnumme Karjalatalolla torstaina 13.11. klo 13.
Tervetuloa!
Tiedustelut: Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Inkerikeskus ry

Sääntömääräinen syyskokous pidetään *24. marraskuuta 2003 klo 18.00* yhdistyksen toimitiloissa, *Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki.*

Kokouksessa käsitellään yhdistyksen sääntöjen 10 § mukaiset asiat sekä 9 § lisäystä, koskien jäsenenä oloaikaa.

Inkerikeskus ry
Hallitus

Inkerikeskus ry
Hämeentie 103 A
09.11. – Isänpäiväjuhla, *klo 13.00*
12.11. – Kaksoiskansalaisuus ja muutokset paluumuuttajalaissa. Anna Leskinen, *klo12.00*
16.11. – Hyppääjät ja leikkaajat. Tietoa lahkolaisuudesta Inkerissä. Tutkija Nina Lavonen. Järjestää Inkerin kulttuuriseura ry, *klo 15.00*
06.12. – Suomen itsenäisyyden juhla, *klo 12.00*
14.12. – Joulujuhla lapsille, *klo 11.00*

Inkerikuoro
Inkerinkuoron harjoituspäivä on muuttunut.
Inkerikuoron harjoitukset pidetään ***torstaisin*** *klo 16.45 – 18.30* Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen.

Tervetuloa!

Turun seudun Inkeri-seura ry
Besseda-hetket jatkuvat Palvelupisteessä Irma Kapasen vetämänä joka kuukauden 1. ja 3. perjantai kello 13. Tervetuloa viettämään teehetkeä vapaan keskustelun merkeissä.

26.12. – joulujuhla

Tilaisuudet pidetään Kupittaan seurakuntakodissa, Sirkkalankatu 4 alkaen kello 14.

Lahden Seudun Inkeri-seura ry
10.11. – Kerhoilta, Kirkkokatu 5, *klo 18*
14.12. – Joulumatka Pukkilaan
Tiedustelut: Maria Lahti
puh. 03-7340435

KIVIKON[illegible]

00940 HEL[illegible]

Levitä Inkeri-tietoa.

Kirjallisuutta

Arvo Survo
Iiku Inkerille, 17 €

Aapo Iho
Hietajyvä. 3,50 €

Hellin Suominen
Mooses Putron elämäkerta, 2,50 €

Ella Ojala
Pitkä kotimatka, 14 €
Pelastunut albumi, 22 €
Ensimmäinen kevät, 16 €

Ella Ojala
Sananlaskuja ja tarinoita, 8 €

Aleksander Störgren
Mutkainen tie vapauteen, 10 €

Pekka Nevalainen
Inkeriläinen siirtoväki 1940-luvulla, 25 €

Pekka Nevalainen - Hannes Sihvo (toim.)
Inkeri-historia, kansa, kulttuuri, 50,50 €

Heikki Seppänen
Etelän tien kulkija - Vilho Helanen, 25 €

Maria Ripatti
Elämä yhden kortin varassa, 16,50 €

Saimi Tuukkanen
Elämäni helminauha 5 €

Kalavalaseuran vsk 69-70
Inkerin teillä, 11,50 €
Maria Luukan laulut ja loitsut, 6,50 €

E. Pärnänen
Antti Kivekäs I-II, 9 €

Mikko Savolainen
Inkerinmaa, 33,50 €

Aatu Savolainen
Suomalainen sissisodassa, 15 €

Lars Krifors
Oli onnistuttava, 15 €

Juho Häkkinen
Siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan, I-II 15 €

Sverigesingermanländarnas historia
24 €

Lassi Saressalo
Inkeri, 3,5 €

Jouko Sihvo
Inkerin kansan 60 kohtalonvuotta, 24 €

Albert Pettinen
Lauluja koululaisille, 4 €

Albert Pettinen
Lauluja sekakuorolle, 6 €

Lauri Santtu
Murrejuttuja, 2,50 €

Äänilevyjä

Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym, 2,50 €

Kasetteja

Arvo Survo
Omall maall, 9 €

Karttoja

Inkerin kartta
vuodelta 1933, 12 €

Inkerin uusi kartta
vuodelta 1992, 10 €

Kylä- ja tiekartta
Keski-Inkeri, vuodelta 199[illegible] €

Inkerin pöytälippu
(satiinia) + salko marmori[illegible] €

Inkerin pöytälippu
(polyesteria) + salko marm[illegible] €

Inkerin pöytälippu
(polyesteriä), 8 €

Inkerin pöytälippu
(satiinia), 10 €

Adressi
surunvalitteluun, 7 €

Tilaukset Inkerikoti

Saatavana Inkerin kulttuuri[illegible]
puh. 09 - 2733 225

UUTUUS: Inkerin satulipas **(Miettinen. Uusma)** 25 €

Flink, Toivo & Mäkilä, Eeva. [illegible] oppikirja. 7,50 €

Kalevala. Suomeksi ja venä[illegible] A. Hiiri & E. Kiuru. 23 €

Miettinen, Helena. Kohtalo[illegible] inkeriläisen opettajan eläm[illegible] Inkerinmaalta Ruotsiin ja [illegible] Neuvostoliittoon. 7.5 €

Miettinen & Joganson. Pe[illegible] maa. Arator. 15 €

Monahof, Ania. Kärsimyk[illegible] kyyneleet. 13 €.

Mutanen, Pekka. Vaienne[illegible] €.

Ojala, Ella. Sananlaskuja, [illegible] mielleyhtymiä 10 €

E. Pärnänen. Antti Kivekäs [illegible] €

Sava, Inkeri & Miettinen. Helena. [illegible] kuva kutsuu. Tarina Neuv[illegible] kadonneesta ja löytyneestä [illegible] €

Inkeriläistä kansanmusiikkia
Röntyskät. Piirileikkilauluja [illegible] 7.5 €

inkeriläisten VIESTI

9–10/2003

Inkeriläisten viesti
Toimisto
Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset, jäsenmaksut ja tuotetilaukset ym.
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki. Puh. (09) 793 796
ti klo 18.30 - 20, Annikki Kelo.
Postisiirtotili 800012-306364.
Pankki Nordea 101030-1085026.
Ilmoitukset / €
1/1 sivu 250 €
½ sivu 135 €, ¼ sivu 85 €
Kuolinilmoitukset 17 €
Kiitos- ym. ilmoitukset 10 €
Tilaushinta 2003
25 € kotimaahan, Ruotsissa 260 kr, muualle 30 €/v (300 kr/v)
Pääasiamies Ruotsissa
(hoitaa lehden tilaukset): Viktor Aitman
Linbanev. 6, 43833 Landvetter, ulkomailta: SE-438 35 Landvetter.
Puh ja faksi 031-916 602
v_aitman@spray.se
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili 17 38 88-9
Sivistyssäätiö
Hallituksen pj Toivo Makara
Säätiön postiosoite:
Vellamonkatu 27, 08100 Lohja
Postisiirtotili 800016-1466601
Pankki Nordea 103150-1202761
Toimitus
Päätoimittaja Toivo Tupin
☎0405783894
Toimitussihteeri Izabella Sihvola
☎0415191250
Toimituksen osoite
Hämeentie 103 A, 00550 Helsinki, puh. ja faksi (09) 827 4796
Internet http://www.inkeri.com
Sähköposti inkerinviesti@suomi24.fi
Painopaikka Vammalan Kirjapaino Oy
Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa.
Aineisto toimitukseen edellisen kuukauden 15. päivään mennessä.
Julkaisija Suomen Inkeri-liitto ry.
Puheenjohtaja Toivo Iho,
Rauduntie 7 H, 02130 Espoo

Akvarellinäyttely Inkerikeskuksessa

Koko joulukuun Inkerikeskus ry:ssä oli esillä taiteilija Natalia Määttärisen näyttely. Pietarilaisena Natalia ilmaisee akvarelleissaan rakkautensa kotikaupunkiin ja inkeriläisenä on lähellä hänen sydäntään Pietaria ympäröivä maaseutu. Se myös näkyy hänen töissään, eihän turhaan näyttelyn nimi on Pietarin ja sen lähistön maisemia.

Pienten akvarellien värit ovat puhtaita, kirkkaita ja hehkuvat kylmähköä valoa. Tyyli ei ole akvarelleille ominaista pehmeine ääriviivoineen, vaan hyvin tarkkaa ja huolellista. Pienimuotoisen kuvataiteen tuntija sai löytää sieltä itselleen hyvin mielenkiintoisiakin akvarelleja, varsinkin kun kaikki taulut olivat myynnissä.

Yläkuvassa: Pietari-Paavalin linnoitus. Näkymä Pyhän Kolminaisuuden sillalta. Kansikuvassa: Kaukolova tallella.

Matkaan ihmismielen perään

Syyskuussa linnut lentävät etelään. Muuttolinnut ovat tottuneet ajan kulkuun ja syksyn lähestyessä ne huomaavat heti ensimmäisiä tuntomerkkejä viittaavia sen tuloon. Lintuja pakottaa lähtemään etelämpänä oleviin maihin lähestyvä talvi ja kylmät ilmat, mutta eivät niinkään pakkaset pelottele niitä, kuin ruoan puute talvella, jolloin valkoinen lumipeite kattaa maan, järvet kahlitsee jääkansi, eikä pysty enää nokkimaan jyväsiä, siemeniä eikä toukkia ja matoja maan kätköistä. Mutta tuskin lumet ehtivät sulaa ja sen alta ehtivät näyttäytyä ensimmäiset mustan maan laikut, kun lintuparvet jo kiiruhtavat synnyinpaikoilleen. Tänne pohjolaan ne tulevat pesimään ja jatkamaan sukua, olisi sitten vaikka kuinka lyhyt ja viileä meidän pohjoinen kesämme. Lintuja eivät estä mitkään ihmisen rakentamat rajat. Rajat ovat olleet aina esteinä vain ihmisille. Joskus niistä on muodostunut jopa ylitsepääsemätön este tai rautainen esirippu, jonka takaa ei näy eikä tiedä, mitä siellä tapahtuu, sen arvoituksellisen rajan takana. Mutta rajathan ovat vain ihmisten keksimiä. Luonnossa kaikki nivoutuu toisiinsa sopuisasti. Jopa erilaiset maailmat ja aineet, maa ja taivas yhtyvät taivaanrannassa. Vesi silittelee graniitinkovia rantakallioita, hioen niistä loppuen lopuksi sileät ja pehmeänmuotoiset linjoiltaan, mutta sisimmissään lujuutensa säilyttäneet rantakivet. Aika muokkaa ja muuttaa luonnonkappaleita puhumattakaan ihmisistä. Ihminen on usein voimaton luonnon ja ajan edessä, vaikka yrittääkin olla mahtava ja keksii kaikenlaisia esteitä ja rajoja. Itselleenhän niistä ennen kaikkea muodostuu rajoituksia, vaikka niitä muille yrittäisikin asettaa.

Se mikä ei rajoja ja esteitä tunne linnun lailla on ihmisen mieli. Ihmismieli lentää jopa niihin saavuttamattomiin sopukkoihin, minne vaikea on päästä, mutta mieli tekee.

Silloin kun ihmisellä on ikävä paikkoja, jossa hän on kulkenut ja elänyt monia vuosia, jossa hänen jalkapohjat tuntevat nurmikon halki tallatun polun, silloin hänen mielensä lennättää hänet sinne. Eikä sitä tiedä, onko tärkeämpää käydä paikalla katsomassa ajan muuttamaa maisemaa vai lentää sinne mielessä ja nähdä se entisellään.

Mutta kaikki me muutumme, samoin meitä ympäröivä maailma muuttuu myös, ja joskus niin sydäntä lämmittävän hyvältä tuntuu havaita jokin iänikuisesti tuttu piirre jossakin, mihin törmäät sinua ympäröivässä maailmassa. Tällaisia tuntoja varmaankin hakevat ihmiset silloin kun he matkustavat lapsuutensa perukoille. Silloin kun se on mahdollista.

Maailma on muuttunut nykypäivänä niin, etteivät valtioiden rajat ole enää ihmisille ylitsepääsemättöminä esteinä. Lähteminen mielen lennon perään vaatii vain voimia, järjestelyjä ja tietenkin jonkun verran varoja matkustamiseen. Kun voimia vaan riittää, niin joskus kaikki muukin järjestyy. Silloin sanotaan että ihminen on onnellinen kun pääsi toteuttamaan haluamansa toiveen. Varmaan näin voi sanoa niistä, jotka kuluneena syksynä pääsivät matkustamaan Inkerinmaalle ja saada kosketusta omien lapsuuden ja nuoruuden muistoihin elävöittäen niitä uusilla havainnoilla.

Matkalla mielensä perään.

Päätoimittaja
Toivo Tupin

Mies omalla maallaan

Paavo Parkkinen on inkeriläinen, jonka monet elämänvaiheet ovat tyypillisiä hyvin monellekin inkeriläiselle, hänen perhe on joutunut vaeltamaan ympäri ison Venäjän maan, mutta samalla hänen kohtalo eroaa muista sillä, että hän asuu Inkerinmaalla. Myös monelle tyypillistä on se, etteivät he ole syntyneet kotiseuduillaan, vaan vanhempiensa karkotuspaikoilla tai evakossa. Niin on Paavokin.

– Olen syntynyt Volgalla hyvin hiljaisessa kauniissa paikassa. Asuimme aivan Volgan rannalla ja koko lapsuuteni vietin siellä. Niiltä ajoilta jäi mieleen hyvin syvästi eräs tapahtuma.

– Eräänä päivänä kaikki kylän väki tuli katsomaan pääkadulle "taboria", mustalaisleiriä, joka oli tullut kylään. Se oli todella kirjavannäköinen, todellisia mustalaisia, sellaisia en nähnyt ennen, enkä ole viime aikoinakaan nähnyt, niitä ei ole. Se oli isolukuinen ja mukana oli kärryjä ja hevosia. He pysähtyivät kylään, ostivat ruokaa köyhästä kyläkaupasta, joka oli tyypillinen 50-luvun kauppa. Minä olin alle seitsenvuotias, en käynyt koulua vielä, mutta muistan sen hyvin. Kun he pysähtyivät, he alkoivat jutella sen pohjoisvenäläisen kylän väen kanssa. Minun vanhempani olivat tämän joukon keskellä. Suomalaisia oli vain kaksi perhettä koko kylässä, isäni perheen lisäksi pikkuserkkuni Toivo Humalan perhe. Mikä siinä oli mielenkiintoista! Se että minä juuri kuulin, kun vanhempani puhuivat heidän kanssa suomea. Suomea puhuivat mustalaisten kanssa! Tämä mustalaisten leiri matkusti Inkeristä! Ja he olivat inkeriläisiä mustalaisia ja puhuivat loistavasti suomea, se oli heille oma kieli. He olivat hatsinalaiset, niitä mustalaisia, joiden kanssa Arvo Survo muun muassa tutustui sitten. Se oli todella riemuisa sattuma. Minä en niihin aikoihin puhunut hyvin suomea, mutta erotin kyllä suomen puhetta venäjästä. Se oli minulle hyvin järkyttävä, syvästi jäänyt muistiin tapahtuma, se oli mielenkiintoista.

Paavo Parkkinen on Kelton kylässä alkuperäisiä asukkaita, koko hänen sukunsa on samasta kylästä. Paavo hyvin tuntee sukunsa historian:

– Minun isieni isät perustivat noin 1750 tämän Kolpinan kylän, kaksi veljestä Juhani ja Paavo Parkkiset. Toinen heistä, Juhani, asui Yläkylässä ja toinen Alakylässä, jossa minäkin asun, hän oli minun täysi kaima Paavo Parkkinen. En tiedä, mistä sen nimi johtuu, mutta se oli kirkkokylänä. Täällä on käynyt metsäjahdissa keisarikin, Aleksanteri lähipalvelijoineen. Kun keisari tuli metsäjahtiin, niin kylän väki kokoontui tervehtimään keisaria ja kylän väen puolesta puhui Matti Parkkinen, leveäpartainen iso mies. Hän asui ihan sadan metrin päässä minun talostani. Täällä kaikki Parkkiset olivat sukua. Heidän lisäksi kylässä olivat vielä Huopaset, Humalat, Kukkoset, hekin kaukaista sukua äidin puoleltani, mutta suurin osa oli Parkkisia.

– Ne Parkkisen veljekset olivat aikanaan lähteneet Savosta, niin kuin sukulaiset sanoivat, orjien maahan, kun silloinhan Venäjällä oli vielä maaorjuus. Olen vuodesta 1997 käynyt Suomessa Parkkisten sukuseuran kokouksissa ja olen sen varapuheenjohtajakin, ja se ylpeyttä lisää.

Paavo Parkkinen voi kyllä olla syystäkin ylpeä omasta kotikylästään, johon hän jo perestroikan alkuvuosina oli puuhaamassa kirkkoa, joka nyt komeilee kirkkomäellä ja syksyllä täyttyi 11 vuotta sen vihkimisestä.

– Ennen sitä, kertoo Paavo, me kokoonnuimme Pushkinin kirkon ympärille. Se oli keskus, monitahoinen, kansallinen sekä hengellinen keskus. Elämä silloin oli hyvin ristiriitainen, nuorten puhdas aito usko törmäsi vääryyksiin, jotka olivat syntyneet ateististen johtajien toimesta, joita määrättiin virkoihin. Mutta vieressä kasvoi uusi polvi. Emme me enää olleet nuoria, vaan nuorempaa polvea, 20 – 30-vuotiaita ja meidän maksimalismi kuitenkin oli nuorta. Tästä uudesta polvesta kasvoi sellaisia kun mm. piispamme Aare Kuukauppi ja Lempi Laukkanen (o.s. Husu), hän on Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön komiteassa ja Arvo Survo ja monet muut, jotka toimivat nykyään Eestissä ja Suomessa. Samasta joukosta kasvoi niin monta tunnettua henkilöä.

– Kelton kirkon rakentamisen idea kypsyi perestroikan alkuvuosina. Vaikka ne sanat perestroika ja glasnost nyt hymyilyttävätkin, mutta silloin se oli uusi asia ja se oli todella uudistamista elämässä. Ennen Kelton kirkkoa Arvo Survo teki vahvan aloitteen siellä Kupanitsassa, jossa mm. oli siunattu Inkerin lippu, sieltä lähti kansallinen elpyminen ja Aatami Kuortti oli siellä patriarkkana ja oli hyvin nousussa kaikki kansallismielinen.

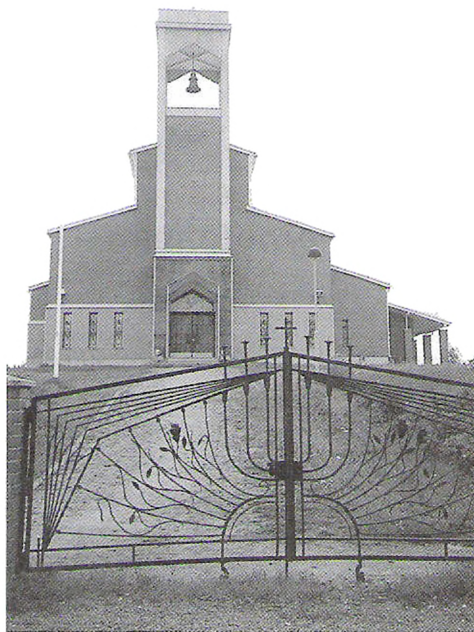
– Oikein, sellainen, riemuinen oli aika! Me kelttolaiset, joista Pushkinin seurakunnassa oli hyvin iso osa, niin me aivan luonnollisesti aloitimme miettimään sitä, miksei Kelttoonkin voisi perusta seurakunta. Ja vuonna 1988 me aloitimme oman seurakunnan kokouksia järjestää täällä, tämän minun taloni huoneessa. Sitten löytyi suomalainen arkkitehti Pentti Kärki, joka piirsi kirkon luonnoksen. Rakentaminen tapahtui yhdellä hengenvedolla ja päätettiin rakentaa kirkko meidän asumisten keskelle kaikkein korkeimmalle mäelle, vaikka jotkut halusivat sen vanhan kirkon paikalle.

Paavo Parkkinen asuu, niin kuin hän itsekin sanoo, aivan kirkon varjossa, pyhän hengen varjossa. Hän on mukana kirkon toiminnassa ja hoitaa kanttorin tehtävät.

– Laulaminen Parkkisilla aina oli tärkeällä paikalla, sanoo Paavo, kirkkokuorossa minun lisäksi on kaksi siskoa ja pikkuserkku. Tarkentaisin, että olen esilaulajana enemmän kuin kanttorina, silloin muiden on mukavampi veisata kovan äänen perässä .

Esilaulajana Paavo Parkkinen on ollut monessa muussakin asiassa, hän oli Pietarissa ensimmäisenä Inkerin liiton puheenjohtajana.

Teksti ja kuvat
Toivo Tupin

Kelton uusi kirkko Kolpinan kylän mäellä, jossa kanttorina on Paavo Parkkinen.

UUTISIA INKERISTÄ

Ilman suomalaista ei pärjätä

Pietari on saanut uuden kaupunginjohtajan, presidentti Putin suositteli ja kansa kiltisti valitsi Venäjän ensimmäiseksi naiskuvernööriksi Valentina Matvijenkon. Marraskuun alussa hyväksyttiin kaupungin uusi hallitus, edellistä, kuten lukijamme muistavat, johti inkeriläistä syntyperää oleva Vladimir Jakovlev. Uuden hallituksen kokoonpanossa on 8 varakuvernööriä, heistä yksi on nimeltä Oleg Virolainen. Virolaisen vastuulle kuuluvat kunnallistalous-, liikenne- ja ympäristöasiat. Sellaista nimeä ei saa muuten kuin suomalaisista sukujuurista, mutta Oleg Arvovitsh (Arvonpoika) Virolaisen taustasta Inkerin Liitolla ei ole mitään tietoa, tiedämme vain, että hän on peräisin samanaikaisesta nuorisoliiton ja NKP:n "nomenklatuurista" kuin uusi kuvernööri itse.

Lasten kerhotoiminta sujuu

Inkerin Liiton Pietarin osastolla on kaksi lasten kerhoa. Viime vuoden huhtikuussa sai alkunsa Lelu-niminen teatterikerho. Kerho harjoittelee kerran viikossa. Sen toimintaan osallistuu 15 lasta, joiden ikä vaihtelee kolmen ja neljäntoista välillä. "Me opiskelemme suomea laulamalla, juttuja dramatisoimalla ja tanssimalla," kertoo kerhonvetäjä opettaja Irma Pennanen. Ensimmäinen esiintyminen oli viime vuoden pääsiäisjuhlissa Suomen instituutissa, sitten oli Larin Parasken ilta, esityksiä Liteinin vanhusten palvelupisteessä jne. IL:n pikkujoulujuhliin kerholaiset valmistivat uuden jouluohjelman. Irman mukaan kerhosta on tullut perheyhteisö, jotkut vanhemmatkin osallistuvat esitykseen. "Meillä on oikein mukava tiimi," toteaa Pennanen.

15 eri-ikäistä kerholaista yhdistää lasten käsityökerho, jota johtaa opiskelija Leontina Saksa. Tunneilla askarrellaan eniten savi- ja paperitöitä, mutta valmistettiin myös nukkeja ja juhlakoristeita. Kaikki tehdään suomalaisittain, "emmekä jaksa olla laulamatta suomeksi," kertoo nuori Leontina. Kerhon ihanat työt esitettiin useissa näyttelyissä IL:n toimistossa ja Hatsinan monitoimikeskuksessa. Tätä toimintaa tukevaa puheenjohtaja Pellistä huolestuttaa vähän vain se, että käsityökerhon lasten jälkeen toimistossa on niin paljon siivoamista.

Lahjakkaat kerhonvetäjät Irma Pennanen ja Leontina Saksa tekevät työtään vapaaehtoisesti.

Uusien kirjojen esittely

Suomen Pietarin instituutissa pidettiin 13. marraskuuta uusien kirjojen esittelytilaisuus. Instituutin johtaja Jarmo Nironen kertoi illan alussa, että laitoksen avulla pian ilmestyy venäjännöksiä useista mielenkiintoisista kirjoista. Venäjäksi julkaistaan mm. Kaukana ja kotona, Keisarin Suomi, Punaisen myrskyn suomalaiset, Minun Pietarini, Rajantakainen Venäjä ym. Hän kiinnitti yleisön huomiota myös professori Tamara Smirnovan kirjaan "Kansallisuus – pietarilaisia". Historian lisensiaatti Irina Novikova esitti uuden venäjänkielisen kirjansa "Suomen kortti Saksan

pasianssissa. Saksa ja Suomen itsenäisyys 1. Maailmansodan aikana". Karl-Fredrik Geust kertoi usean tekijän kirjoittamasta "Venäläiset kauppiaat Helsingin historiassa" kirjasta.

Lopuksi historian lisensiaatti Leonid Gildi kertoi kahdesta uudesta kirjastaan. Toinen "Kansan hätä" ("Beda naroda") on vaatimaton brosyyri, jossa verrattuna Gildin ensimmäiseen kirjaan ei ole mitään uutta. Toinen "Sosiaalisesti vaarallisen kansan kohtalo" ("Sudba sotsialno-opasnogo naroda") on yli 200 sivun perusteellinen tutkimus, jossa on myös paljon uutta aineistoa. Tekijä onnistui kuvaamaan inkerinsuomalaisten historian vaiheita monien ihmisten todistamina. Tämä kirja tulee epäilemättä olemaan jatkossa faktojen lähteenä monille historian tutkijoille. Gildiä ei ole näkynyt suomalaistyössä neljään vuoteen, aikansa varmasti meni kirjojen valmistamiseen.

Jorma Hynninen Hatsinassa

Maailman kuuluisa suomalainen baritoni ja Sibeliuksen akatemian professori Jorma Hynninen on löytänyt tien Hatsinaan. Hän antoi 22. marraskuuta konsertin kaupungin musiikkikoulussa. Seuravaana päivänä hän osallistui jumalanpalvelukseen Hatsinan kirkossa. Suunniteltua konserttia kirkossa kuitenkaan ei pidetty, koska kirkkosalissa ei ole pianoa...

Kuoron Suomen vierailu

Villa Inkerin ja Inkerikeskuksen kutsumana Pietarin inkerinsuomalaisten kuoro (joht. Olga Konkova) antoi marraskuussa kolme esitystä Suomen kaksipäiväisen vierailunsa aikana. Ensimmäisenä vierailupäivänä kuorolaisemme lauloivat paluumuuttajille Johanneksen seurakuntatalolla Helsingissä. Seuraavana päivänä kuoro esiintyi Hämeenlinnassa sotaveteraaneille ja Riihimäen Rity-talolla, missä he saivat esittää myös tanssitaitojaan.

Suomen elokuvaviikko

Kun marraskuussa ulkona pimenee, niin valkokankaan syttyessä Pietariin saapuu Suomen elokuvaviikko. Se pidettiin 24. – 29.11. kaupungin elokuvatalolla jo 14. kertaa. Yleisö sai tutustua seitsemään uuteen elokuvaan, joiden joukossa ei ollut "viiden tähden" esim. Aki Kaurismäen teoksia, mutta laadukkaita olivat kaikki suomalaiset filmit. Ehkä eniten katsojia mielyttivät Johanna Vuoksenmaan "Nousukausi" ja Aleksi Mäkelän "Lomalla".

Suomen elokuvaviikon järjestivät ja sponsoroivat Suomen Pietarin pääkonsulinvirasto, Venäjän kulttuuriministeriö, Europa plus -radio sekä kaupunki.

Suosittuja kierroksia

Inkerin Liitossa ovat tulleet suosituiksi Suomalainen Pietari -bussikierrokset, vain loka – marraskuussa niitä järjestettiin 5 kertaa. Kierroksia tilaavat IL:n paikallisjärjestöt, suomen opettajat sekä Pietarin suomen kielen opetukseen erikoistuneet koulut. Oppaana on Wladimir Kokko ja kierros kestää 3,5 tuntia. Kierros sisältää mm. käynnit Pyhän Marian kirkossa ja Nevanlinnan museossa. Opas kertoo suomalaisuudesta Nevan rannoilla muinaisajalta nykypäiviin.

Wladimir Kokko,
Pietari
3.12.2003

Lahtelaiset vierailivat Hyvinkäällä...

Puheenjohtaja Marja Rämö (vas.) luovutti Lahden seudun Inkeri-seuran Hyvinkään Inkeri-kerholle lahjoittaman puutaulu puheenjohtajalle Irja Pelkoselle.

Lahden seudun Inkeri-seuramme kävi marraskuun alussa tapaamassa Hyvinkään kerholaisia. Matkaan lähdimme puoli yhdeksän omilla autoilla. Mukaan pääsivät myös ne, jotka ennalta ilmaisivat halukkuutensa, koska autoissa oli tilaa. Yllätykseksemme lähtijöitä oli 22 kerholaista ja kaikki saivat kyydin. Aamu oli hyvin harmaa ja sumuinen. Satoikin kun perille pääsimme.

Leena ja Arvo Korkkiset sekä Lilja Veskioja ja Aino Babikova menivät jo ennalta järjestämään historiallista valokuvanäyttelyä Hyvinkään kirkon aulaan. Hyvinkään Inkeri-seuran puheenjohtaja Irja Pelkonen oli ystävällisesti vastassa ja antoi telineet valokuville ja lehtikuville.

Kuvat olivat jo paikoillaan kun tulimme. Ne kertoivat elämästä Tuutarissa siltä ajalta kun siellä asuimme. Kirkossa oli myös samaan aikaan Karjalaisten kirkkojuhla. Kirkko on valkea ja sen katto on telttamainen, aivan erikoinen rakennelma. Rovasti Juha Pelkonen saarnasi hyvin. Valitettavasti istuimme niin takana, ettei sinne paljon kuulunut.

Kahvi- ja ruokatarjoilu oli seurakuntasalissa. Me lahtelaiset olimme pienessä salissa ja karjalaiset olivat isossa. Puheenjohtaja sanoi, että meitä ruokavieraita odotettiin noin 20 henkeä, mutta tulikin 60, myös Hyvinkään kerholaiset osallistuivat meidän juhlaamme. Heitähän me tulimmekin tapaamaan. Kaikille riitti mahdottoman hyvää lihaista keittoa ja kahvia pullan kera. Lahjoitimme vaatimattoman puutaulun. Siihen tulivat taakse meidän lahtelaisten nimikirjoitukset. Kukkia meillä tosin ei ollut.

Rovasti Hannu Pelkonen näytti meille diakuvia lähetysmatkoiltaan Udmurttiaan ja Mariin. Siellä hän yrittää

Rovasti Hannu Pelkonen kertoi lähetysmatkoistaan Udmurttiaan ja Mariin. Hänen vieressään – vieras Udmurttiasta asti, jonka nimi pääsi valitettavasti unohtumaan.

käännyttää ihmisiä uskoon ja pitää heille jopa rippikoulua. Hän on onnistunut tehtävässään jopa omaa terveyttään uhmaten. Hän oli saanut reissullaan sydäninfarktin. Kaksi uskoon tullutta ja kirkkotyöhön koulutettua miestä oli todistamassa Hyvinkään tilaisuudessa uskoaan.

Tuutarilainen Maria Kallas on muuttanut Suomeen Virosta 10 vuotta sitten.

Kelttoon on noussut komea koulutuskeskus. Siellä koulutetaan diakonissoiksi ja kirkonpalvelijoiksi halukkaita nuoria. Kelttoon on noussut myös vanhustentaloja. Siitä kiitokset kirkkojen yhteistyölle sekä Helluntaiseurakunnalle. Tästä tärkeästä lähetystyöstä kertoivatkin rovasti Pelkosen diat. Niiden katsomiseen meni noin pari tuntia.

Pyysimme Hyvinkään Inkeri-kerholaisia vastavierailulle keväällä. Sovimme siitä tarkemmin lähempänä ajankohtana. Lämpimät kiitokset Hyvinkään kerholle heidän vieraanvaraisuudestaan. Hyvää jatkoa heille kaikille!

Maria Lahti
Lahden seudun Inkeri-seura

...ja Pukkilan kirkossa

Laatiessaan vuoden 2003 toimintasuunnitelmaa hallituksemme ehdotti ja syyskokous hyväksyi perinteisen pikkujoulumatkan. Tällä kertaa suunnittelemamme matka suuntautui 3. Adventtisunnuntaina Pukkilan kirkonkylään nykyiseen Porvoon rovastikuntaan.

Matkamme alkoi luotettavalla Lehtimäen liikenteen bussilla Nastolasta aamulla kello 8. Mukanamme on jokaisella edellisellä kerralla ollut Nastolan karjalaisia, niin nytkin. Lahdessa Kirkkokatu 5 bussiin edessä tulivat Lahden inkeriläiset ystävineen. Alkumatkasta kyytiimme nousi vielä kaksi henkilöä. Köröttelimme Orimattilan kaupunkiin ja sen linja-autoasemalta olisimme ottaneet lisää kyytiläisiä, mutta sellaisia ei näkynyt. Matka jatkui kohden nelostietä, mutta komean Tönnön sillan yli päästyämme käännyimme vasemmalle Pukkilaan vievälle kapealle ja mutkaiselle tielle. Juuri satanut lumi oli tehnyt maisemat kauniin valkoisiksi ja tiet liukkaiksi. Jännitimme kuljettajamme puolesta kuinka selviäisimme matkastamme. Kuljettajamme osoittautui ammattimieheksi, rauhalliseksi ja taitavaksi. Kaikki sujui kiitettävästi. Pukkilan kirkolle päästyämme ehdimme häthätää tutustua hautausmaan sankarihautoihin ennen kirkonmenoja.

Pukkilan kirkon on rakentanut kirkonrakentajasukuun kuulunut Matti Åkergren vuonna 1814 ja siihen siirrettiin edellisestä kirkosta saarnatuoli, krusifiksi ja votiivitaulu. Vanhan kirkon alttaritaulu tuotiin tähän uuteen kirkkoon koristeeksi. Varsinaisen alttaritaulun maalasi Vilho Sjöström vuonna 1915. Sen aiheena on ”Jeesus saarnaa veneessä”.

3. Adventtisunnuntain saarnan ja jumalanpalveluksen piti selkeäsanainen ja ystävällisen oloinen naispappi Marja-Liisa Manerus. Jumalanpalvelus oli mielestämme hyvin lyhytkestoinen, johtuikohan kirkonmäellä odottelevasta hautajaissaattueesta.

Kirkonmenojen jälkeen tutustuimme

kylän uuden koulun juhla- ja liikuntasaliin järjestettyihin joulumyyjäisiin. Paikkakunnan tuottajat ja kauppiaat olivat tuoneet myytäväksi kaikenlaista tavaraa aivan laidasta laitaan. Martoilla oli mattoarpajaiset ja paikallinen puuseppä esitteli kynttilälyhtyjään, nuorilla Martoilla oli leivonnaismyyntiä. Vaikka meitä pian odotti jouluateria emme malttaneet olla menemättä koulun puhvettiin kahvikupilliselle.

Jouluateria tarjottiin meille Pukkilan vanhasta meijeristä entisöidyssä Maitobaari-kahvila-ravintolassa. Talon emännät olivat paistaneet ja laittaneet monet jouluherkut. Ruokaillessamme emäntämme vastaili meille samanaikaisesti Pukkilaa koskeviin kysymyksiimme. Saimme kuulla kuinka pukkilalaiset ovat saaneet aikoinaan vanhustyölleen perintölahjoituksena nipun Nokian osakkeita. Kun osakkeiden arvo oli kohonnut huimasti oli Pukkilan kunta saanut niin suuren omaisuuden että kuntalaiset pitävät itseään Suomen rikkaimpina. Emäntä kertoi että vanhusten asiat kunnassa ovat oikein hyvin. Varoittelin emäntää kovin kehumasta olojaan ettemme me kaikki eläkeläiset muuta Pukkilaan vanhuuttamme viettämään. Vielä sananen tästä vanhasta meijeristä. Entistämisessä oli mukana ollut taiteilija, joka halusi säilyttää kaikkea vanhaa niin paljon kuin mahdollista. Vanhat ikkunapokat oli uusiokäytössä sisustuspeileinä ja meijerin laboratorion koeputketkin olivat löytäneet tiensä kukkamaljakoiksi. Vanhan separaattorin osat olivat seinällä osana taideteosta.

Vatsat jouluherkuista täynnä matkamme jatkui kohden Myrskylää. Toiveemme oli kunpa Myrskylän kirkko olisi avoinna, ja pääsisimme siihen tutustumaan, mutta löysimme vain pimeän kirkon ovet tiukasti lukittuina. Myrskylässä tiesimme olevan myös kalansavustamon, mutta sekin oli suljettu, vain yksinäisen jäniksen jäljet koristivat pihan lumipeitettä.

Matkan aikana heräsi kysymys mihin tekisimme seuraavan joulumatkamme. Ehdotuksia ei tullut kuin yksi, mutta se taisikin olla kaikille mieleen, nimittäin Porvoo ja sen tuomiokirkko. Ken elää hän näkee.

Orimattilassa poikkesimme entisen Orimattilan Villatehtaan tiloihin rakennettuun Drockilan kynttiläpajaan. Saimme ihmetellä ja ostella mitä erilaisimpia kynttiläluomuksia. Toiset kynttilät olivat aivan tavallisia ja toiset taideluomuksia, joita emme raaskisi polttaakaan. Näin jatkui matkamme kohti Lahtea ja kotiin saavuimme taas yhtä vaikutelmaa rikkaampana.

Väinö Lahti

Pukkilan kirkko on ulkoapäin hyvin perinteinen puukirkko, jonka punaiset seinät näyttävät juhlavilta valkoista lumea vasten.

Kuvat: Maria Lahti

UUTISIA KARJALASTA

Petroskoissa uusi konsuli

Pietarin pääkonsulaatin Petroskoin toimipisteeseen vastuuhenkilöksi on tullut uusi konsuli Petteri Kotilainen. Samalla nostettiin toimipisteen status.

Suomalaisen elokuvan päivät Petroskoissa

Petroskoissa esitetään 28.11.–02.12.2003 välisenä aikana suomalaisia elokuvia: Haaveiden Kehä, Klassikko, Heinähattu ja vilttitossu, Kahlekuningas, Menolippu Mombasaan.

Unelma Konkalta ilmestyi uusi kirja

Unelma Konkalta on ilmestynyt uusi kirja Oma maa omenankukka, vieras maa veripunainen. Tässä kirjassa julkaistut inkerinsuomalaisten muistelmat osoittavat kouraantuntuvasti, miten neuvostovallan johto hävitti määrätietoisesti ja asteittain suomalaista asutusta Suomen rajalta Pietariin asti. Samalla ne ovat näytteenä kodeistaan karkotettujen inkerinsuomalaisten lannistumattomasta sitkeydestä epäinhimillisissä oloissa, omanarvontunnosta ja ihmisrakkaudesta. Kirja on saatavissa Karjalassa Inkeri-liiton toimistosta sekä Suomessa Inkerikeskuksesta.

Inkeriläisten tukiprojektin arviointi esitettiin Helsingissä

Aleksanteri-instituutin työntekijät tekivät töitä kentällä Karjalassa, Pietarin alueella ja Virossa melkein koko kesän saadakseen arvioitua laajaa ja monipuolisen yhteistyö- ja tukiohjelman, mitä inkerinsuomalaisten tukiprojekti oli.

Inkeriläisille omistettu Carelia-lehden numero

Petroskoissa ilmestynyt Carelia-lehden lokakuun numero on kokonaan omistettu Karjalassa, Inkerinmaalla, Virossa, Ruotsissa ja Suomessa asuville inkeriläisille.

Lidija Ljubimovan Inkerinmaa laulu

Armas Mishin tapasi viime kesänä Petroskoissa Lidija Ljubimovan joka luovutti hänelle oman kasetille nauhoitetun Inkerinmaa-laulun. Armas Mishin on tehnyt laulun suomennoksen. Laulu nuotteineen on julkaistu Carelia-lehdessä lokakuun numerossa.

Leonid Gildin kirje Venäjän pääministerille Kasjanovalle

Tunnettu inkeriläisten kohtaloiden tutkija Leonid Gildi lähetti kirjeen Mihail Kasjanoville siitä, että Venäjän laki inkeriläisten rehabilitaatiosta ei toimi. Tämän kirjeen perusteella Karjalan kansallisasioidenkomitealta sekä Karjalan Inkeri-liitolta on pyydetty ehdotuksia. Me toivomme että Venäjän tasolla kerätään kaikki kiinnostuneet pohtimaan asiaa.

Palvelutalojen henkilökunta saa koulutusta

Lokakuussa lähes 10 sosiaalityöntekijää Petroskoin sekä Tshalnan palvelutaloista saivat alan koulutusta Petroskoissa.

Vadim Byrkland

Petroskoi
19.11.2003

Isiä onnittelivat sekä lapset että aikuiset

Pastori Erkki Jokinen on tuttu näky Inkerikeskuksessa. Isänpäivätilaisuudessa hän avasi juhlan.

Monen harmaan päivän jälkeen Isänpäivän aaton aattona aurinko pilkisti pilvien lomasta ja lauantaina se jo paistoi kirkkaalta taivaalta. Heti mieli koheni ja juhlan odotus vaan lisäsi tunnelmaa. Kaunis ilma houkutteli ihmisiä kodeistaan ja moni löysi tien Inkerikeskuksen perinteiseen Isänpäivän juhlakonserttiin.

Pieni sali oli täynnä, kun pastori Erkki Jokinen toivotti kaikki lämpimästi tervetulleiksi. Sen jälkeen alkavan konsertin ohjelma oli hyvin monipuolinen ja tavallaan erikoinen. Isiä onnittelivat jo tutut pienet artistit Larissa Fadeeva-Saikkosen johdolla ja ensimmäisen kerran Inkerikeskuksessa esiintyneet Nadja Langisen kitarakoulun oppilaat. Pianonsoiton opettajan Dmitri Solovjovin oppilaat ovat aiemminkin esiintyneet Inkerikeskuksen konserteissa, mutta tällä kertaa kuultiinkin aivan uusia pianisteja.

Aikuistuneiden Romeon ja Julian dialogin toivat hymyn katsojien huuliin.

Diiva Kostjan tunnetuimpien runoilijoiden lyriikkaan tehtyjen laulujen tulkinnat kiinnostivat. Säestäjänä oli Risto Hakulinen.

Pienten artistien jälkeen tuli aikuisten vuoro. Inkerikeskuksen vierailla oli mahdollisuus tutustua Diiva Kostjan (Konstantin Gontcharev) esittämiin omiin, Fjodor Titovin ja Juri Prjalkinin lauluihin Ossip Mandelschtamin, Boris Pastemakin ja Aleksei Dedurovin runoihin. Vahva lyriikka ja hyvin emotionaalinen ulosanto yhdessä laulajan värikkään persoonan kanssa tekivät vaikutuksen kuulijoihin.

Toisenlaista viihdettä tarjosi Show-ryhmä Stolitshnaja. Se esitti Igor Ugolnikovin pienimuotoisen näytelmän

Romeo ja Julia 20 vuoden kuluttua. Hauska näytelmä kertoi siitä, mitä olisi tapahtunut, jos toisiaan vihaavat Montaguet ja Capuletit antaisivat nuorten mennä naimisiin. Paitsi hullunkurista asetelmaa veti puoleensa runomitassa kirjoitettu teksti, joka kuulosti ihan Shakespearen runoilta

Nadja Langisen kitarakoulun oppilaat esittivät taitojaan ensimmäistä kertaa.

Espanjalainen tanssi Katri Pruselan esittämänä oli täynnä tulta.

muttei tällä kertaa tragedialta vain komedialta.

Ja lopuksi oli silmänruokaa kun kolme tanssiryhmää tarjosi hyvin erilaisia tansseja värikkäissä puvuissaan. Nigerialainen Fatima Ousman perheineen tanssi tulisia kansallistansseja, Katri Pruselan ryhmä esitti eri kansallisuuksien tansseja, mm. espanjalaisen ja intialaisen, ja Taina Virtanen viihdytti napatanssilla, jota katsellessa teki mieli mennä Tainan oppilaaksi.

Kaksi tuntia vierähti kuin siivillä ja kun konsertin jälkeen istuskeltiin ja nautittiin kahvia leivoksien kera, niin eipä paremmin päivä voisi mennä. Ja harmitelkaa te, jotka ette viitsineet tulla viettämään kanssamme Isänpäivää!

Izabella Sihvola

Inkerikeskuksen sali täyttyi aika lailla, vaikkei isiä paljon ollutkaan.

Jaettu lämpö ei hupene

Elämässämme joskus tulee vastaan esineitä, jotka lahjoittavat iloa arkeen. Niistä näkyy mestarin sielu. Hyvin tuttu materiaali avautuu katsojalle uudesta kulmasta. Hatsinalaisen Alla Andrejeva-Asmuksen luomukset vetävät katseet puoleensa, pakottavat pysähtymään, ottamaan esine käsiin ja sovittamaan sitä peilin edessä. Muotoilu- ja käsityötaiteilija Alla Aandrejeva-Asmus tekee koruja.

Inkeriläisperinteiden perusteella tehdyt nykyaikaiset koristeet (nahka, lasihelmet, meripihka, silkki, metalli).

Alla Andrejeva-Asmuksen kiinnostus koruihin alkoi kiinnostuksesta muinaiseen inkeriläiseen käsityötaiteeseen. Hän on tutkinut sitä 15 vuotta ja sen perusteella loi oman tyylin. Alla aloitti nahkaesineistä, jotka olivat perinteisen inkeriläispuvun osa. Kun tämä aihe oli käytetty loppuun alkoi uusien mahdollisuuksien etsiminen. Materiaaleina Alla alkoi käyttää mm. lasihelmiä, meripihkaa ja korukiviä. Vanhojen koristeiden kopioiminen ei enää riittänyt ja taiteilija siirtyi nykyaikaisempiin, joissa kuitenkin perinteet ovat lähtökohtana. Taiteilija työskentelee myös muillakin käsityötaiteen aloilla mm. keramiikka ja nuket. Esineistä hehkuu lämpö, mutta jaettu sydämenlämpö ei hupene, mitä enemmän antaa, sitä enemmän saa.

Pääsiäismunia (sametti, lasihelmet, meripihka, ametisti, käsikirjonta).

Taiteilija on esitellyt luomuksiaan Pietarissa ja Leningradin alueella Venäjällä. Allaa on kutsuttu työskentelemään Italiaan, mutta hän sanoo, ettei se tunnu omalta

Allan kotimuseo Leningradin alueella.

jutulta. Sen sijaan Suomi vetää. Suomalaiset juuret kai vaikuttavat.

Ensimmäisen Suomen vierailunsa jälkeen vuonna 2000 Andrejeva-Asmus on käynyt Suomessa jo useamman kerran. Matkojen aikana hän on tutustunut Kampin palvelukeskuksen työhön, järjestänyt pienimuotoisia näyttelyjä, tutustunut muinaissuomalaiseen käsityötaiteeseen Kansallismuseossa ja nykytaiteeseen Kiasmassa. Suunnitelmissa on käsityötaiteen museon perustaminen Suomeen, jossa taiteilijat voisivat myös jakaa taitojaan ja kokemustaan. Ehkä tulevaisuudessa museoon kerääntyisi käsityötaiteen luomuksia maailman kaukaisimmistakin kolkista.

Kotimuseon esittelyesineitä (meripihka, nahka, lasihelmet, käsikirjonta).

Perinteisiä inkeriläisiä koriste-esineitä nahkasta.

Izabella Sihvola

Suku, suvut, sukuja?

Me kaksi serkusta tutkimme Pohjois-Inkerin Valkeasaaren inkeriläisiä sukuja. Meidän isät olivat Akkasenkylän Eerik Martinpoika (s. 1879) Akkasen poikia.

Innostustamme sukututkimukseen on lisännyt mukanaolo Valkeakosken sukututkijoiden tekemällä tutustumismatkalla Pietarin arkistoihin keväällä 2001 sekä pietarilaiselta Aleksei Krjukovilta saamamme neljän Valkeasaaren kylän kartat (Akkasi, Konnunkylä, Mainila ja Valkeasaari).

Parissa vuodessa olemme saaneet kerättyä suuren määrän tietoa näiden kylien elämästä ja asukkaista. Arkistotietojen lisäksi olemme jututtaneet entisiä valkeasaarelaisia, myös niitä, jotka ovat paluumuuttajina tulleet Suomeen. Näistä tiedoista olemme erityisen kiitollisia.

Monista arvokkaista ja kattavista tiedoista huolimatta meille niin tärkeä Martti Akkanen esi-isineen ja muitakin samaan sukuhaaraan kuuluvia henkilöistä on edelleen kadoksissa.

Inkeriläisten viesti -lehden välityksellä etsimme sellaisia henkilöitä, jotka tietäisivät jotakin Akkasenkylän (Leistilä) Akkasen Martin vaimosta ja lapsista. Isoisämme Eerik Martinpoika Akkasen perhe, johon kuului vaimo Katri Matintytär (s. 1884) Kaponen, tuli Suomeen 1919. Se, oliko Martti Akkasella muita lapsia kuin Eerik askarruttaa meitä kovasti. Jos hakemastamme Martista ei löydy tietoja, niin tietäisikö kukaan kylällä asuneesta toisesta Martti Akkasesta mitään?

Sukuterveisin

Pirkko Koso
Sopentie 26
46860 Anjalankoski
ja
Outi Mäkelä
outi.makela@kolumbus.fi

IN MEMORIAN

Arvi Gulin, 72-vuotiaan inkerinsuomalaisen insinöörin äkkikuolema tapahtui Helsingissä 5. syyskuuta 2003.

Arvi oli hyvin tunnettu inkerinsuomalainen aktiivi sekä Inkerinmaalla ja Pietarissa, että Helsingissä. Silloin kun ikävien vuosien jälkeen paikallisten suomalaisten keskuudessa Inkerinmaan ja Pietarin luterilaisessa seurakunnassa alkoi herätys, tuli Arvi ensimmäisten joukossa mukaan. Kun perustettiin Inkerin Liitto, Arvista tuli yksi sen aktiivisimmista jäsenistä.

Arvi syntyi v.1931 Inkerinmaalla, Usinkonnun kylässä, lähellä kaunista Pietarhovia monilapsiseen perheeseen. Hän, kuten suuri osa vanhemman ikäpolven inkerinsuomalaisia, kärsi Stalinin aikaisista vainoista ja karkotuksista. Arvin elämäkerta tulisi hyvin pitkä, aineistoa olisi vaikka paksuun kirjaan, jos kirjoittaisi kaikesta, mitä hän on kokenut ja käynyt läpi elämänsä aikana kodissaan Inkerinmaalla, sota-aikaisessa Suomessa, Jaroslavlin alueella, Murmanskissa, Virossa, Siperiassa, Pietarissa ja paluumuuttajana nykyisessä rauhan ajan Suomessa.

14-vuotiaana Arvi lähti perheestään ja siitä lähtien hänen täytyi pitää huolta itsestään. Hän opiskeli Jaroslavlin ammattiopistossa, Leningradin teollisuusopistossa ja teknisessä korkeakoulussa. Hänen työelämänsä Neuvostoliiton eri asuin- ja työpaikoissa oli monimutkaista, mutta samalla kokemusrikasta ja mielenkiintoista.

Luonteeltaan Arvi oli hyväntahtoinen, huumorintajuinen, hienotunteinen, valmis auttamaan kaikkia apua tarvitsevia. Hän oli lämmin ja luotettava ystävä. Tarmokkaana hänellä riitti energiaa monenlaisiin tehtäviin.

Pietarissa insinöörin työn ohella hän harrasti valokuvaamista, osallistui menestyksekkäästi useisiin valokuvanäyttelyihin. Kesällä souti ystäviensä kanssa kanootilla koskisia jokia pitkin, teki vuoristoretkiä Pamirille, talvella oli ryhmänjohtajana hiihtoretkillä Kuolan niemimaalla.

Paluumuuton alkuvuosina, ollessaan vielä työikäinen, Arvi toimi konsulttina Helsingin Ammatti-instituutissa, jossa hänellä oli monenlaisia järjestystehtäviä. Hän auttoi luomaan työkontakteja Ammatti-instituutin ja Pietarin erilaisten oppilaitosten ja firmojen välillä yhteistyön kehittämiseksi.

Eläkeiässään Arvi ei halunnut jäädä passiivisena eläkepäiviä viettämään, vaan halusi tehdä jotakin hyödyllistä. Häntä ei kiinnostanut raha, tärkeintä hänelle oli, jotta työ olisi kiinnostava ja tarpeellinen. Arvi jatkoi projektityötä Ammatti-instituutissa. Paljon aikaa hän vietti kirjastossa, tutkien Suomen, inkerinsuomalaisten ja Pietarin historiaa. Hän laati ja julkaisi tiivistelmiä siitä suomeksi ja venäjäksi nuoria paluumuuttajia sekä entisen Neuvostoliiton tasavalloissa asuvia suomalaisia varten, joiden tiedot esi-isiemme historiasta ja kulttuurista ovat hyvin vähäisiä. Uusia paluumuuttajia varten, jotka eivät vielä osaa suomea, Arvi laati oppaan, josta he saisivat välttämättömiä tietoja asumisesta, opiskelusta ja sosiaaliturvasta Suomessa. Arvi oli mukana monien inkerinsuomalaisten järjestöjen toiminnassa sekä Pietarissa että Helsingis-

sä. Hän oli Inkerinsuomalaisten paluumuuttajien yhdistyksen hallituksen jäsen.

Arvi tutki Huliloisten sukujuuria, häntä kiinnostivat ison Usinkonnun kylän (40 taloa) entiset asukkaat ja heidän elämänsä.

Arvilla oli paljon suunnitelmia, mutta hän ei ehtinyt niitä käytännössä toteuttaa. Monet hänen työnsä jäivät kesken.

Inkerinsuomalaisten "oma pappimme" Helsingissä pastori Erkki Jokinen siunasi kauniisti Arvin viimeiselle matkalle Hietaniemen uudessa kappelissa.

Omaiset, sukulaiset ja ystävät tulevat kaipaamaan Arvia elämänsä loppuun asti.

Aina Emelianova

Yhteinen vahva usko auttoi inkeriläisiä säilyttämään kulttuuriaan

Hyvinkää

– Inkerin kansa oli uskovaa. Uskonto oli yksi vahva tekijä, jonka avulla inkeriläiset säilyttivät myös oman kulttuurinsa, vaikka koko kansa hajotettiin ympäri laajan Venäjän maan, arvioi Lahden Inkeri Seuran puheenjohtaja Marja Rämö.

Hyvinkään Inkeri-kerhon puheenjohtaja Irja Pelkonen huomauttaa, että inkeriläismummot ovat olleet tärkeä lenkki uskonnollisen perinteen jatkumossa: mummot osasivat Raamatun tekstejä ja virsiä ja välittivät niitä nuoremmille polville. Näin sekä kieli että perinne ovat säilyneet. Hyvinkään ja Lahden inkeriläiset viettivät marraskuun ensimmäisenä sunnuntaina yhteistä juhlaa Hyvinkään seurakuntakeskuksessa. Vierailuja yhdistykset tekevät aina silloin tällöin.

Marja Rämön mielestä tapaamiset muiden paikkakuntien inkeriläisten kanssa ovat tärkeitä yhteisyyden tunteen luomisessa.

– Yhteistoiminta on tärkeää varsinkin uuden aallon paluumuuttajille. Heille on tärkeää löytää paikkansa uudessa ympäristössä ja juurtua tänne. Varsinkin kun paluumuuttajien joukossa on nyt aikaisempaa enemmän kokonaan venäjänkielisiä. Inkeriläisten juuret ovat kuitenkin syvällä suomalaisuudessa, Rämö pohtii.

Marja Rämö itse muutti Suomeen vuonna 1942, kun saksalaiset siirsivät inkeriläisiä tänne.

Hyvinkään Inkeri-kerhossa, johon kuuluu inkeriläisiä myös Riihimäen seudulta, on nyt viitisenkymmentä jäsentä. Irja Pelkosen mukaan myös Hyvinkään kerhossa on kahden aallon inkeriläisiä, eli sotien aikana siirrettyjä ja paluumuuttajia.

Lahden alueella inkeriläisiä on toista tuhatta.

Siemenet ovat itäneet

– Inkeriläiset ovat vaikeina aikoina aina turvanneet uskoonsa. Kun kansa hajotettiin, uskon siemenet levisivät. Nyt voimme iloita myös näistä kärsimyksistä, sillä Inkerin kirkon seurakuntia on jo 68 eri puolilla Venäjän tasavaltoja, Rämö sanoo.

Paula Pirttijärvi

Juttu julkaistu Aamupostissa 3.11.2003

Inkerinsuomalaisten pakolaisten laulu

Kerään kaikkia tuttuja (suomalaisia, ruotsalaisia, venäläisiä ja muualta koko maailmalta) lauluja ja nuotteja vuodesta 1943 lähtien, ja niitä on minulla yli 5000.

Yllämainittu laulu laulettiin sävelellä *Tuuli hiljaa huminoipi*. Lähetän myös laulun sanat, jotka minun käsitykseni mukaan, on alkuperäinen teksti. Laulun nimi oli silloin *Inkerin kansan kohtalo*.

Lähetän myös muita lauluja, joita laulettiin inkeriläisten keskuudessa vuosina 1943 – 1945. Teksti on myös siltä ajalta.

Onhan niissä sanoissa paljon virheitä. Monella inkeriläisellä ei ollut tilaisuutta oppia kunnon suomen kieltä Inkerissä. Minä opiskelin kolme ja puoli vuotta suomalaisessa koulussa, sen jälkeen oli kaikki opetus venäjän kielellä (kolme ja puoli vuotta).

Suomessa asuin Mellilässä ja Valkeakoskella. Tulin Ruotsiin tammikuussa 1945, mukana ei ollut mitään omaisuutta, vain kerättyjä / kirjoitettuja lauluja vuosina 1943 – 1945, huuliharppu ja korttipakka.

Parhain terveisin
Kosti Hyvönen

TOIMITUKSELTA

Kosti Hyvösen lähettämä lauluteksti on lyhyempi, kuin Inkeriläisten viestin 5. numerossa julkaistu, siinä on 10 säkeistöä, mutta sanoissa ei ole suurta eroa. Siksi päätimme julkaista jonkun muun kuudesta Hyvösen lähettämistä lauluista. Toivottavasti jotakin lukijaa kiinnostavat nämä inkerin kansan sepittämät ja inkeriläisten kohtaloista kertovat laulut.

KULKIJAN LAULU

(sävel: Mustalainen)

1. Kulkijaksi olen syntynyt
kotia ei ole mulla nyt.
Koti kallis jäänyt Inkeriin
oi, sydän sulaa taasen kyneliin.

2. Oi vanha rakas oma Inkeri,
miks' sä laitoit luotas' lapsesi?
Kulkurina kuljeskelen ain
Toisen onnea vain nauttivan.

3. Vaikka olen köyhä kulkija
sydän mullakin on lempeä.
Lempeä en voi mä saavuttaa
Siks kun olen köyhä koditon.

4. Kyllä maailma sentään kylmä on,
senhän moni tuntenut jo on.
Ruusuton on kodittoman tie.
Oi minne luoja minut vihdoin vie...

5. Onnesta mull' kaikki kertovat,
talven tuiskut, honkain huminat.
Koti kallis, jonka kadotin,
helmaas hellään vaivun unelmin.

Tapahtumakalenteri

Suomen Inkeri-liitto ry:n sääntömääräinen kevätkokous pidetään maaliskuun 21. päivänä 2004 klo 14.00 Inkerikodissa, *Käpyläkuja 1, 00610 Helsinki.*

Kokouksessa käsitellään sääntöjen 8 § määritellyt asiat.

Inkerikeskus ry:n sääntömääräinen kevätkokous pidetään Inkerikeskuksen tiloissa, *Hämeentie 103 A 00550 Helsinki,* maanantaina, 29. maaliskuuta 2004.

Esillä sääntömääräiset asiat.

Joulukuussa 2003 on kulunut 100 vuotta Larin Parasken kuolemasta. Kalevalanpäivänä, lauantaina 28. helmikuuta klo 11.00 on tilaisuus Larin Parasken patsaalla.

Seukot vuonna 2004
Kokoonnumme Inkerikodissa
12.2., 18.3., 15.4.
klo 13.
Tervetuloa tarinoimaan ja kahvia juomaan!
Maaliskuun päivämäärä ilmoitetaan myöhemmin.
Tiedustelut: Pirkko Huurto
puh. 09-783391

Inkerikuoro
Inkerikuoron ***kevätmatinea*** on *lauantaina 24. huhtikuuta 2004 klo 14.00* Karjalatalon yläsalissa.
Inkerikuoron harjoitukset pidetään ***torstaisin*** *klo 16.45 – 18.30* Inkerikodissa.
Uudet laulajat suorittavat koelaulun harjoitusiltana. Kuoroa johtaa Julia Hyyrönen.
Tervetuloa!

Turun seudun Inkeri-seura ry
Kupittaan seurakuntakodissa,
Sirkkalankatu 4, kello 14 alkaen
22.2. kevätkokous
12.4. pääsiäisjuhla
Varissuon kirkolla,
Kousankatu 6, kello 14 alkaen.
30.5. helluntaijuhla
3.10. syyskokous ja Mikkelin-päivän juhla
6.11. Pyhäinpäivän kunniakäynti Inkeriläisten muistomerkillä *klo 12* ja sen jälkeen kahvi- ja ohjelmatilaisuus Varissuon kirkolla
26.12. joulujuhla
Besseda-hetket jatkuvat Palvelupisteessä joka kuukauden 1. ja 3. perjantai klo 13.00 Irma Kapasen vetämänä. Tervetuloa viettämään teehhetkeä vapaakeskustelun merkeissä.

Lahden seudun Inkeri-seura
9.2. Kevätkokous. *Srk Kirkkokatu 5 Alkaa klo 18.00*

Inkerin kulttuuriseura ry
on avannut kirpputorin, Inkerin kirpun, Inkerikeskuksessa.
Inkerin kirppu on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 10.00–17.00.
Otamme vastaan hyväkuntoista tavaraa, ei huonekaluja.
Kirpputorin tuotto menee erilaisten kulttuurihankkeiden rahoitukseen.

Levitä Inkeri-tietoa.

SAATAVANA RUOTSISTA

Frimärksserie	**75 kr**
Nouse Inkeri, grammofonskiva	**25 kr**
Lauri Santtu, **grammofonskiva**	**25 kr**
Karta, von Köppen	**50 kr**
Vykort, Haparanda, tackplatta	**1 kr**
Vykort, Örebro, minnessten	**1 kr**
Vykort, Flicka i Tuutaridräkt	**2,50 kr**
Kavajnål, vapen	**10 kr**
Gratulationskort, stort	**10 kr**
Gratulationskort, litet	**10 kr**
Tuuli: **Inkeriläisten vaellus**	**75 kr**
Isien usko, muistojulkaisu	**10 kr**
Kemppi: **Fenno-Ingrian lauluja**	**5 kr**
Hammarström: **Ingermanländarna som flydde till Sverige**	**15 kr**
Lilja – flyktingflickan från Ingermanland	**30 kr**
Himiläinen: **Främmande fosterland**	**50 kr**
Hiiva: **Förvisningen**	**50 kr**
Ojala: **Suomi näkyy**	**75 kr**
Ojala: **Pitkä kotimatka**	**75 kr**
Kuortti: **Kirkossa, keskitysleirillä**	**75 kr**
Kuortti: **Veljeni sotavangit**	**75 kr**
Miettinen: **Inkeriläiset maaton kansa**	**75 kr**
Sihvo: **Inkerinmaalla**	**75 kr**
Kolomainen: **Inkerin toisinajattelijat**	**25 kr**
Survo: **Neljäs tuuli**	**50 kr**

Ronkonen: **Laps Inkerin**	**100 kr**
Nevalainen: **Inkeriläinen siirtoväki**	**100 kr**
Mesiäinen: **Maria Kajavan pitkä taival**	**110 kr**
Virtaranta: **Inkeriläisiä sananlaskuja**	**70 kr**
Mooses Putron elämäkerta	**30 kr**
Iho: **Hietajyvä**	**40 kr**
Alexander Störgren: **Mutkainen tie vapauteen**	**150 kr**
Adressi	**40 kr**
Kavajnål Ingermanlands flagga	**20 kr**
Metiäinen: **Inkerin ev.lut. kirkon 350 v.**	**50 kr**
Tarra, Inkerin lippu	**5 kr**
Randefelt: **Inkeri. Tiekartta**	**100 kr**
Randefelt: **Keski-Inkeri. Kartta**	**100 kr**
Inkerin ristiviiri	**225 kr**
Huovinen **(red.) Ingermanland**	**100 kr**
Kuusi: **Maria Luukan laulut**	**40 kr**
Sverigeingermanländarnas historia	**250 kr**
Savolainen: **En svensk i partisankriget**	**150 kr**
Savolainen: **Suomalainen sissisodassa**	**150 kr**
Häkkinen: **Bort till det land**	**150 kr**

Kirjatilaukset ottaa vastaan:
Viktor Aitman
Linbanev. 6
43833 LANDVETTER
puh. ja fax 031-916 602
maksut RIL:n postisiirtotilille 173555-9